

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMET'TIR TIŞTEK NÎNE

Sayı 60 / Aralık 1986 / 2.-DM

1986 YILINI GÜÇLÜ ATILIMLARLA KAPATIYORUZ

PKK III. KONGRESİ YAPILDI

Partimizin III. Kongresi, 25-30 Ekim 1986 tarihinde yapıldı. Her alandan yeterli sayıda gücün katıldığı Kongre, Partimizin, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve halkımızın tarihinde en büyük ve önemli zirvelerden birisi oldu.

Yaklaşık bir yıldan beri dost ve düşman herkes gözünü Partimizin III. Kongresi'ne çevirmişti ve gelişmelerin nasıl olacağını izliyordu.

PKK'nin ve devrimin dostları daha güçlü bir mücadele için III. Kongre'den büyük umutlar beklerken, başta faşist Türk sömürgecileri olmak üzere bütün emperyalistler ve her türden gericiler, PKK önderliğindeki mücadeleden yedikleri darbenin etkisiyle bu mücadelenin zayıflayacağını bekliyor ve kendilerini böyle bir umutla yaşıyorlardı. Bu

Devamı 4. sayfada



PKK III. KONGRE GERÇEĞİ, 12 EYLÜL FAŞİST REJİMİNE VE HER TÜRLÜ TASFİYECİLİĞE KARŞI KESİN BİR ZAFERDİR

"... 12 Eylül faşist rejimine ve her türlü tasfiyeciliğe karşı açık bir zafer kazanan Parti III. Kongresi, Partinin gelişiminde, Kürdistan halkının geleceğinin yaratılmasında ve ulusal kurtuluş devriminin zafer yolunda ilerletilmesinde sonuç alıcı bir dönüm noktası olarak tarihe geçecektir."

KONUYA İLİŞKİN PKK-MK BİLDİRİSİ SON SAYFADA

Son Gelişmelerle Kürdistan Ortadoğu ve Dünyanın Gündemine Daha Yoğun Yansıyor

Son aylarda İran-Irak savaşının geldiği aşama, ama esas olarak da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi ile doğrudan bağ içerisinde, Türkiye'de iki konu günün en temel meselesi olarak yoğun tartışmalara yol açtı. Bunlardan birincisi, savaşın seyri içerisinde İran saldırılarının Kerkük'ü ele geçirmeye yönelmesiyle birlikte Irak-Türkiye petrol boru hattının işlevinin ne olacağı ve tabii ki Musul ve Kerkük üzerinde kabaran işgal emelleri idi. İkincisi ise, ilk bakışta doğrudan bir bağlantısı yokmuş gibi görünse de aynı gerçeğin önemli bir parçası olan GAP üzerine olan tartışmalardı.

İki konu da, devlet sınırlarını taşıyan tartışmalara kaynaklık etti. Dünyanın bakışları bir kez daha Ortadoğu'da ve tabii ki Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde yoğunlaştı. Türk burjuva egemenlik sisteminin dayandığı maddi temellerle mantığı bizzat kendileri tarafından yeni baştan çeşitli yorum ve değerlendirmelere muhatap olmaya başladı.

Sorun güncelliğini koruyor. Ve üstelik iki konu tartışmaların giderek kendilerinde yoğunlaştığı noktalar olmaya devam edecek. Bunun nedeni salt günümüzün aktüel gelişmelere duyulan ilgi değil elbette; tam tersine çok çarpıcı ve derin tarihsel kökleri olan geniş boyutlu nedenlere dayanıyor. Aynı zamanda bir devletle sınırlı olmayan, bölgesel ve uluslararası karaktere sahip.

İran-Irak savaşı yedi yıldır sonuçsuz bir biçimde devam ediyor. Filistin meselesi çözüme ulaşmayan bir sorun olarak bugün daha da düğümlenmiş durumda. Emperyalizm ve bölge gericiliği ile sosyalizm ve bölge halklarının her düzeyde daha şiddetli bir mücadele, her türlü yol denemek yeni mevzilerin ele geçirilmesi doğrultusunda hazırlık ve manevralarına tanıklık ediyor. Ancak ne İran-Irak savaşı ve ne de Filistin ve Lübnan sahasındaki mücadele güçler açısından fazla bir ilerleme sağlıyor. Görüldüğü gibi Ortadoğu'da savaş giderek Kürdistan üzerine kayıyor ve gelişmeler bu olgu etrafında şekilleniyor. İran-Irak savaşı yedinci yılında Kürdistan üzerinde yoğunlaştı. Bölgede emperyalizm için ciddi bir çınabaşı olan Suriye ilerici yönetimine yönelik saldırı ve tehditler, bugün en az Lübnan ve Filistin sahasındaki gelişmeler kadar, kuzeyindeki "komşu"sundan da geliyor. Kısacası Kürdistan, dünün unutulmuş, çürümeye terk edilmiş, üzerindeki hesaplar kapatılmış olarak değerlendirilen bir alanı iken, bugün sadece kendi gerçekliğiyle değil aynı zamanda fakat bölgesel sorunları da kaynakları ve çözüm yollarıyla birlikte dayatan, herkesin gücünü ortaya koyan bir merkez durumuna gelmiş bulunuyor.

Devamı 10. sayfada

Direniş Eylemlerimiz Gelişerek Sürüyor

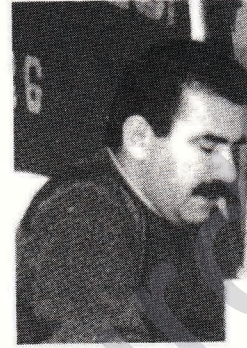
1986 yılı, Kürdistan'da silahlı devrim hareketinin, silahlı karşı-devrimle olan mücadelesinde faşist Türk sömürgeçliğinin yenilgisini, halkımızın ise nihai zaferini daha da yakınlaştıran bir yıl olmuştur.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin daha önceki pratiği bir yana bırakılabilir, 15 Ağustos 1984'ten bu yana sömürgeci-faşist Türk ordusu ile, Kürdistan halkını temsil eden devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz arasında tam bir savaş durumu yaşanmaktadır. Devrimci savaşımızın güçlü kazanımlarla ilerlemesine karşılık aklının erdiği tüm karşı-devrimci taktik ve önlemleri uygulamaktan çekinmeyen ve savaş tam bir kural-sızlıkla yürüten faşist Türk sömürgeçliğinin tüm saldırılarına rağmen mücadelemiz bugünkü boyutlara ulaşmasını bilmiştir.

Geçmiş mücadele pratiğimizden kan alarak 15 Ağustos'a varabilen ve ondan sonraki süreçte de yaygın eylemlerle sürekliliği sağlanan silahlı devrimci direnişimiz her zaman olduğundan daha çok bu süreçte atılmış yapılmış, düşmanı siyasi ve askeri alanda derin bir çökme içerisine sokmuştur. Mücadelemizin engellenmesi amacıyla karşı-devrimin faşist temsilcilerinin, akıl hocalarına danışarak ve tarihi deneyimlerine dayanarak aldıkları bir yığın önlemlerin fiyaskoyla sonuçlandırıldığı, "Savaşı Kürdistanlaştırma" çabalarının ise tutmadığı herkesten çok sömürgeci-faşist güçler tarafından bilinen bir gerçektir. Bahar ve güz atılımlarıyla birlikte silahlı kurtuluş güçlerimizden peşpeşe ölümcül darbeler alan sömürgeci-faşist Türk devleti, karşı karşıya olduğu savaş yaygın kara-

PKK'nin 9. Kuruluş yılında Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın halka mesajı:

PARTİMİZİN KURULUŞUNUN 9. YILI VE III. KONGRESİ KUTLU OLSUN



"...Partimiz, Cephemiz ve Ordumuz önümüzdeki 1987-88 yıllarında bize büyük gelişmeler vaadediyor. Hazırlığımız iyi, cesaret ve fedakarlığımız iyi, hiçbir dönem böyle güçlü değildik. Yine de bu yeni bir başlangıçtır. Bu yeni adımlar hep birlikte güçlü bir yaşama çevirelim. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük açısına hep birlikte su verelim..."

YAZISI 6. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri A. ÖCALAN yoldaşın Partimizin 9. kuruluş yılına girişi nedeniyle yaptığı değerlendirmedir:

KÜRDİSTAN HALKININ ÖZGÜR YARATILIŞINDA PKK'NİN 9. YILININ ANLAMI

"... PKK olayı, her büyük harekete özgür olan, onların doğuşuna damgasını vuran ve toprağını oluşturan bazı özelliklere sahiptir. PKK'nin doğuşunda insan eyleminin ve öğretinin en yalın ve gelişebilecek özünü görmek mümkün değildir. Bir ulusal kurtuluş hareketi olması bir yana, O, sosyalizm platformunda yer almasına rağmen, gerçekleşen sosyalizmin günümüzdeki yaklaşımının da çok üstünde bir evrensellik olarak ortaya çıkmıştır."

YAZISI ORTA SAYFADA

lama, demagoji ve saldırılarla örtbas etmeye çalışmışsa da gerçeklerin geniş çevrelere kavranmasını önleyememiştir. Ve sömürgecilerin en yetkili ağızları da bunu itiraf etmek zorunda kalmışlardır.

15 Ağustos 1984'ün üzerinden iki yılı aşkın bir sürenin geçtiği günümüzde, silahlı kurtuluş birliklerimiz

sayısal olarak artmanın, gelişmenin yanı sıra, nitel olarak da yani güçlü savaşçılar olarak büyümekte de önemli mesafeler katetmiştir. Başlangıçta 3'lü, 5'li gruplardan oluşan silahlı propaganda birlikleri, bugün artık düşmanın da inkar edemediği 50'li, 100'lü gerilla birlikleri Devamı 2. sayfada

FAŞİST TC'NİN SAVAŞ ESİRLERİNE VERDİĞİ İDAM KARARLARININ HİÇBİRİ CEVAPSIZ KALMAYACAKTIR

7. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı Diyarbakır Askeri Mahkemesinde görülmekte olan PKK-Bitlis grubu davasında, askeri savcı 3 savaş esiri hakkında idam cezası talebinde bulundu. Ayrıca bu dönemde devam edilmekte olan PKK-Elazığ davasında ise, aralarında 50 yıl hapis cezası verilen Sakine Polat'ın da bulunduğu 13 PKK'li savaş esirinin mahkemeleri başka bir tarihe ertelendi. Bu davada daha önce idam talebi ile yargılanan Mehmet Yıldırım adlı devrimci hakkında istenen idam talebi ise, delil yetersizliğinden dolayı askeri yargıtay tarafından bozdu. Görülmekte olan PKK-Mardin davasında bağlı açılan ek bir davada da savaş esirlerinden 7'si için idam ve 8'i hakkında da 10 yıl üzerinde ağır hapis cezaları istendi.

Öte yandan 1981 yılından beri Elazığ Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde görülmekte olan ve toplam 161 savaş esirinin yargılandığı PKK-Elazığ grubu davası aralık ayının son günlerinde sonuçlandırıldı. 12 Eylül öncesinde tutuklanan ve o günden beri en ağır

zulüm ve işkenceler altında insanlık dışı uygulamalara maruz bırakılarak teslim alınmaya çalışan savaş esirlerinin sarsılmaz inançları ve direnişleri karşısında yenilgiye uğrayan sömürgeci-faşist Türk devleti, çareyi yine göstermelik mahkemelerin verdiği idam kararlarında bulmuştur. Bazılan haklarında daha önce verilen idam kararlarının hiçbir hukuki dayanağı bulunmadığından yargıtay tarafından bozulmasına rağmen, faşist-askeri mahkeme, PKK'li olmayı ölüm cezası vermede yeterli bir neden saymış ve yargıtayın bozduğu davada tekrar 6 savaş esiri için idam kararı almıştır. Savaş esirlerinden Yılmaz Yıldırım, Ferhat Gümüşboğa, Hasan Baraçkılıç, İrfan Mantaroglu, Mehmet Ayçiçek ve Şamil Batmaz hakkında idam kararı verilmiştir. Hilmi Aydoğdu, Adnan Yüksel, İbrahim İnak, Hüseyin Aytumur, M. Rıza Karadal, Hıdır Kırmızıçiçek, Erdoğan Sönmez, Ali Zoroğlan, Mustafa Okçu ve İhsan Gedik hakkında ömür boyu hapis cezası verilirken, aynı davada yargılanmakta olan savaş esirlerinden 60'ına da 4

aydan 30 yıla kadar değişen hapis cezaları verilmiştir.

Yine, Diyarbakır Askeri Mahkemesinde yeni açılan bir ek davada Devamı 26. sayfada

EMPERYALİZMİN
YOĞUNLAŞAN
BASKILARI KARŞISINDA
SURİYE'NİN BÖLGESEL
GELİŞMELERDEKİ YERİ
Yazısı 11. sayfada
★
TC-PKK ÇATIŞMALARINDA
"ARADA SIKIŞANLAR"
KİMLERDİR VE KURTULUŞU
KİMDE, NASIL GÖRÜYÖRLE?
Yazısı 12. sayfada
★
2. OVACIK KATLİAMI:
8 İLERİCİ DAHA KATLEDİLDİ
Yazısı 18. sayfada
★
ULUSAL KURTULUŞ
MÜCADELEMİZDE DAHA
GÜÇLÜ BİR ATILIMA
HAZIR OLALIM
Yazısı 21. sayfada

DİRENİŞ EYLEMLERİMİZ GELİŞEREK SÜRÜYOR

Baştarafı 1. sayfada

lerine dönmüştür. Öte yandan her devrimci silahlı hareket için doğal sayılabilecek, başlangıçta görülen o ikellik ve acemilikten önemli ölçüde sıyrılarak çok daha yetkin bir düzeye gelmeyi başaran devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, Kürdistan'ın her alanında sömürgeci-faşist Türk devletine ve onun uşağı işbirlikçi-ajan yapıya daha bilinçli ve etkili darbeler indirerek tüm Kürdistan sathını düşman için yaşanılmaz bir hale getirmiştir. Halkımızın biricik sevgi, umut ve güven kaynağı olan partizanlarımızın nasıl çelikleşip usta savaşçılar konumuna yükseldiği ve en güç koşullarda bile inisiyatifini nasıl ele geçirdiğini, tüm çabasına rağmen düşman da artık inkar edemiyor. Şu bir tek örnek bile bu gerçekliğin en açık bir kanıtıdır: "Örgütün kuruluş yıldönümü nedeniyle eylem kararı alan PKK'nın, yörede kan dökmeyi önlemek amacıyla, güvenlik önlemleri artırıldı. Özellikle eşkiyanın bannması muhtemel dağılık kesimlerde operasyonlar başlatıldı. Dün sahadar erkek saatlerde Şırnak'ın dağılık kesimlerine giden güvenlik güçleri, bir grup bölücü teröristle karşılaştı. Güvenlik kuvvetlerinin 'teslim ol' çağrısına teröristler, ateşle karşılık verince çatışma çıktı. Çatışmada isimleri açıklanmayan iki er şehit oldu. Teröristler arazinin konumundan faydalanarak kaçtılar." (Milliyet, 28 Kasım 1986)

İşte 'kahraman mehmetçik', devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz karşısında bu kadar zavallı ve çaresiz durumdadır. En güçlü donanımını kuşanan seçme operasyon birlikleri "eşkiyanın bannması muhtemel" dağılık kesimlerde devrimci anyorlar ve "sabah erken saatlerde" buluyorlar da aradıklarını. Güç ve konumu çok elverişli olmalı ki, "teslim ol" çağrısı yapıyor. Fakat sonuç? "İki er şehit oldu. Teröristler arazinin konumundan faydalanarak kaçtılar." Şimdiye kadar "karanlıktan faydalanarak kaçıyorlar" dı, şimdi de arazinin konumuyla zavallılığını örtmek istiyor düşman. Sanki farklı araziler üstündeymişler gibi.

Devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz bir yandan nitel ve nicel olarak böylesine önemli bir gelişme arzetyken, öte yandan da ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü, Partimiz PKK'nın güçlü taktiklerini sınırlı bir uygulaması bile Kürdistan'da halkı yer yer ayaklanma durumuna getirebilmiştir. Yeni dönem mücadelemizin etkin ve yaygın eylemlerle gelişerek kitleleri sardı alanlardan biri olan Mardin'de, son günlerde yaşanan olaylar bunun en açık örneğidir. Bilindiği üzere Mardin yöresi, PKK hareketinin çok kısa bir süre içerisinde gelişerek kök saldığı, Kürdistan'ın yurtsever özellikleri ağır basan merkezlerinden biridir. Derin bir yurtsever öz taşıyan Mardin halkı, yükselen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde en aktif bir şekilde yer almış, başlangıcından itibaren mücadeleye güçlü destek sağlamıştır. Faşist cuntanın iktidara gelmesinin ardından Mardin yöresi üzerinde de, Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi, sınırsız baskı ve işkence olayları gündeme gelmiş, yurtsever kitlelere boyun eğdirmek istenmiştir. Ancak faşist Türk sömürgecileri hesaplarında yanılmışlardır. Çünkü Mardin halkı mücadeleye olan inanç ve güvenini, her gün yaşadığı sömürü ve zulme rağmen direnişin etrafında kenetlenerek kanıtlamaktadırlar.

Son dönemlerde gerçekleştirilen etkin ve yaygın eylemlilik ve bu paralelde yapılan siyasal-örgütsel çalışmalar sonucunda yöre halkının



adeta kitlesel bir ayaklanma durumuna getirilmiş olması sömürgeci-faşist Türk devletinin paçalarını tutuşturmuş, sömürgeciler, Kürdistan halkının kabarcak olan isyan dalgalarının korkusunu iliklerine değin hissetmişlerdir. Bunun üzerine sömürgeci burjuvazi o en belirgin özelliğini yıllardan beridir uyguladığı vahşetini, barbarlığını daha da üst boyutlara çıkararak halkımızın bu kutsal bağımsızlık özlemlerini bir kere daha zorla boğmaya çalışmıştır. Baskı ve işkence öylesine azgın boyutlara varmıştır ki, Mardin il merkezi de dahil olmak üzere birçok ilçe ve köyde sokağa çıkma yasağı konmuş, giriş-çıkışlar yasaklanmış, hatta köylülerin tarlalarını ekmelelerine, hayvanlarını beslemelelerine dahi olanak tanınmamıştır. Başta bazı SHP milletvekilleri olmak üzere benzeri çevreler, bu tür baskılara daha erken ve tehlikeli patlamalara yol açacağı konusunda faşist devlet yetkililerini uyararak için hala çırpıp durmaktadırlar. Sözü edilen SHP milletvekillerinin ısrarla Evren'e çağrıda bulunarak bölgede inceleme yapmasını önermeleri, sömürgeci-faşist devletin varlığını ne kadar tehlikeye girdiğini gördüklerinden ötürüdür.

Sonuna kadar uygulanan baskı ve şiddet yöntemleriyle olayların önüne geçemeyen TC, bir yandan da özel savaş yöntemlerini hayata geçirmek için hummalı bir faaliyet yürütmektedir. Son günlerde "Güney Van Projesi" adıyla ve ekonomik kalkınma kılıfı altında Hakkari ve Van'ın bazı kesimlerini kapsayan bir alanda "stratejik köy" uygulamasına geçmeye hazırlanmaktadır. Halkın mücadeleye akışını ve silahlı savaşın yayılmasını engellemek amacıyla, küçük yerleşim birimleri ortadan kaldırılmak, devam etmekle olan savaşın gereklerine göre askeri duruma uygun tampon bölgeler oluşturulmak istenmektedir. Asıl amacı bu olan projeyi, sömürgeci devlet yetkilileri ikiyüzlü ve utanmazcasına ekonomik kalkınma projesi diye göstermeye çalışmaktadırlar.

Türk burjuvazisinin ikiyüzlülük ve sahtekarlığınnn -ki bu mevziet kendilerine Abdülhamit ve M. Kemal'den miras kalmıştır- bir diğer örneği de son günlerde kuru bir gürlütlü misali ortaya attıkları "irtica" yaygaralarıdır. Bu sıkça başvurulan bir yöntemdir. Kürdistan'da gelişmekte olan ulusal kurtuluş savaşı ve Türkiye'de emekçilerin gittikçe duyulmaya başlayan hoşnutsuzluk sesleri karşısında böylesi yaygap bir 'sorun'a dikkatleri çekerek nefes almaya çalışmaktadır. Yoksa "irtica"nın en büyüğünü biz zat devletin kendi eliyle yaptığını bilmeyenlerin kaldığını mi sanıyorlar? O, dillerine çokça doladıkları

ve tamamen çağ ve bilim dışı yöntemlerle hazırladıkları ders kitaplarında "dinin politikaya alet edilmesi" biçiminde tanımladıkları laiklik ilkesi safatasının ne tür bir sahtekarlık örneği olduğunu da yine KUKM ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Birçok konuda olduğu gibi, ruhlarını dahi satılığa çıkarılmış bir avuç uşak ve tasfiyeciler dışında en kör gözlerin bile görebildiği bir gerçeklik bir kez de burada kanıtlanmıştır. Evet, Kürdistan'da yükselen devrimci direniş savaşı ve bir savaşın öncüsü PKK ilk günden beri, faşist-sömürgeci Türk burjuvazisinin ve onun zor örgütü TC devletin gerçek karakterini ve rengini ortaya çıkarmada adeta bir turnusol kağıdı rolünü oynamıştır. Öteden beri kemalist-faşist burjuvazinin en gerçek yüzü bu alandaki uygulamalarında ortaya çıkmıştır. İşte en son örneği de "irtica" konusunda karşımıza çıkıyor. "PKK'ya Karşı İrşad Ekibi Kuruldu" başlığıyla faşist Tercüman gazetesinde şöyle bir haber yer alıyor: "Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde eylemlerde bulunan bölücü 'PKK' örgütüne karşı halkı aydınlatmak amacıyla Diyanet Yüksek Din İşleri Kurulu tarafından bir 'irşad ekibi' oluşturularak bölgeye gönderildi. İrşad ekibi, ilçe ve köylerde giderek camilerde, köy odalarında ve köy kahvelerinde toplu halde vaazlar verecek, vatandaşlara bölgede eylemlerde bulunan PKK örgütüne karşı uyanık olmalarını, onlara kanmalarını devlet güçlerine yardımcı olmalarını anlatacak." (Tercüman, 26 Ekim 1986)

Görüldüğü gibi sömürgeci-faşist Türk devleti, sözkonusu PKK olunca her türlü kural, hak-hukuk ve adaleti rahatlıkla bir yana atabiliyor, hatta bu "cumhuriyetin temelini teşkil eden ilke" dahi olsa M. Kemal'in kemiklerini sızlatacak biçimde dürülüp atabiliyor. Kuşkusuz "irşad ekipleri" denilen bu uygulamada da direniş savaşıma karşı kullanılan çok çeşitli "özel savaş" yöntemlerinden birisidir ve TC'nin çıkamaz, zavallılığını oldukça açık bir biçimde sergileyen bir kanıttır.

Ancak düşmanın tüm engelleme çabaları ve "özel savaş" yöntemlerini boşa çıkaran Devrimci Direniş Savaşımız, 1986 Bahar ve Yaz Aylarının temelinde her gün yeni mevziler kazanmış, bu yılın son aylarında da düşmana güçlü darbeler indirerek '86 yılını bir zafer yılı olarak kapatmasını bilmiştir.

DERSİM:

Ulusal kurtuluş mücadelemizin her geçen gün yeni mevziler kazandığı alanlardan biri olan Dersim'de devrimci savaşımızın gelişmesini

durduramamanın derin aczini yansıtan düşman, mücadeleye ve öntepimiz Partimize karşı küfür, karalama, yalan ve iftiralarla dayalı bir kampanya yürütmektedir. Son dönemlerde iyice yoğunlaşan ve kendisine "ilerici", "solcu" diyen bazı çevrelerce de desteklenen bu kampanya, KUKM'nin yükselmesi karşısında içine düşülen aczin ve çaresizliğine bir itirafıdır.

Düşmanın tüm girişimlerine rağmen sömürgeciliğe olan kin ve nefreti her geçen gün daha da artan halkımız, ulusal kurtuluş mücadelesinin etrafında kenetlenmeyi yeğlemiş ve desteğini daha da artırmıştır. Bu gelişmeler karşısında telaşa kapılan düşman, klasik Devrim politikasına yeni biçim ve boyutlar kazandırmıştır. Dersim ilçe ve ulusal bütünlüğümüzden koparı-



larak, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir çınab başı, bir karşı-devrim odağı haline getirilmek isteniyor. Eskiden doğrudan "Atatürkçülük" ve "Türkçülük" adına geliştirilen ve ulusal benliğimize ciddi yaralar açan bu politika, bugün "Semircilik", "Demokratik PKK" vb. biçimlerde geliştirilmeye çalışılmaktadır. Erol Degirmenci, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Hüseyin Yelışta gibi yeni Rayberler, bu faaliyetlerin "devrimcilik" adına hareket örgütleyicileri, yürütücülere durumundadırlar. Bu hainlerin bizzat polis denetim ve koruması altında çalışmaları, yürüttükleri faaliyetin ve oynanan oyunların iç yüzünün anlaşılmasını için yeterlidir.

Sömürgecilerin bu politikaları anlaşılır ve bir ölçüde doğaldır. Da ilginç olan, kendisine "marksist-leninist komünist parti", "gerilla", "devrimci-komünist", "yurtsever devrimci" diyen güçlerin de benzer politikayı sürdürmeleridir. Erol Degirmenci ve Şahin Dönmez gibi takipçileriyle bir ajan faaliyeti oldu-

ğu apaçık ortada olan "Semircilik" ve anti-PKK'cilikte, bunlar çoğu yerde devletten daha baskın çıkmaktadırlar. Aldatıcı ve tehlikeli olan da budur. Bu güçlerin akıllarını başlarına toplamalarının, içine düşükleri gaffletin farkına varmalarının zamanı gelmiştir, geçiyor bile. Uyarılarımıza, başından beri izlediğimiz ilkel, seviyeli ve dostça yaklaşımlarımıza rağmen, aynı tavır devamında ısrar edilmesi, bizi, bilinçlilik ve dolayısıyla düşman parmağı aramaya itecektir, ki bu durumda ortaya çıkacak olan olumsuzlukların sorumlusu, açık ki biz olmayız.

En büyük dayanağı haklılığı ve halkımızın özgüçü olan ulusal kurtuluş mücadelemize ve sanlı önderi PKK'ye yöneltilen saldırılar ve karalamalar doğru yolda olduğumuzun yeni bir göstergesidir. Ve PKK gücünü, her gün düşmana indirdiği amansız darbelerle yeniden kanıtlayarak, Kürdistan'ın dört bir alanında olduğu gibi Dersim alanında da halkımızın biricik umudu ve kurtuluşunun garantisini olmuştur. İhanete en büyük yanıtı ise silahlı kurtuluş kuvvetlerimizin her gün gürleyen namularından vermektedir. Bu alandan son aldığımız bazı eylem haberleri şunlardır:

28 Temmuz 1986 tarihinde E-23 karayolunun Demirkapı köprüsüne "Yaşasın PKK!", "Kahrolsun Sömürgecilik!", "Hiçbir Güç Ulusal Kurtuluş Mücadelemizi Engellemez!" sloganlarının yazılı bulunduğu bombalı pankart asılmıştır. Pankart bir gün boyunca asılı kalmıştır.

22 Ağustos 1986 günü, Dersim'in Mazgirt ilçesi Golek köyü yakınlarında kurtuluş kuvvetlerimiz ile

faşist ordu birlikleri arasında çarpışma olmuştur. Olayda düşman birliğinden 1 astsubay ve 2 er yaralanırken, devrimci birliğimiz sapaşğlam üssüne dönmüştür. Daha sonra düşman yaralılarından ölenler olduğu bildirilmektedir.

6 Eylül 1986 akşamı, Dersim'in Geviçku nahiyesine bağlı Hopik mezrasında konulanmış olan sömürgeci operasyon birliğinin çadırlarına kurtuluş kuvvetleri tarafından saldırı düzenlenerek, çadırların etrafına patlayıcı döşenmiştir. Çok sayıda askerin öldüğü ve yaralandığı bu olay burjuva basını tarafından çarpıtılarak 1 ölü ve 1 yaralı biçiminde yansıtılmıştır.

Ayrıca bu süre içerisinde Ovacık'ta 2, Dersim merkezinde 1 ajanıhbarcı teslim alınarak çeşitli silah ve para cezalarına çarptırılmış, bu hain yapının elemanlarından birçoku alanı terketmiş, alının genelinde yaygın olarak bildiri dağıtılmış, afişler asılmış, onlarca köyde siyasal toplantılar ve gösteriler düzenlenmiştir.

BİNGÖL- DİYARBAKIR

Saldırı ruhu ile gelişen Devrimci Direniş Harekatımızın, savaşın önemli bir cephesi haline getirdiği, düşmanın resmi, yarı-resmi ve sivil güçlerine vurulan darbelerle otoritesinin zayıflatıldığı alanlardan olan Bingöl-Diyarbakır alanında; düşmanın başından beri geliştirmek istediği savaşı Kürdistanlaştırma politikası tutmamış, çetecilik vücut bulmamış, kimi zaafılardan yararlanarak dar bir alanda halkın eline tutuşturulan silahlar da geri teperek birçoğu iade edilmiş, bazıları da kurtuluş kuvvetlerimizin eline geçmiştir. Savaşımız yalnızca düşman ve işbirlikçilerinin saflarında panik ve telaşa yol açmakla kalmamış, aynı zamanda canlı kıldığı siyasal ortam içerisinde halk kitlelerinin kurtuluş kuvvetlerimize güven ve desteğini de artırmıştır. Böylelikle düşmanın ısrarla ulusal kurtuluş savaşını güneyle sınırladığı kuzeyi bundan uzak tutma politikası



bir bütün olarak iflas etmiştir.

Geniş bir cepheye hükmetmekte olan ulusal kurtuluş savaşımızın etkisini yakından hisseden düşman acizlik içerisindeydi. Alandaki ordu birliklerinin sayısını iki-üç misli artırarak yaz dönemi boyunca isyan merkezleri olabilecek şehir ve kasabaları kuşatıp savunmaya almış, bu temelde geniş çaplı saldırıları önlemeye çalışarak yetinmiştir.

İki yılı aşkın süreden beri yükselerek gelişen devrimci direniş savaşımız faşist Türk ordusunu çıkmaz çine sokmuş, onun artık ülkemizdeki sömürgeci düzeni koruyabilecek bir güç olmadığını açığa çıkarmıştır. Siyasal-örgütsel faaliyetlerle bağ ve uyum içerisinde geliştirilen silahlı eylemlerimiz, her bakımdan ortamı ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesine hizmet edecek olumlu özelliklerle yüklü hale getirmiştir. Özellikle 1985 yılı içerisinde bölgede ortaya çıkan ihanetin sırtına basarak alanda yaratılan devrimci değerleri tümüyle imha etmek ve devrimci gelişmenin tüm yollarını tıkama gibi gözöndümüşüne bir planla hareket eden ve bu konuda oldukça umutlu görünen faşist Türk devletinin ve buna yamayan ihanet şebekesinin hevesini kursağında bırakan bu gelişmeler, halkımızın, geleceği yaratma mücadelemize olan umut, güven ve desteğini daha da artırmıştır.

Kürdistan saatinde düşmana karşı yoğun bir eylemliliğin yaşandığı bugünkü ortamda, ulusal kurtuluş savaşını geliştirme çerçevesinde atılan eylemsel adımların önümüzdeki süreçte daha da sıklaşacağı ve savaşımızın daha ileri ve ciddi boyutlar kazanacağı kesindir. İşte bunun en açık kanıtı olan bölgeden aldığımız son eylem haberleri:

2 Ekim 1986 günü, Kiğ'nın Yayladere nahiyesine bağlı (...) köyü

muhtarının evi kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından basılmıştır. Olayda devletin dağıttığı telseze el konulmuştur.

29 Ağustos 1986 günü, Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Pané köyünde köy korucusu Sait Keleş'in evine devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından baskın düzenlenerek düşmandan almış olduğu 1 adet G-1 piyade tüfeği ve buna ait 1 adet şarjör ile 20 mermiye el konulmuştur.

30 Ağustos 1986 günü, Genç ilçesine bağlı Selve nahiyesindeki düşman karakoluna devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından bir saldırı düzenlenmiştir. 30 Ağustos "zafer bayramı"nı kutlamak üzere fener alayı çevresinde toplanmış olan bir grup düşman askerinin üzerine otomatik silahlarla yayılım ateşi açılmıştır. Görünürdeki askeri güç etkin darbe almıştır. Ancak düşman genelde olduğu gibi bu olayda da kayıplarını gizli tutmuştur.

4 Ekim 1986 günü, Bingöl merkezine bağlı Şirin köyüne devrimci

olan Teyfik Kutoğlu, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından ölümlü cezalandırılmıştır. Bu devrimci katili ajanın 1981'in sonlarında uç TKP-ML (TİKKO) üyesi hakkında düşmana verdiği somut bilgiler üzerine sözü edilen kişilerden ikisi öldürülmüş ve birisi de yaralı olarak faşist ordu sürülerinin eline geçmiştir. Yine bu uşak ruhlı ajan, bölgede geliştirilmeye çalışılan ajan faaliyetlerinin baş örgütleyicilerinden di.

24 Ağustos 1986 günü, Lice ilçesine bağlı Şeqlat köyünde MIT mensubu olan Selahattin Yargı, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından ölümlü cezalandırılmıştır. Yörede ırz düşmanı olarak tanınan ve düşmanın en gönüllü uşaklarından olan bu unsur, faaliyetlerimiz hakkında bilgi toplama, halkı ihbar etme vb. faaliyetler yürütmekteydi. Olay esnasında üzerinde yapılan aramada MIT'e mensup olduğunu kanıtlayan belgeler ele geçirilmiştir. Kendisine ait çift namululu 1 adet av tüfeği ile buna ait mermilere de el konularak kamulaştırılmıştır.

6 Eylül 1986 günü, Dicle ilçesine bağlı (...) köyünde düşmanla ilişki içerisinde olan bir unsur, kurtuluş güçlerimiz tarafından para cezasına çarptırılmış, ayrıca 1 adet star marka tabancası ile bu silaha ait 40 adet mermisine de el konularak kamulaştırılmıştır. Eylemin bu biçimi caydırıcı olması için seçilmiştir.

11 Ekim 1986 tarihinde, Diyarbakır'a bağlı Hani ilçesi kırsal alanında 1985'te devrimcilere karşı suç işlemiş olan üç unsur, devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından birer adet sinifor marka (sürgülü) silah cezasına çarptırılmıştır. Ancak silahlar anında temin edilemediğinden dolayı ceza paraya dönüştürülmüştür.

12 Kasım 1986 günü, Dicle (Piran) şehir merkezinde sömürgeci asimilasyon kurumlarının biri olan Dicle Lisesi'ne devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından yapılan baskında, 1 adet teksir makinesi, 2 adet daktilo, 1 adet elektronik hesap makinesi ve çok sayıda teknik malzemeye el konularak kamulaştırılmıştır.



evine de baskın düzenlenmiş, ancak bu unsur evde bulunamamıştır.

14 Ekim 1986 günü, Bingöl'ün Sancak nahiyesine bağlı Çememiş (Balıklıçay) köyünde, köy koruculuğu yapan bir unsurun evine baskın düzenleyen kurtuluş güçlerimiz tarafından 1 adet 'İngiliz Onlusu' tüfeği el konularak kamulaştırılmıştır.

20 Ağustos 1986 günü, Diyarbakır'ın Hazro ilçesine bağlı Zoğbirim köyünün eski muhtarı, devrimci katili ve ajanlığıyla ün yapmış



cunda ağır kayıplar verdirenler işlemez kılınması, alanda önemli gelişmelere yol açmıştır. En son Mardin alanında da tank olundugu gibi ulusal kurtuluş mücadelemizin bu sürecinde, düşmanın her türlü yalan, iftira, karalama ve komplocu uygulamalarına rağmen, halkın sömürgecilğe duyduğu kin ve öfke giderek artmış ve zaman zaman ayaklanma durumları yaşanmıştır.

Alanda sömürgeci ordu sürülerine, NATO emperyalist üslerine, "köy korucuları" adı verilen hain-milis çeteciliğe, kontr-gerilla birlikleri olarak eğitilen "özel tim"lere ve ajan-muhbir uşak takımına indirilen etkin darbelerin yanı sıra, düşmanın ekonomik kuruluşlarına yönelik başarılı sabotaj eylemleriyle de zaten ekonomisi çökmekte olan sömürgeci-faşist Türk devletine milyonlarca liralık maddi zarar verdirilmiştir. Devrimci direniş savaşımızın seyri içinde, şehir ve kasaba işgallerinde büyük düşman birliklerinin imhasına ve düşmanla girilen meydan savaşlarına kadar en güçlü eylemler bu alanda sergilenmiş ve zaferle taçlandırılmış; tüm dünyada yankılar uyandıran bu eylemler aynı zamanda sömürgecilerin kurtuluş birliklerimiz için ileri sürdüğü "bir avuçlar", "kaçıyorlar", "sımanın öte tarafına sığınıyorlar" vb. tüm yalan iddialarını yerle bir ederek düşmanı işbirlikçi-

bruno marka silah ve buna ait 18 mermisine; Xızne köyünde Xalı adlı çetenin 1 adet G-3, 2 şarjör ve 32 mermisine, aynı köyden Abdülaziz adlı çetenin de 1 adet G-3, 3 şarjör ve 60 mermi ile 7-65 çapında Belçika marka tabancasına devrimci birliklerimiz tarafından el konulmuştur.

25 Ekim 1986 tarihinde Silopi muntıkasında, Irak-Türkiye petrol boru hattına yönelik olarak gerçekleştirilen sabotaj eyleminde boruların havaya uçurulması suretiyle büyük hasar meydana gelmiştir. Basına yansıtılmaması için çok çaba sarfeden ve gizli tutulmaya çalışılan bu eylemin ardından, sömürgeci-faşist Türk devleti bölgeye yeniden büyük bir askeri güç yığmış ve bir arada 2500 kadar asker de boru hattını korumak üzere Irak kesimine göndermiştir.

Bu süre içerisinde, kurtuluş kuvvetlerimizin çok sayıda köyde düzenlediği dar ve geniş toplanmalarla, çağrı ve duyurularla (yazılı ve sözlü) halkımızın ulusal kurtuluş bilinci geliştirilmiş ve siyasal duyarlılığı artırılmıştır. Ayrıca çok sayıda ajan-milis tehlike, para cezası, sürgün vb. yöntemlerle bu faaliyetlerden caydırılmış veya etkisiz hale getirilmiştir.

Bu süre boyunca devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin şehit, yaralı vb. hiçbir kayıpla olmamıştır.

24 Kasım 1986 günü, Çukurca-Şırnak arasındaki bölgede Taşdelen köyü yakınlarındaki bir şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafından baskın düzenlenmiştir. Sömürgecilerle ait 4 araç ve 1 jeneratör ateşe verilerek suretiyle kullanılmaz hale getirilmiştir.

25 Kasım 1986 günü, Şırnak'ın kırsal alanında kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir grup, sömürgeci özel operasyon timleri tarafından kuşatılmak ve imha edilme istenmiştir. Düşmanın sayı ve teknik üstünlüğüne rağmen devrimci kurtuluş güçlerimiz çarpışmada insiyatifi kısa sürede ele almış, düşman kuvvetlerine ağır kayıplar verdiren ve hiçbir kayıp vermeden geri çekilmiştir. Partizim PKK'nin kuruluş yıldönümü günlerine denk gelen bu çarpışma ve sonucu yörede geniş yankılar uyandıran halk tarafından sevinç ve coşkuyla karşılanmıştır.

25 Kasım 1986 günü Eruh'ta, devrimci kurtuluş güçlerimiz tarafından yapılan tüm uyarılara rağmen düşmana para karşılığında uşaklık yapmaktan vazgeçmeyen bir köy korucusu ölümlü cezalandırılmıştır. Partizanlar, tüm ajan-milislere örnek olması için bu hainin ağzına düşmandan aldığı bir tombar parayı sıkıştırarak olay yerinden ayrılmıştır.

28 Kasım 1986 günü, Uludere yakınlarında bulunan bir şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafından baskın düzenlenmiştir. Baskın sırasında operasyon birliklerine dağılık kesimlerde yol yapan 3 dozer havaya uçurularak imha edilmiştir.

MARDİN-HAKKARİ-BOTAN

1986 yılı boyunca bir eylemliliğin yaşandığı ve '86'nın içerisinde bulunduğumuz bu son günlerine değin aynı yoğunlukta devam ettiği alanlardan birisi de Mardin-Hakkari ve Botan alanı olmuştur. Özellikle düşmanın "özel savaş" yöntemlerinden biri olarak uyguladığı ve önemli oranda umut bağladığı çeteciliğe Bahar ve Yaz Atımları döneminde vurulan darbeler sonu-

leriyle birlikte tam bir çıkmaza sürüklendi. Ve alınan son eylem haberleri düşmanın bu çıkmazını daha da derinleştirecek niteliktedir.

Bu süreç içerisinde Şemdinli alanında kurtuluş güçlerimiz tarafından yoğun silahsızlandırma girişimlerinde bulunulmuştur. 21 Ağustos 1986'da Şagırta köyünde Xurşid adlı çeteye ait 1 adet G-3 piyade tüfeği ve buna ait 3 şarjör ve 54 mermisine; aynı tarihte Kepenek köyünde Mustafa adlı çetenin 1 adet

PKK III. KONGRESİ YAPILDI

Baştarafı 1. sayfada

umutları doğrultusunda her türlü karşı-devrimci çabayı harcıyorlardı. Kongre nedeniyle, başta sömürgeci basın ve onun çeşitli izdüşümleri PKK ve ulusal kurtuluş hareketi hakkında binbir çeşit yalan ve demagoji yaymaya çalışıyorlar ve adeta bir kampanya yürütüyorlardı. Bu açıdan, büyük bir başarıyla tamamlanan Partimizin III. Kongresi, Parti ve devrimin dostlarının umutlarını pratik gerçeklik bulacak umutlar olarak kuvvetlendirirken, başta Türk sömürgeçleri olmak üzere onun tüm uşak ve efendilerine de ciddi ve ağır bir darbe indirdi.

Partimiz, bu son zirvesine, dört yıllık uzun, kapsamlı ve zorlu bir mücadele içerisinde geçerek, doğru ve hatalı çalışmalarıyla önemli ve çok yönlü pratik tecrübelere sahip olarak, 15 Ağustos Atılımıyla geliştirdiği silahlı devrimci direniş ülke sahına oturup her alanda büyük gelişmeler sağlayarak ulaştı. Ve bir yandan bu silahlı direnişin bütün şiddetle sürdürülürken, öte yandan da Kongre gibi en büyük toplantısını gerçekleştirmediyi başardı. Bu tür kapsamlı çalışmalar bir arada başarıyla gerçekleştirilmesi Partimizin ve mücadelenin gelişme düzeyinin ve gücünün en açık bir göstergesi oldu.

Partimiz, III. Kongresi'ni, aylarca süren uzun bir hazırlık çalışması sonucunda gerçekleştirdi. Bu süreçte çeşitli çalışma alanlarına ilişkin raporlar Partiyeye sunuldu, bu raporlar üzerinde geniş tartışma ve değerlendirmeler yapılarak önemli sonuçlara varıldı. Bu çalışmalar Partinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün sorunları üzerinde yapılarak Kongre'nin kapsamlı bir gündemine ve bu gündem maddelerinin ayrıntılı açılımlına ulaştı. Böylece tüm Parti, mücadelenin bütün sorunları üzerinde yoğunlaşarak Kongre'ye hazır hale geldi.

Yürütülen böylece yoğun çalışmalar ardından Parti III. Kongresi, 25 Ekim günü, Partimizin ve halkımızın en büyük değerleri olan devrim şehitlerimizin anısına yapılan saygı duruşu ve parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın açış



konusması ile başladı. Bir yandan bütün Parti ve mücadele sorunlarına ilişkin karar taslaklarını hazırlama çalışmaları sürdürülürken, öte yandan Genel Sekreter yoldaşın sunduğu politik-örgütsel raporla Kongre çalışmaları devam etti. Abdullah ÖCALAN yoldaş, Kongre'ye sunduğu kapsamlı raporda, insanlığın günümüzde içinde bulunduğu durumu ayrıntılı değerlendirmesini yaparak devrimci gelişme öğelerini ve bu gelişme önündeki engel ve sorunları açıkça ortaya koydu. Yine Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'daki mevcut durumu geniş değerlendirilmesini yapıp, muhtemel gelişmeleri ve bunlara ulaşmanın doğru yöntemlerini gösterdi. Devamla Parti ve mücadele sorunlarını ele alan A. ÖCALAN yoldaş, ideolojik ve politik çalışmanın bazı sorunlarına açıklık getirdikten sonra Parti içi durumu kapsamlı bir analizi yaparak hataları, sorunları ve bunları aşmanın devrimci yöntemlerini çok geniş ve net olarak belitledi. Geçen dönemde Parti çizgisinin her alandaki pratik uygulanma durumunu değerlendirecek, silahlı mücadele, kitle çalışması ve politik ilişkilerde ortaya çıkan hata ve yetersizliklere, bu durumların Parti çizgisini nasıl zorladığına

açıklık getirdi; önümüzdeki dönemin temel görevleri olarak devrimci savaşı ve en geniş kitlelerin ulusal kurtuluş cephesi içinde örgütlenmesinin Parti çizgisine uygun olarak geliştirilmesi, ulusal kurtuluş cephesinin her alanda örgütlenilerek maddi bir güç haline getirilmesi, dış ilişki ve ittifak çalışmalarının bu gelişmelere uygun bir düzeyde yürütülmesi görevlerini kapsamlı bir biçimde izah etti. Partimizin temel görevlerinin silahlı direniş ve örgütsel çalışmaya geliştirmek olduğunu belirten Genel Sekreter yoldaş, özellikle bu konularda, silahlı mücadele ve Parti, Cephe, Ordu örgütlenmesi sorunlarında çok geniş ve ayrıntılı izahlar bulundu. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın III. Kongre'ye sunduğu rapor, dünya, bölge ve Kürdistan'daki durumu kapsamlı bir değerlendirilmeyle birlikte, ulusal kurtuluş mücadelesinin ve Parti hareketimizin geçmişinin, bugünkü durumunun ve geleceğinin, Partimizin ulusal kurtuluş devrimini zafere götürmede yerine getirmesi gereken görevlerin, yenmesi gereken zorlukların ve çözümlenmesi gereken sorunların ayrıntılı ve gerçekçi bir açıklanması ve mücadelenin zaferinin gösterilme-

si oldu.

Parti III. Kongre çalışmalarını, daha sonra komisyonların hazırladığı karar taslaklarının tartışılması ile devam etti. Partinin ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bütün sorunları ve görevleri üzerinde hazırlanan karar taslakları üzerinde geniş ve canlı tartışmalar yapıldı. Özellikle geçen dönemin pratik çalışmalarında çeşitli biçimlerde ortaya çıkan ve devrimci görevlerin yerine getirilmesi önünde engel teşkil eden bireyci, tutucu, tepkici, sekte ve liberal anlayış ve yaklaşımların belirlenmesi ve bunların sınıfsal kaynaklarının gösterilip mahkum edilmesi temelinde Partinin önümüzdeki dönemde yerine getirmesi gereken görevler ayrıntılı olarak belirlenip Kongre kararları haline getirildi. Önümüzdeki dönemde Partinin yapması gereken çalışmalar ve yerine getirmesi gereken görevler programlanarak kapsamlı bir çalışma planı hazırlandı ve kabul edildi.

Kongre'nin geçmişe ilişkin yaptığı değerlendirmeler, katılan birçok kişinin bireysel rapor sunmasını gerekli kıldı. Bu temelde kapsamlı bireysel eleştiriler ve özleştiriler raporları Kongre'ye sunulurken bunlar üzerinde tartışma ve eleştiriler yapıldı. Merkez Komite'nin seçiminin ardından Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın yaptığı kapanış konuşmasıyla III. Kongre çalışmaları başarıyla sona erdi.

Altı günlük yoğun çalışmalarla geçen PKK III. Kongresi'nde Parti faaliyetlerinin geçmişini derinleştirecek geleceği ayrıntılı bir biçimde çizildi. Ancak değerlendirmeler bu kapsamı çok çok aştı, geçmiş ve gelecek üzerine yapılan değerlendirmeler sadece PKK tarihiyle sınırlı kalmayarak Kürdistan halkının binlerce yıllık geçmişi ve uygar dünyadaki geleceği Kongre tartışmalarının kapsamını oluşturdu. Bütün olumlu ve olumsuz yanlarıyla Kürdistan halkının binlerce yıllık tarihi ve çeşitli alanlarıyla bir bütün olarak toplumsal yapının durumu Kongre platformunda gündeme geldi ve bir grup insanın şahsında bütün bunlar çok ayrıntılı bir değerlendirilmeye ulaştı. Ve bu temelde,

Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal geleceği gerçekçi ve sağlam kararlarla güvenceye kavuşturuldu. Bu özelliğiyle Parti III. Kongresi, halkımızın geçmişini ve geleceğiyle Partide nasıl somutlaştığımızın, halkın iradesinin Partide nasıl birleştiğinin en açık bir göstergesi oldu. Yine tarihi ve toplumsal yapıdaki olumsuz özelliklerin Partiyeye nasıl yansıtıldığı, bunların Partiyeye ve mücadeleye nasıl zararlar verdiği Kongre platformunda çok açık ve net olarak ortaya çıktı. Kongre, bu geri ve gerici özelliklere karşı acımasız devrimci eleştiriler yönelterek bunları mahkum etti; bütün katılanları kendi durumunu ayrıntılı değerlendirmek ve bu tür özelliklere karşı savaş açıp bunlardan arınarak kendilerini yenileme ve proleter devrimci eğitimlerini geliştirme zorunda bıraktı. Bu açıdan III. Kongre, Parti yeterli sorununu gündemleştirerek ayrıntılı değerlendirdi ve Parti içinde bulunanları gerçekçi ve sağlam üyeler olmaya davet etti. Tüm hatalı ve yetersiz durumları mahkum ederek, proleter devrimci çizgide Partinin sağlam, bölünmez ve çelikten birliğini ve O'nun gerçek gücünü pekiştirdi.

Bütün bu özellikleriyle PKK III. Kongresi, partileşme ve partisel gelişme tarihi bir olaydır; Partimizin ve halkımızın tarihinde etkisi sürekli olacak kesin bir gelişme noktasıdır. Kongre'nin gerçek niteliği ve gücü, içinde bulunduğumuz dönemde yaratılacak sağlam ve kitlesel oluşum bir partide ve zafer yolunda hızla büyüyen bir devrimci mücadelede açıkça görülecektir. III. Kongre belirlemeleri bunları yaratacak güçtedir ve bunlara ulaşmada tüm Parti çalışanlarına ve emekçi kitlelere yapılacak çağrı durumundadır. Bu çağrı, dürist ve onurlu Kürdistan insanları ve halk kitleleri tarafından gereken karşılığı mutlaka bulacaktır.

Serxwebün, önümüzdeki sayısından itibaren PKK III. Kongre belgelerini yayınlayarak ve bu doğrultuda kapsamlı değerlendirmeler yaparak, tüm halkımızın III. Kongre çizgisinde yaşar ve savaşır hale getirilmesi çalışmalarına kendi katkısını yapacaktır.

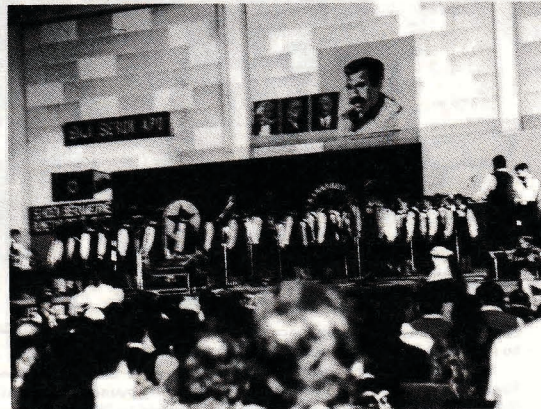
PARTİMİZ PKK'NİN 9. YILINA GİRİŞİ

KÜRDİSTAN ULUSAL DİRENİŞ GECESİNDE COŞKUyla KUTLANDI

Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde halkımızın yol göstericisi, öncüsü ve umudu partimiz PKK'nin kuruluşunun 9. yılına giriş, 20 Aralık 1986'da Hannover'de düzenlenen görkemli bir gecede, Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi'nde gerçek bir bayram sevinci ve coşkuyla kutlandı. "En büyük kuvvet birliğimizdir" diyordu Ulusal Önderimiz geceye gönderdiği mesajında, ve "En büyük birlik Parti politikası altında yürür." İşte o gün Hannover-Stadthalle'yi tam bir bayram yerine çeviren 10.000'i aşkın Kürdistanlı emekçinin hep bir ağızdan haykırdıkları "Bijî Partiya Karkerên Kurdistan" sloganı bu gerçekliğin en somut ifadesiydi. Kürdistan halkının bu mutlu gününde, enternasyonalist özelliğini bizzat pratikte döktüğü şehit kanıyla ispatlanmış bulunan Partimizin bu sevinçli yıldönümünde sevincimizi, mutluluğumuzu ve coşkuymuzu paylaşan konuklarımız da vardı. Başta Kürdistan'ın diğer parçalarında yaşayan halkımız ve Türkiyeli emekçiler olmak üzere, çeşitli Ortadoğu halkları ve Alman halkına mensup çok sayıda devrimci,

ilerici ve demokratlar da aramızda yer alarak sıcak ilgi ve dayanışma gösterdiler ve gördüler.

Öte yandan Avrupa'nın dört bir yanından akan akan, sokak ve caddeleri gece afişleriyle donatılmış bulunan Hannover'e akmakta olan binlerce yurtseverin geceye katılımını engellemek, dolayısıyla gücümüzü ve birliğimizi zayıflatmak isteyen düşman cephenin güçleri de boş durmamışlardı. Emperyalist polis, daha Almanya'ya girişte sınır kapılarını tutmuş Hollanda, İsviçre, Fransa vb. ülkelerden gelen insanlarımızı çeşitli bahanelerle, bahane bulamadığında ise kaba kuvvetle durdurmaya, geri çevirmeye çalışmışlardır. Bu çabalar sonucunda Hollanda'dan geceye gelmekte olan 1 minibüs geri çevrilirken İsviçre'den gelmekte olan emekçilerin üzerine de gaz bombaları atma, kurt köpeklerini saldırma vb. uygulamalarla geri çevirmelerine çalışılmış, ancak atacağı her onurlu adınım şu veya bu oranda bir direniş gerektirdiğini çok iyi kavramış bulunan insanlarımız kararlı tutumlarıyla bu engeli aşarak geceye ulaşabilmişlerdir. Aylarca öncesinden çeşitli



alanlarda elbirliğiyle PKK karşıtı yalan ve iftira kampanyalarına hız veren faşist TC'nin barutu tükenmiş çanak yalayıcıları sosyal-sovener, teslimiyetçi reformistler ve tasfiyeciler de hakkettiler yanıt binlerce emekçinin teslimiyetli lanetleyen sloganlarından almışlardır. Yine, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi-

nin dümen suyuna kapılıp PKK'yi "terörist" ilan eden ve tezgahladığı komplolarla bunu kanıtlaymaya çalışan güçlerin temsilcileri de, gerçekler karşısında faltaşı gibi açılan gözleriyle PKK'nin ne olup ne olmadığını gördüler. Kucaktaki bebelere, sahnede enternasyonalist marşlar okuyan beş yaşındaki ço-

cuğa, kadın-erkek binlerce gence, orta yaşlıya ve 70'lik, 80'lik ihtiyarlara varana kadar bir halk gerçekliğiyle yüz yüze geldiler, "terörist" dedikleri PKK saflarında. Ve bu bayların, bölgeyi sarsılmaz yüce bir inancı ve topyekün bir halkın istemlerini temsil eden bu muazzam güce düşmanlık etmenin ne büyük bir akılsızlık olduğunu anladıklarını sanıyoruz.

Dokuz yıldan beri silah elde savaşan Partimizin tarihini her bir yılında sağlanan gelişim, elde edilen kazanımlar ve kat edilen yol Kürdistan tarihinde onca yılda alınan mesafeye denk düşmektedir. Partimizin 9. kuruluş yılına girerken geride bıraktığımız 1986 ise çok daha büyük bir öneme sahiptir. Düşman artık bizi yok edemeyeceğini, eskisi gibi öldüremeyeceğini ve yenemeyeceğini bu yılda anladı. Ve halkımız, eğer başkaldırırsa, direnir kurtulabileceğini; düşmanın, iddia ettiği kadar güçlü olmadığını bu yılda anladı. Yeni tarihimizin direniş içinde yaratılmasında, Parti çizgisi doğrultusunda güçlenmesinde etkin rol oynayan gelişmeler 1986 yılında kaydedildi. Bu

gerçekliğin bilincinde olan Kürt halkı, işte bu nedenle PKK'nin 9. yılı girişini tam bir bayram havasında karşıladı ve yaşadı.

Kadın-erkeği, genci-yaşlısı, çocuğuyla günlerden, aylardan beri sabırsızlıkla beklenen gecenin başlamasına daha saatler kala salonun önünde büyük bir kalabalık oluşmuştu. Avrupa'nın çeşitli merkezlerinden Kürdistanlı yurtseverleri gece yerine taşıyan, ERNK bayrakları, Ulusal Önder'in ve şehitlerimizin posterleriyle rengarenk süslenen otobüslerden inenler grup grup sloganlar atarak kalabalığa karışıyor ve kalabalık giderek genişliyor, büyüyordu.

Bu sevince ortak olmak için yüzlerce, binlerce kilometre uzaklardan kar, kış demeden kopup gelen ve şimdi salonun açılmasını bekleyen kitlelerin yüzünde mutluluk, sevinç ve gurur okunuyordu. Daha düne kadar hiç kimsenin tanımadığı ya da tanımak istemediği, düşmanı bile "öldü, bir daha dirilemez" dediği bir halk, Kürdistan halkı, kendisini diriltin, bugünlere getiren ve "tüm cihana Kürt ölmedi dediren" öncüsü PKK'nin yeni bir zafer

ylına girişini kutluyordu; elbette ki gururlu olacaktı. Salonda ise hazırlıklar tamamlanmak üzereydi. Tüm duvarlar pankart ve bayraklarla donatılmış, sahnenin sağına soluna ve karşısına gelen uzunca duvarlara boydan boya tıpkı bir şerit gibi direniş şehitlerimizin bezden posterleri dizilmişti. Sahnenin üst tarafına proletaryanın büyük önderleri Marx-Engles-Lenin ile Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın büyük boy posterleri asılmıştı. Onların altında yan yana dizilen büyük boy bayraklar; Parti, Cephe ve HRK bayrakları yer almaktaydı. Fakat daha sonra salona alınan kitlelerden bazı dikkatli gözler bir değişikliği farketmiş, kimileri yandınlakilere, "HRK bayrağındaki harfler neden yok acaba" diye soruyorlardı, ancak gece programının ilerlemesiyle bunun nedenini anlayacaklardı.

Kitlelerin salona girip yerlerini alması oldukça uzun zaman aldı, koca salon bir anda tıklım tıklım doldu, bırakalım oturacak yeri ayakta duracak yer bile kalmadı. Ve mikrofonlardaki ses, gençlerimizin oturuma yaşlılara öncelik tanı-



ması çağrısını yapıyordu. PKK öncülüğünde, ERNK bayrağı altında toplanan yurt dışındaki kitlelerimiz de artık en büyük salonlara sığmıyordu, bunu açıkça görmek mümkündü. Geceyi izlemek üzere gelen çok sayıda basın mensubu ve gazetecilerden biri, AP ajansı (Associated Press) muhabiri şunları söylüyordu: "Bana PKK çok yanlış anlatılmıştı. Burada 10.000'den fazla insan görüyorum, hiç de anlatıldığı gibi değilmiş."

Sürekli alkış ve sloganlarla açılan program, direniş şehitleri anısına yapılan 2 dakikalık saygı duruşu ile başladı. "PKK İçin" şiiirinin okunmasından sonra, çocuk ve büyüklerden oluşan 100'e yakın kişilerin yer aldığı koro, sert ve uygun adimlarla sahnede yerini alarak devrimci marşlardan örnekler sundu. Aynı yürüyüş tarzı ile sahneden inen ve ordulaşan bir halk gerçekliğini ifade eden korunun bu tutumu oldukça beğenildi ve alkışlandı.

PKK Genel Sekreteri ve Ulusal Önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajının videodan sunulacağı duyurulduğunda salon bir anda "Biji Serok APO" sloganıyla inledi. Kürçe olarak okuduğu mesajında ÖCALAN yoldaş, başarılarla dolu Parti tarihini çok kısa ve öz bir değerlendirmesine yapıp 1986 yılının mücadelemizdeki anlam ve önemini vurguladı. 1986'da kendimizi yenileyerek korkusuz bir yürek, gerçeği iyi gören bir beyin yarattığımızı belirten ÖCALAN yoldaş şöyle devam etti: "Bu yılda

büyük bir şey daha gerçekleştirdik: Partimiz III. Kongresi'ni yaptık. III. Kongre, Partimiz ve Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde büyük bir dönüm noktasıdır. Kongre şunu ilan ediyor ki; halkımız için ölüm yoktur, Partiye yenilgi yoktur, sürekli ilerlemek vardır." Daha sonra '86 pratiğinden somut örnekler vererek nasıl yetkinleştiğimizi, artık 1 kayıbmıza karşılık düşmana 20-30 kayıp verdiğimizizi izah eden ÖCALAN yoldaş, ulusal birliğimizin önemine de dikkat çeken ve coşkun sloganlarla karşılansan mesajında özetle şunları söyledi: "Madem ki yenileniyoruz, özgür bir yaşamı yeniden kuruyoruz, o halde bu ortak çabamız içerisinde herkesin bir damla kanı, bir soluğu, bir sözü bulunmalıdır." Mesajın bitiminde, binlerce Kürdistanlı, Önderlerinin çağrısına en anlamlı yanıtı, hep bir ağızdan Cephe Andı'nı okuyarak verdiler.

Program akışı içinde sunulan müzik parçaları, yine videodan sunulan direniş mücadelemizi konu alan pandomim (sessiz tiyatro) beğeniyle izlenirken, en coşkulu anlardan biri de Türkçe siyasi konuşma yapıldığında yaşandı. Zira, konuşmacı kürsüden halkımıza III. Kongrenin aldığı tarihi bir kararın müjdeliyordu. Evet, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu ARGK'nin (AR-TÊŞÊ RIZGARİYA GELÊ KURDİSTAN) kurulduğunun müjdenlenmesi gür sloganlar ve alkışlarla karşılanıyordu. Böylece daha önce sorulan, "Neden HRK bayrağındaki harfler kalkmış?" sorusu da yanıt

bulmuş oluyordu.

Hunerkom'un hazırlayıp sunduğu zengin program, ozanların çalıp söylediği devrimci halk türkülerini, folklor gösterilerini ve Kürçe yapılan siyasi konuşma ile sürdü. Daha sonra sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin işbirlikçilerinden hain aşiret reislerini, ilkel milliyetçiliği ve kelle avcılarını konu alan tiyatro oyunu beğeniyle izlendi. Yine folklor gösterileriyle süren program, Koma Berxwedan'ın sunduğu parçaların ardından "Apo Hate Hilvanê" parçasının eşliğinde büyük bir coşkuyla sonuçlandırıldı.

Pratik öğreticidir. Mücadele tarihimize boyunca gücümüzü önemli oranda pratikten çıkardığımız derslerden aldık. Bu gece eylemimizde de bazı eksik ve yetersizliklerimiz oldu. Bunları görebildik ve görebildiğimiz ölçüde de güçlendik. Bu inançla gelecek gecelerimizi daha başarılı ve güçlü karşılayacağımızı şimdiden söyleyebiliriz.

Şimdi biz, binlerce Kürdistanlı emekçi geleceğimizi daha aydınlık görüyoruz. Yeni ve büyük bir yıla girdiğimizin bilincindeyiz. Partimizin yaptığı hazırlıkları ve aldığı güçlü kararlarla dağdaki yoldaşlarımızın büyük bir yıl daha yaratma isteklerini coşkuyla selamlıyoruz. Bu soylu yürüyüşte bizim de ağır yükümlülüklerimizin olduğunu biliyoruz. Bu onurlu görevi yerine getirmek yaşamımız biricik amacı olacaktır. Ve tüm inanç ve bilincimizle haykırıyoruz: 1987-88 yılları düşmana ölüm, bize yaşam yılları olacaktır!

Partimizin 9. Kuruluş Yılına Giriş Nedeniyle Geceye Gönderilen Kutlama Mesajları

Çeşitli örgüt ve kişiler geceye gönderdikleri mesajlarla PKK'nin 9. yılına girişini kutlamışlardır. Kutlama mesajlarından bazıları özetle şöyle:

"Kürdistan halkının hayatında önemli bir dönüm noktası olan PKK'nin kuruluşu bizler için de sevinç kaynağı olmuştur. Bu vesileyle düzenlenen Kürdistan Ulusal Direniş Gecesinde kutlanız.

Halklarımız bir gün mutlaka yeneceklerdir. Sömürünün ve sömürgeçiliğin kökünü kuratacaklar; her iki halkın proletaryası sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için enternasyonal görevlerini yerine getireceklerdir.

SVP-Avrupa Temsilciliği"

"Yüzyıllardır her türlü kötülüğün reva görüldüğü bir ulusun kurtuluşu ve kendi özgür iradesiyle kendi demokratik iktidarını kurma mücadelesinde büyük paya sahip PKK'nin 8. kuruluş yıldönümünde organize ettiğiniz geceyi samimi bir dostluk, sevinçli bir coşkuyla selamlanız.

Ortak düşmana karşı, ortak amaçlar doğrultusunda yürütülen bir mücadelede, her türden dayatmayı reddeden, teslimiyetçiliği her çeşidiyle yadsayan bir hatta birlikte olmaktan gurur duyduğumuz PKK'nin 8. kuruluş yıldönümünü mücadelesi, dayanışmacı selamlarımızla kutluyor, kurtuluşa kadar yürüteceğinizden kuşku duymadığımız savaşımızda başarılar dileyiyoruz.

THKP-C (Acilciler) Avrupa Komitesi"

"Askeri-faşist cuntanın gerek Türk ve Kürt halklarına, gerekse tüm azınlık milliyetlere yönelik saldırılarının yoğunlaştığı bir sırada; Kürdistan'da silahlı direniş bayrağını açarak iki seneyi aşkın bir süre direniş silahlı direniş olgusunu yatan, partiniz PKK'nin kumandası altında savaşan silahlı direniş güçlerinizi coşkuyla selamlanız.

Avrupa'da DEV-GENÇ"

Ayrıca şu örgüt ve kişiler de geceye kutlama mesajı göndermişlerdir:

- Filistin Halkının Mücadele Cephesi

- İsviçre Kürdistan Topluluğu

- Anti-imperialistisches

Plenium-Hamburg (Hamburg

Anti-empyrialist Plenumu)

- Die Redaktion der

Zeitschrift "AL-KARAMAH",

Marburg ("AL-KARAMAH"

dergisi redaksiyonu, Marburg)

- AKSA (Yurt Dışı Kürt

Öğrenci Dernekleri)

- Anti-faschistische-oud

Verzetsstrijders-Nederland Bond

von Anti-faschisten-Hen von

Luttikhuisen (Hollanda Anti-

faschistler Birliği adına Henk von

Luttikhuisen)

- Aus dem anti-

imperialistischen Widerstand-

Bielefeld Anti-

Empyrialist Direnişçileri)

- Symp. der FFLP in der BRD

und Westberlin (FAC ve Batı

Berlin'de Filistin Halk Kurtuluş

Cephesi Sempatizanları)

- Freunde des kurdischen

Volkes-Hamburg (Hamburg Kürt

Halkının Destlanı)

- Für das Zentral-Komitee

des BWK, Christiane Schneider

(Bazı Alman Komünistler Birliği

Merkez Komitesi adına

Christiane Schneider)

- Komitee für

Auslandsbeziehungen von Herri

Batasuna, San Sebastian-Espana

(Herri Batasuna Cephesi Yurt

Dışı İlişkiler Komitesi,

San Sebastian-İSPANYA)

-Für den Vorstand der

Arbeitsgemeinschaft

Auslandsberichterstattung,

R. LÖTZER (Yurt Dışı Haberleri

Çalışma Grubu Yönetimi

adına R. LÖTZER)

- Brigitte Düring

- Jacqueline Sammalı

- İskoçya Kürtleri adına, K. Y.

- Karl Jacobsen, International

Comitee-Copenhagen

(Kopenhagen Uluslararası

Komitee adına Karl Jacobsen-

Danimarka)

Feyka-Kurdistan, Serxwebün

Çalışanları, Hollanda'da Kurdis-

tan Komite, Yunanistan'da Kür-

distan Komite, Danimarka ERNK

Tarafatları, Yunanistan ERNK

Tarafatları, İsviçre PKK Tarafatları,

Hollanda ERNK Tarafatları,

Avrupa Kürdistan Komiteleri.

Lübnan Alanındaki Kürdistanlılar da PKK'nin 9. Yılına Girişini Bir Gece Eylemiyle Selamladılar



Dünyanın neresinde olursa olsun Kürdistan halkı, kuşaklar boyu çekmekte olduğu acısını dindirecek, bu acının hesabını soracak ve kendisini içerisinde bulduğuk ve utanılasi durumda kurtaracak olan öncü gücü PKK'nin 9. kuruluş

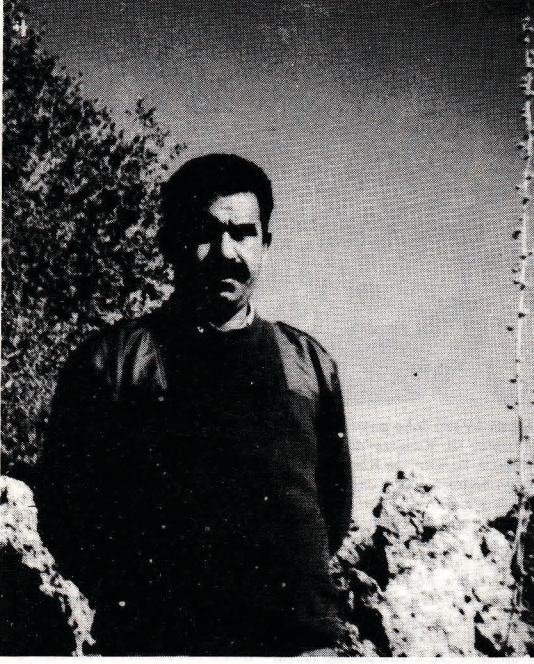
ylına girişini tam bir bayram sevinciyle karşılamıştır. Her yeni yıl bir öncekinden çok daha etkin ve güçlü bir tarzda karşılayan Partimiz, önemli kazanımların sağlandığı ve Ulusal Direniş Tarihimizde büyük rolü olan bir mücadele yılı

daha geride bırakırken, halkımıza daha çok umut vermekte ve ondan daha çok güç ve destek almaktadır.

İşte bunun somut bir ifadesi de Lübnan alanında yaşayan Kürdistanlı yurtseverlerin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde zaferin garantisi olarak etrafında kenetlenedikleri PKK'yi, 9. yılı girişinde militan bir gece eylemiyle selamlaması oldu. Lübnan'ın Barlias kentinde yapılan 1000 civarında işçi kitesinin katıldığı gecede büyük bir coşku ve sevinç yaşandı. Ülkenin uzaklarında da olsa, Kürdistan halkının artık bir mücadele ve savaş gerçekliği yaşadığı atılan sloganlarda, yapılan siyasi konuşmalarda dile getirildi. Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın mesajı okunduğunda ise, "Biji Serok APO" sloganıyla tüm kitle adeta tek bir yürek gibi çarpıyordu.

Müzik, tiyatro, folklor vb. gösterilerle süren, sevinç ve mutluluğu doruğa çıkırtı gece daha sonra hep birlikte çekilen halaylarla sonuçlandırıldı.

PKK'nin 9. yılına girişi nedeniyle düzenlenen "Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi"ne, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın gönderdiği Kürtçe mesajı Türkçe olarak yayınlıyoruz.



Yurtsever Halkımız, Partililer, Taraftarlar

Partimiz PKK kuruluşunun 9. yılına giriyor. Hepimize kutlu olsun. Hepinizi selamlıyorum.

Kürt halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde, Partimizin tarihinde geçen 8 yıl, ayağa kalkış ve atılan her adımıyla bizi yeniledi. Bağımsızlık ve özgürlük direnişinde, 100 yılda atamayacağımız adımları bu yıllarda attık. Partinin kuruluşu; Parti tarihinde geçen 8 yıl bizi 30 yıldan fazla ileretmiştir.

Hepiniz hatırlarsınız ki, bizim için "ömürleri 1 ay, 2 ay, 3 aydır, bundan fazla yaşayamazlar" diyorlardı. Ama şimdi bunların tümünün tersi tarihimize ispatlandı. Düşmanımız ne denli vahşi, ne denli büyük bir güçle üzerimize gelirse gelsin, sergilediğimiz direniş bunların tümünü boşa çıkardı. Her gün, her ay, her yıl eskisinden çok daha fazla ilerleme ve güçlenme sağladık. Çoğu kişinin yüreğinde hissedemediği, aklından bile geçemediği şeyler şimdi bizde gerçek oldu.

Düne kadar hiç kimse bizi ne halk, ne de ulus sayıyordu. Şimdi tüm dünya bizi tanyor, ulus ve halk olarak tanyor. Size hak, hukuk gerekli diyorlar. Onca unutulmuş, kimsenin kabul etmediği bir halktı; şimdi sizler de görüyorsunuz ki, içerde dışarda, dost-düşman hepsi kabul ediyorlar. Bu durum nasıl oldu? Bunu çok iyi anlamak gerekir. Bu, kendi kendine durup dururken olmadı. Düşünce ve çabamızla birlikte çıktı.

Halkımız yeni doğan bir çocuk gibi, yeni yeni kendine gelmektedir. Her şeyden önemli olan sağlam bir yürek, doğru bir düşünce ile doğru yolda yürümeye başlamaktır. Şimdiye kadar yol yapılımsı, ilk ve önemli adımlar atılmış, ayrıca geçen günler, aylar ve yıllar bizi ileretmiştir. Önce yol yoktu, işleyen yol yanlıştı, atılan adımlar bizim için değil, başkaları için. Ama şimdi böyle değildir; bir araya gelmeler, yapılan toplantılar, edilen sözler, yapılan geceler tümü kurtuluşumuz içindir, tümü bizim içindir.

Ayağa kalktığımız yıl, düşmanımız ordusunu tümüyle iktidara getirdi. Biz birkaç deneyimsiz insan, genç arkadaşımızın en büyük güçlerinin birlikte uyguladıkları tüm yöntemlerini halkımızın gücüyle boşa çıkardık. 1980 yılında, '81

yılında çok ağır yükün altında Partimize ve halkımıza yeni bir yaşam hazırladık. 1982 yılında Partimizin II. Kongresi ardından tekrar ülkeye giriş... 1983 ve '84'te Parti bayrağı altında yürüyüş ve 15 Ağustos'ta Büyük Direniş Savaşının yeniden başlaması... Yine düşmanın "ömürleri bir aydır, iki aydır" şeklindeki büyük saldırısı ve ardından yenilgisi... Büyük bir çabayla 1985'te ERNK'nin kuruluşu ve ilanı, HRK'nin kuruluşu, çalışmalar ve savaşı, halkımızın içerde ve dışarda ayağa kalkması, zindanlardaki büyük direniş, tüm bu çabalar bizi birleştirdi. Küçük sular aktı, aktı ve tümü birleşerek büyük bir ırmak oldu. Küçük bir pınar büyüyerek Fırat oldu. Şimdi biz güçlüyüz, halkımız şimdi kendisini güçlü sayıyor, yoldaşlar kendilerini güçlü sayıyorlar.

1986'ya, geçtiğimiz yıla ulaştığımızda çok şehitlerimiz vardı. Kürdistan'ın üzerine çok genç, çok kahraman yoldaşlarımızın kanını akıttık. Her kentte, her dağda 20 yaşında, 25 yaşında gençler şehit verdik, kurban verdik. Bunların kanları boşuna akmadı. Onlara verdiğimiz her söz "şehitleri anmak yaşamaktır" şiarında somutlaştı. 1986'da onlara verdiğimiz sözü tam olmasa da yerine getirdik. 1985 yılının sonlarına geldiğimizde düşman "onları bitirdik" diyordu. Doğrusu düşmanımız, faşist Türk devleti, bin yıldan beri üzerimizde hüküm sürüyor, dışta ve içte işbirlikçileriyle elele bizi bir bütün olarak yok etmek istiyordu. Ama ve inancı buydu. 1985 yılında başkaldırımızı kabul ediyor, ancak "kendilerine öyle bir darbe indirdik ki, bir daha kendilerine gelemmez" diyordu. Ama bizi durduramadılar, durduramayacaklarını biliyorduk.

Evet, büyük şehitler verdik, yoldaşlarımız şehit düştüler, çijerimiz çok yerde parçalandı. Ama direndik ve yandık. 1986 başlarında yine büyük şehidimiz yoldaş MAHSUM (Agi), kendi adıyla ve önderliğinde güçlü bir direniş yükseltti. Şehit düştüğünde, mücadeleyi daha da güçlendireceğimize söz verdik ve sözümüzü tuttuk.

Bahar, yaz ve sonbahar atımları sürecinde 15 şehit verdik. Düşmanın kaybı ise 500 kişidir. Kürt tarihinde ilk kez böyle bir durum

PARTİMİZİN KURULUŞUNUN 9. YILI VE III. KONGRESİ KUTLU OLSUN

yaşandı; bizden 1, onlardan 20-30 kişi, önceleri onlardan 2 kişi ölürken bizden binlercesi öldü, şimdi bunu tersine çevirdik. Bunun için '86 yılı bizim için çok önemli bir yıldır. Düşman yeni anladı ki, bizi artık yok edemeyecek, eskisi gibi öldüremeyecek ve yenemeyecektir.

Kürt halkı, eğer başkaldırısı, direniş kurtulabileceğini bu yolda anladı. Bu yılda düşmanın, iddia ettiği kadar güçlü olmadığını gördü. Ülkeyi yakından bilen, dolayan herkes bir şeye tanık olur: Düşman korkuyor, düşmanın ordusu büyük korku içinde; geceleri dışarıya çıkmaktan korkmakta, gündüz yol alamamaktadır. Bir köyden bir köye gittiğinde büyük bir korku yaşadığı görülebiliyor. Halkımız bunu gözleriyle görüyor, yüreğinde hissediyor. Tarihimizde ilk kez böyle şeyler olmaktadır. Eskiden bir jandarma veya bir polis gelip halka zulmettiğinde, tokatladığında yanlarına kalmaktaydı. Şimdi ise bir şey yaptıklarında on kat karşılığı alıyorlar. Bu giderek güçleniyor. İşte yeni tarihimiz bu biçimde yaratıldı. Yeni tarihimiz direniş içindir, Parti çizgisi doğrultusunda 1986'da bu şekilde yazıldı.

Bundan dolayı geçen yılın bizim için tam bir bayram olduğunu söylüyoruz. Doğru, eksikliklerimiz çok, hatalarımız var, ama yapılanlar da çok görkemlidir. Kazanımlar karşısında bu eksikliklerin fazla bir şey ifade etmediğini söylüyoruz. Tarihimizde ilk kez kendi öz gücümüzle, inanç ve kararlılıkla yürütüyoruz. Bugüne kadar başkaldıranlar bir devlete bağlı olarak, çoğunlukla bir dost olmayan devletlere dayanarak yürütmeye çalışıyorlardı. Şimdi biz öz gücümüzle, kendi silahımızla "her şey bize, bizim içindir" şiarıyla kendimizi çizi çalışıyoruz. PKK çizgisini bu şekilde yaptı. Hiçbir parti veya hareket şimdiye kadar bu biçimde oluşmadı. Kendi gücümüzle 86'yı yaratık. 85'i bu biçimle geride bırakıp 86'da yeni bir yaşam yaratacağımıza kimse inanmıyordu. Fakat bu sadece inançta kalmadı, bizim için bir gerçeklik oldu. Halkın umudu şimdi çok güçlüdür. Hepimizin umudu şimdi çok güçlüdür. Ama boşuna değil, tabii, dediğimiz gibi bunun sebebi var.

Şimdi dostlar eskisinden daha iyi tanyorlar bizi, Kürtlerin ayağa kalkışının yeni ve kahramanca bir çıkış olduğunu biliyorlar. Yürüyebileceğimize ve haklarımızı alabileceğimize inanıyorlar. Bundan dolayı 1986'da diyoruz ki, kendimizi yeniledik, kirlerimizi büyük oranda temizledik, korkusuz bir yürek, gerçekçi iyi gören bir beyin yaratık. Bunlar küçük şeyler değildir. Bu yılda büyük bir şey daha gerçekleştirdik: Partimiz III. Kongresini yaptı. III. Kongre, Partimizin ve Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük tarihinde büyük bir dönüm noktasıdır. Kongre sunan ediyor ki, halkımız için ölüm yoktur, Partiyeye yenilgi yoktur, sürekli ilerlemek vardır. Daha büyük bir şevkle yürümekte olduğu ispatlandı. Büyük birlik, büyük düşünce, güçlü irade oluştu. Şimdiye kadar hiçbir toplantı böyle güçlü geçmedi. 1986'nın bitiminde bunu da başarıyla gerçekleştirdik.

Düşman "parçalandı", "bittiler" vb. yaygaralarına rağmen, şimdi biz her yönden geleceğimize baktığımızda 1987'nin bizim için çok daha aydınlık olduğunu, birlik

ve deneyimimizin güçlendiğini görüyoruz.

Kürdistan'ın tüm kentlerinde, köylerinde ve dağlarında Partili yoldaşlar, dostlar silahlıdır. Onlar her gün faaliyetlerini yürütmektedirler. Her gün düşmandan bazılarını devirmekte, soluklarını kesmekte, onları korkutmakta ve silahlarını ellerinden almaktadırlar. Bu da yeni bir şeydir. Eskiden silahlı mücadelenin 1-2 ay bile sürmesi olanaklı değildi. Şimdi, 9 yıldan beridir silahı bir tek gün bile bırakmış değildir. Dokuz yıl az değildir. 1925 yılında Şeyh Said, 1938 Dersim'de Seyit Rıza hareketleri 2-3 ay kadar sürdü. On binden fazla şehit verdiler, kalkanlar da idam edildi, yarısı bile kalmadı onlardan. Fakat bizimkinden ise, şimdi bizden 15, düşmandan 500 kayıp çıkıyor. Şimdi korkan düşmandır. Birliğini güçlendiren ise Partimiz ve halkımızdır.

PKK tarihinde, Kürdistan'ın diğer parçalarındaki güçlerin 70'te darbe yemesinin ardından, '80 sonrası 83'te başlatılan kavgamızla Kürdistan'ın genelinde Kürtlerin birliğini güçlendirdik, doğru yolu onların da önüne koyduk. Onlar da şimdi biliyorlar ki umut hangi yoldadır. Tüm Kürtler şimdi umudun hangi politik öncülükte güçlendiğini biliyorlar. Bunun için peşinen söylüyoruz, önmümüz aydınlanmıştır, şimdi sadece Partili yoldaşlarla yürütmüyoruz, yüzbinlerce halk bir araya gelmekte ve bu yola girip yavaş yavaş yürümektedir. Belki henüz savaş cephesinde birleşmemişlerdir, fakat günden güne savaş yaklaşmaktadır. Bundan sonra diyoruz ki, halkımızın her ferdü gücü oranında elinden geleni yapmalıdır. Kimi dil ile, kimi dua ile, kimi el ile, kimi sopa ile, kimi silah ile, kimi yazı ile herkesin elinden ne geliyorsa onu yapmalıdır. Eğer bir şey yapamıyorsa evinin içinde çocuklarını iyi terbiye etmelidir. Eğer canını veremiyorsa malını verebilir, eğer çok yoksul ise beş kuruş dahi verebilir, bunu da yapamıyorsa dua edebilir, birlik yaratmaya gücü yetmiyorsa evinde küçük bir birlik yaratmalıdır, dostlarını bu düşünceye davet edebilir. Bunların tümü çalışmalarımıza birer yardım biçimidir.

Mademki yenileniyoruz, özgür bir yaşamı yeniden kuruyoruz, o halde herkesin bir damla kanı, bir nefesi, bir sözü bu ortak çabamız içerisinde bulunmalıdır. Dava hepimizindir. Şimdiye kadar kan dök-tük, yardım ettik boşa gitti; tüm yaşamımız zor ve zulüm altında geçti. Şimdi tüm bu durumlar ortadan kalkıyor. Bunun için diyoruz ki, Partinin her yıldönümü bayramımızdır. Bundan böyle Partinin tuttuğu yol, yükselttiği bayrak doğrudur, doğruyaşamdır. Bizi bundan uzaklaştırmak isteyenleri dikkate almamalıyız. İster dostça olsun, ister kötülükle, bizi bu yoldan uzaklaştırmak isteyenleri düşman saymalıyız. Öyle bir gündeyiz ki, birlik olmaktan öte hiçbir şey bizi kurtaramaz. Bunun için herkes elden geldiğince, olanakları elverdiğince bu yola yakınlaşmaya çalışmalıdır, uzaklaşmaya değil.

Bin yıldan beridir birbirimizden çok uzaklaşmışız, birbirimizi unutmuşuz, birbirimizle aşiret aşiret, ev

ev, kardeş kardeş çok kavga etmişiz. Bundan sonra böyle bir şey kabul etmeyeceğiz. En büyük kuvvet birliğimizdir. En büyük birlik Parti politikası altındaki güçtür. Bizler düşmana hizmet etmek zorunda değiliz, düşmana beynimizi ve yüreğimizi satmak zorunda değiliz. Belki düşman zorla, korkuyla bizi şaşırtabilir, ama bunu da bir noktaya kadar yapabilir. Yüreğimizi almayız, beynimizde hangi düşünce var bunu bilemez ve her dakika da yanımızda olamaz. Belki ayda yılda bir bizi kontrol eder, ama diğer tüm vakitler bizim vaktimizdir. Bu vakitleri ve olanaklarımızı Partinin hizmetine sunabiliriz. Bizden geride kimse dünyada kalmadı; işte görüyorsunuz dışarda içerde, vatanın altında üstünde her şeyimizi düşman kendisine alıyor. Eskisinden beter talan ediyorlar. Nasıl çalışmalı, nasıl ilerlemeliyiz? İnsan hangi sonucu çıkarabilir, bundan açık ki bizim güçlenmemiz gerekiyor. Bizim yaşamımız böyle geçti, çocuklarımızın bari geçmesini dememiz gerekiyor. Hiç olmazsa çocuklarımız için bir birlik kuralım, bir parti kuralım, onlar da geçmişteki gibi parça parça, tek tek ölmesinler.

Yurtsever halkımız! Yeni ve büyük bir yıla giriyoruz. Yaptığımız hazırlıklar ve aldığımız kararlarla dağdaki yoldaşlarımız büyük bir yıl daha yaratmak istiyorlar. 1987-88 yılları düşmana ölüm, bize yaşam yılları olacaktır. Bu yıllar tarihimize çok önemli yıllardır, kader belirleyici yıllardır. 15 yılda mücadelemiz bu noktaya ulaşmıştır. Bundan böyle 15 yılda yaptığımızı, iki yılda yapma amacındayız.

Düşman yediği darbelerden dolayı kolayca kendine gele-meyecektir, direnişimizi kıramayacaktır. Elimize geçen tarihi fırsatı iyi değerlendirmeliyiz, çünkü tarihimizde ilk kez böyle bir fırsat ele geçmiştir. Mevcut tüm güç ve olanaklarımızı seferber etmeliyiz. Evinde, köyünde, mahallesinde dilde, mektupla, her araçla kimin elinden ne geliyorsa bu yolda yapmalıdır.

Diyebilirim ki, şimdiye kadar büyük zorluklar, tehlikeler ve olanaksızlıklarla Partimizi ve halkımızı bu yıllara ulaştırdık. Halkımızı kendisine ve dünyaya tanıttık. Partimizi şerefli ve namuslu bir Parti olarak şekillendirdik, tüm ulusumuzun namusunu yaptık. Bunlar basit şeyler değildir, tümümüz büyük bir değer vermiyiz.

Ben ve tüm arkadaşlarımız eskisinden çok daha fazla çalışacağız. Siz tüm halkımız, bundan sonra yanılmayın, sizi yanıltmak isteyenlere eskisinden daha iyi ve güçlü olarak hakkettikleri cevabı verebilirsiniz ve vermelsiniz de.

Partimiz, Cepimiz ve Ordumuz önmümüzdeki 1987-88 yıllarında bize büyük gelişmeler vaadediyor. Hazırlığımız iyi, cesaret ve fedakarlığımız iyi, hiçbir dönem böyle güçlü değildik. Yine de bu yeni bir başlangıçtır. Bu yeni adımı hep birlikte güçlü bir yaşama çevirelim. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük ağacına hep birlikte su verelim. Bu yıldönümünde tüm halkımız, dostunu, mücadelesini, Partisini tanımalı ve tüm gücüyle elinden geleni yapmalıdır.

- Partimizin Kuruluşunun 9. Yılı Kutlu Olsun!
- Partimizin III. Kongresi Kutlu Olsun!
- Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
- Kahrolsun Sömürgecilik ve Emperyalizm!

AHMET KUTAN (ASLAN) YOLDAŞIN ANISINA

Ahmet KUTAN (Aslan) arkadaş, Siirt'in Şırnak ilçesine bağlı Çemke Tahlo köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Her çilekeş Kürt köylüsü gibi, O'nun çocukluğu da acı, ızdırıp ve yoksullukla geçer. O, daha yaşama atılır atılmaz kendisini, gücünü aşan işlerin başında bulur. Dağda tek başına yıllarca çobanlık yaparak korkusuz büyür; cesaret kazanır ve Kürdistan doğasıyla; dağıyla, taşıyla, çiçeğiyle, toprağıyla bütünleşir. Yine günlerce bağ, bahçe, tarla işlerinde de çalışır ve emek gücünün değerini anlar, alınteri döker ve karşılığını tırnakla koparak almaya çalışır. Ailenin en büyük desteği, evin temel direği Aslan arkadaş olur.

Sömürgeciliğin ve ona bağlı yerli uşakları feodal gericiğin ağır baskısını ve sömürsünü her an yanbaşında bulmuştur Kürdistan köylüsü. Pazara kapalı tutulduğundan şehirle fazla tanışmamıştır, kırsal yaşamın durgun ve bunaltıcı havasına terk edilmiştir. Bu yetmiş yormuş gibi, sınıfsal çelişki sürekli muhafaza edilmiş, geri aşiretçi bağlar canlı tutulmuş, kan bağları ulusal ve sınıfsal bağların önüne geçirilmiştir. Yoksul Kürt köylüsü yanbaşında devamlı dörbbaşı mamur feodal ağaları, kompradorları, şeyh ve gerici imamın bulmuştur. Bunların baskısı altında beli bükülmüş, ruhu ve düşüncesi karartılmıştır.

Aslan yoldaş, sözcüğü bu yapının ağır tahribatını yaşayan alanlardan biri olan Şırnak köylülüğünden geldiği için, bu durumu

yakından görür ve bizzat yaşar. Ortaçağ anlayış ve yapılarının derin etkisi nedeniyle, aile ve çevresi dışı karşı kapalı tutulmuş, ağaların baskısından ötürü de elindeki varlığı sürekli tehditle talan edilmiş, kan davası adı altında aşiret çatışmalarına sürüklenmiş ve sonunda can ve mal kaybından başka bir yarar görmemiştir. Aslan yoldaş, yaşamındaki tüm bu olumsuz öğelere karşı yurtsever özelliklerini korur ve kalbinin derinliklerinde sürekli kurtuluş umudunu canlı tutar. Şırnak ve çevre bölgelerde zalimliği ve Kürt düşmanlığıyla tanınan Alihan Tatar feodal zorbasının ve eşkiyalarının zulmünü sürekli olarak yaşar. Bu haksızlığı kabul etmez, içten içe isyan duygulan büyür ve kurtuluş yolu arar. O'na göre mutlaka bir kurtuluş yolu olmalıydı.

İşte büyük umutlarla beklediği gün, 15 Ağustos 1984 devrimci atılımı, yanbaşlarındaki Eruh ve Şemdinli kazalarına bir güneş gibi doğar. Kürdistan boydan boya bu ışıkla aydınlanır ve ısınır. Her şey ama tüm gizli umutlar, üstü küllendirilmiş fikirler korkusuzca ortaya çıkar. Dağ-taş bağımsızlık ve özgürlük türkülerıyla çınlar. Aslan arkadaşın beklediği o unutulmaz an, taşıdığı arzu, kurduğu hayaller gerçeğe dönüşmüştür. Kısacası Çemke Tahlo köyü bayram ve isyan havası yaşar.

Ve Aslan yoldaş, daha önce kendi köylerine belli aralıklarla uğrayan partizanlara koşar, onları bağrına basar. Hiç tereddüt etmeden ailesi ve beş çocuğunu geride



birakarak Kürdistan Kurtuluş Birliği (HRK)'ne kabul edilmesini talep eder.

15 Ağustos Atılımıyla birlikte, onlarca Kürt insanı kurtuluş ordusuna doğru koşar. İşte halkımızın ölümsüz komutanı Mahsum KORKMAZ'ın komutasındaki 14 Temmuz Silahlı Takımı'na, sadece Çemke Tahlo köyünden Aslan arkadaş da dahil 7 savaşçı birden HRK'ye katılır. Kürdistan köylüsü yıllarca bağrında taşıdığı güçlü yurtsever ve savaşçı özelliğine mücadelemizin gelişmesiyle yeniden kavuşur.

Aslan yoldaş, 1984'lerin sonlarında kurtuluş ordusu saflarına katıldıktan sonra, 6 aylık askeri-siyasi eğitime tabi tutulur. Eğitim süresince tüm olumlu özelliklerini ön plana çıkararak, yetmezliklerini gidermeye çalışarak, tüm yoldaşlarına örnek bir savaşçı olur. Özellikle askeri alandaki ataklığı gözden kaçmaz ve bu alanda kendisini yetkinleştirmeye ve HRK'de örnek bir savaşçı olma konumuna ulaşır.

Aslan yoldaş, gördüğü eğitimden sonra 14 Temmuz Silahlı Takımı'na katılır. Eğer bir devrim savaşçısında olması gereken cesaret, fedakarlık, moral, ataklık, güven, çalışkanlık vb. gibi öğeler görülmemek istenilseydi, ilk akla gelen isim herhalde Aslan arkadaş olacaktı. Çünkü O, Birlik'te, Mahsum KORKMAZ yoldaşın öğrencisi olarak bu özelliklere ulaşmış ve bu sıfatı kazanmış bir Kürt yurtsever, yılmaz bir HRK savaşçısı konumuna çoktan ulaşmıştır.

14 Temmuz Silahlı Takımı'nda birçok eyleme katılmış, düşmana sayısız kayıplar vermiştir. Eylemlerde her zaman en zor ve tehlikeli yerlere yerleşerek kendisini yoldaşlarına siper etmiştir. Eylem anındaki korkusuzluğu, cesareti ve ataka kalkan saldıru ruhu O'na kahramanlık sıfatını kazandıran özelliklerdir. O'nu, Takım'da birlik ve bütünlüğün gözdesi, disiplinin ve savaş kurallarının tavizsiz uygulayıcısı, eylemsizliğin düşmanı, halka ve yoldaşlarına yaklaşımındaki alçakgönüllülüğü konumuna yükselten şey, O'nun mensup olduğu Parti'nin direnişçi özünü iyi özümsemiş ve O'nunla bütünleşmiş olmasıdır. Aslan yoldaş, bir yillik aşkın zorlu bir mücadele sürecinde kendisini defalarca kanıtlamış, halka ve yoldaşlarına kabul ettirmiştir.

Aslan arkadaş, yoldaşlarına verdiği bu sınırsız güveninden ötürü son olarak Birliğin askeri komutan yardımcılığına getirilmiş, eylemlerdeki dakikliği, cesareti ve iyi bir organizatör olmasından dolayı da, bir grubun komutanlığı verilmiştir.

14 Temmuz Silahlı Takımı sömürgecilere ve Kürt yerli gericiğine çok ağır kayıplar vermiştir, Şırnak ve çevresinde sömürgeci yapıya ölümcül darbeler vurmuş ve

**Kelaha dijmin
hilweşinin
Tola şehidan
bistfinim
Kurdistanê lawê te me
Hindî saxim,
hindî heme
Sundxwariye ta
ez hehim
pêşmerge me
Heke bimrim
gorî te me
ey Kurdistan**

güçlü bir devrimci yapı ortaya çıkarmıştır. En son olarak 12 Ağustos 1986'da Uludere'de, özel eğitilmiş bir düşman birliğine saldırı eyleminde bulunmuş, düşmana ulusal ve uluslararası alanda önemli gelişmeler yol açan büyüklükte ağır darbeler vermiştir. Ve sömürgecilere ait askeri teçhizatı da el konulmuştur. Ayrıca geri çekiliş esnasında da çatışma uzun bir süre karadan ve havadan devam etmiş, beş düşman pususu ve çemberi yarılarak, sömürgeci ordunun üst rütbelilerinin de içinde bulunduğu 20'ye yakın asker öldürülmüş, 25 asker de yaralanmış ve düşman panik içinde geri çekilmeye mecbur edilmiştir.

Bu eylemde, komutan yardımcısı ve pusu grubunun komutanı olarak kahramanca bir direniş sergileyen, düşmana ilk kurşunu sıkıp ve 1 binbaşı ile bir eri öldüren Aslan arkadaş, geri çekiliş esnasında hepten olmayan 4 düşman arabasından açılan yayılım ateşi sonucu yaralanmış, Sami arkadaş ise, olay yerinde şehit düşmüştür. Aslan arkadaş yaralı olarak eylem alanından çıkarılmış, ancak aldığı ölümcül darbeler sonucu kurtarılmayarak şehit düşmüştür.

Aslan arkadaş, yaşamının son anında, kanının son damlasına kadar direniş ve kahramanlara yaşarış bir şekilde son nefesini vererek ölümsüzler ordusuna katılmıştır. Geride kalan bizlerin söyleyeceği fazla bir şey yok. Bize düşen görev, yoldaşlarımızın bu olumlu özelliklerini, yaşamın karakterimizin ayrılmaz birer parçası haline dönüştürmek ve onların uğruna şehit düştüğü mücadeleyi, kahramanca savaşarak zafere ulaştırmaaktır.

Aslan yoldaş, halk savaşımızda sizin gibi halk önderlerine layık olacağına, savaşımızı zafere ulaştırıp anımıza bağlı kalmak için üzerimize düşen her şeyi tereddütsüz yapacağımız daire bir kez daha anıçıyoruz. Siz bize, halk savaşında Kürdistan köylüsünün isyancı özelliğini göstermiş. Biz de, sizden göç alarak Kürdistan köylülüğünü isyana kaldıracak, sizi bu isyanın manevi komutanı olarak sonuza dek yaşatacağız.

– Ahmet KUTAN Yoldaşın Anısı Ölümsüzdür!

– Yaşasın PKK-ERNK-HRK!

– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgeciliği!

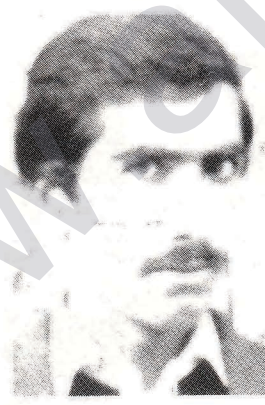
Silah Arkadaşları

MEHMET ŞİRİN SEVEN YOLDAŞIN YURTSEVER DİRENİŞÇİLİĞİ ÖNCÜSÜ PKK İLE BÜTÜNLEŞEN KÜRDİSTAN HALKININ YENİLMEZLİĞİNİN KANITIDIR

Kürdistan'da köylü yurtseverliğinin örnek bir temsilcisi olan Mehmet Şirin SEVEN yoldaş, 4-5 Ağustos 1986 gecesinde Bitlis alanında, bir düşman pususunda şehit düştü.

Mehmet Şirin arkadaş, 15 Ağustos Atılımının hemen ardından mücadelede safalarında yer alan yüzlerce Kürdistanlı yurtseverden birisiydi. Bitlis alanında daha 1983'lerde hazırlık sürecinde silahlı mücadelenin dayanacağı bir temel yaratmak doğrultusunda çabalar sürdürülmekteydi. Bu temelde sağlanan gelişmeler üzerinde 1984 yılında çalışmalar daha da yoğunlaştırılarak gerçekleştirildi. 15 Ağustos devrimci eylemliliğinin de alanda son derece büyük etkileri oldu. Daha sonra ortaya çıkan ihanetçi unsurların yaratmış oldukları tahribatlara Hürrüz ve Mutki direnişleriyle en anlamlı yanıtlar verilerek alandaki hain takıma indirilen öldürücü darbeler ardından kitlelerin mücadeleye desteği giderek arttı ve etkin katılımlar gerçekleşti.

İşte bu gelişme sürecinin daha başlangıcında, 1984'te mücadeleye katılan Mehmet Şirin arkadaş, 1957 yılında Bitlis'in Konalga köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelir. Ve doğduğu köyde doğa ve yaşam koşullarıyla amansız bir mücadele içerisinde gelişip büyür. Bu yaşam koşulları O'na zorluklara göğüs germe olumlu özellikler kazandırır. Sağlam bir kişiliğe sahip olan M. Şirin arkadaş mücadele safalarında da fedakarlığı ve çalışkanlığı ile dikkati çeker.



1985 yılı sonlarında ailesiyle birlikte alandan göç etmek zorunda kalır ve o sıralarda 6-7 aylık bir süre devrimcilerle ilişkileri kopar. Fakat O, uzaklarda da olsa düşüncesi ve dikkati hep geride bıraktığı arkadaşlarının ve mücadelesinin üzerindedir. O arada alanda çıkan çatışmalarda bazı arkadaşların şehit düştüğünü duyar, buna çok üzülür, ama bilir ki halk savaşını uzun ve çetin bir savaştır. Üzüleceğimiz günler de, sevineceğimiz günler de olacaktır. 6-7 aylık kopukluktan sonra ilişki yolunu bulup arkadaşlara gönderdiği ilk notunda şunları yazar: "Sizlerden ve davamdan uzakta bulunuyorum. Ama benim duyularım halen bağımsızlık ve özgürlük kokusunu taşıyor. Sizleri görebilmek ve o şerefli bayrağın

altında savaşmak için en yakın zamanda sizlere kavuşmak isterim." Notunun sonunda arkadaşlardan, silahının da hazır edilmesini isteyerek bir an önce ailesi ve çocuklarının yerleştirilme işlerinin bitirilmesi için uğraşır.

Derin bir sevgiyle bağlı olduğu ülkesinin çıkarlarını her şeyin üstünde tutan, daha önce alanda tanıdığı devrimcilerle sonsuz bir inanç besleyerek onların kavgasına kurtuluşu, zaferi görebilen M. Şirin arkadaş, bu kavga da onurlu yerini alabilmek için hiçbir engel tanımaz. Ne düşman baskıları ve yalan politikalar, ne de eş-çocuk vb. kişisel durumlar bu ateşli yurtseverin savaşma isteğini bastıramaz. Ve O, işlerini bitirir bitirmez ülkenin doruklarında, özlemli çekmekte olduğu ortama ve savaş arkadaşlarına kavuşur.

1986 yılı tüm Kürdistan sahinde olduğu gibi, Bitlis alanında da PKK önderliğindeki devrimci direniş savaşımızın önemli gelişmeler kaydettiği bir yıl olmuştur. Her türlü düşman saldırıları boşa çıkarılarak nihai zafere doğru güçlü ve emin adımlarla ilerletildiği dönemde Mehmet Şirin arkadaş da, yüreğinin derinliklerinde yanan bağımsızlık ve özgürlük ateşinden hareketle Kürdistan'ın dağılmasında düşmana vurulan etkin darbelerde yerini almış ve 1986 yılının 4-5 Ağustos gecesinde düşmanın hain bir pususunda vurulurken ülkesinin kutsal topraklarını, öncüsü PKK ile bütünleşen Kürdistan halkının yenilmezliğini de naksetmiştir.

Dersim-Ambar Direnişinin 1. Yıldönümünde

M. ZEKİ SÖYLEMEZ VE ENVER ARISAN YOLDAŞLARI SAYGI İLE ANIYORUZ

1985 yılı Kasım ayında Dersim'in Teşnik nahiyesine bağlı Ambar köyü yakınlarında halkımız tarihindeki yüzlerce soylu direnişten birisine daha tanık oluyordu. Taraflardan biri, çağın en modern araç-gereç ve donanımlarıyla donatılmış yüzlerce kişiden oluşan, fakat tarihin akışına aykırı bir konumda bulunan, yani çürümüş, kokuşmuş artık çağımızda yaşama hakkı olmayan sömürgeci-faşist Türk devletini temsil eden talancı, yağmacı, işkenceci ordu güçleridir. Karşı taraf ise; ellerinde birer hafif gerilla silahı ve bunlara ait sınırlı sayıda mermileri bulunan, belki günlerdir uykusuz, belki sırtlarındaki çantalarında bir parça ekmeçleri bile olmayan ama tarihi süreçte yeniyi, güçlüyü, ileriye temsil eden KUKM ve öncüsü PKK'nin, yürekleri ilke ve halk sevgisiyle dolu ve baştan ayağa cesaret



M. Zeki SÖYLEMEZ



Enver ARISAN

ve inanç kesilmiş iki savaşıydı. İşte bu iki karşıt güç arasındaki çarpışmada yazdığı bir raporunda Avrupa'ya gidiş nedenini şöyle izah eder: "Almanya'da çok akrabam olduğum için ben de orada rahat edebileceğimi, gerekirse evlenip işçi olabileceğimi düşünerek gittim. Almanya'da üç yıl aşkın bir süre kaldım ve üç yıl kadar çalıştım." Fakat O, daha Almanya'ya ilk gittiğinde, Partinin o alanda da birtakım çalışmalarının olduğunu öğrenir öğrenmez hemen ilişkiye geçmenin yollarını araştırmaya başladı ve çok geçmeden de bu isteğine kavuştu. O dönemdeki gelişmesini yine Enver yoldaşın kendi sözlerinden derinleştirelim: "Yurt dışındaki ilişkilerim ülkedeki ilişkiler düzeyinde kalmamasını istemediğim için ilişkilerimi geliştirip çalışmalarına aktif olarak katılmak istiyordum... Arkadaşlarla ilişkilerim geliştiği oranda Avrupa'da kalma, evlenip işçi olma, çalışıp para kazanıp kendimi kurtarma doğrultusundaki düşüncelerimden vazgeçiyordum. Harekete olan sempati, güvenim ve bu konudaki çalışmalarım, yani Hareketi tanıma istemim artıyor ve giderek kurtuluşumun, ülkenin kurtuluşuna bağlı olduğumu kavırıyordum."

li görev de kuşkusuz Kürdistan'da bağımsızlık düşüncesinin temsilcisi PKK'yi imha etme göreviydi. Bunun için dışarda kendisini hiçbir savaş ve hukuk kuralına bağlı saymadan azgınca bir saldırı gündeme getirirken, cezaevlerinde de tutuklu bulunan PKK'li savaş esirlerine aklamaz baskı ve işkencelerle teslimiyeti ve ihaneti dayattı. Fakat başta MAZLUM, M. HAYRİ ve KEMAL yoldaşlar olmak üzere PKK önder ve militanların Diyarbakır zindanlarından yükselen onurlu sesleri yılmazca Kürdistan ve Türkiye'de değil, tüm dünyada geniş yankular uyandırdı.

İşte o sıralarda Avrupa'da bulunan Enver ARISAN yoldaş da; çarpıklığın ve ahılsızlığın alabildiğine geliştirilmeye çalışıldığı, devrimci kişiliğin ayaklar altına alındığı, her türlü yozlaşımın alabildiğine yaygınlaştırılarak birçok gücün tasfiyeye uğratıldığı bir ortamda dayatılan tüm bireysel yaşam, Avrupa 'nimet'lerinden faydalanma vb. aldatmacaları elinin tersiyle iterek, ordu sürülerini Kürdistan'da yeniden hareketlendiren sömürgeci-faşist Türk devletinin tüm çabalarına rağmen, direniş alevi söndürülemedi, gelişti, boyutlandı, giderek tüm Kürdistan'ı boydan boyaya sardı. Ve Enver yoldaş, bu dönemde yine mevziden mevziye koşarak tarihi sorumluluğunu yerine getirmek için canla başla ve büyük bir şevkle Hakkari bölgesinde faaliyet yürütmekteydi.

Gelişmeye, militan bir devrimci olmaya duyduğu güçlü istek ve bu doğrultuda harcadığı engin çaba ile Enver yoldaş, kısa sayılabilecek bir sürede önemli bir yol katetti. Başlangıçta miting, yürüyüş, gece vb. kitle eylemlerine katılma biçiminde gelişen ilişkilerini her geçen gün yetersiz görmeye başladı. O, çalışmalarına dışardan destek sunan biri konumunda kalmak istemiyor, bizzat aktif bir biçimde katılma gereği duyuyordu. Kitle toplantılarına, seminerlere sürekli katılarak güçleniyor ve çevresinde her geçen gün daha çok saygınlık kazanıyordu. Faal bir üyesi olduğu Bochum demerjinde Kürdistanlı yurtsever emekçilerin güvenini kazanarak yönetim kuruluna seçilen Enver yoldaş, halkın güvenine layık olabilmek için kabasını daha da artıyor ve giderek daha ağır görevler omuzlamaya hazır hale geliyordu.

O yıllar Türkiye'de faşist-askeri cuntanın yönetime el koyduğu Kürdistan ve Türkiye'de halkın ve devrimcilerin üzerinde alabildiğine bir terör estirdiği yıllardı. Faşist cuntanın önüne koymuş olduğu en önem-

deydiler.

İşte son mermilerine kadar direnenek bu iki yoldaşımızın şehit düştükleri çarpışmanın üzerinden geçen bir yılın ardından kazanan tarafın kim olduğu daha da iyi görülmektedir. Düşmanın öteden beri Dersim yöresinde uyguladığı her tür politikasını boşa çıkararak, bu alanı modern KUKM'nin bir direniş kaleli haline getirmede kararlı olan Partimiz, kararını bugün hayata geçirmiş bulunmaktadır. Devrimci direniş savaşıma karşı çıkarılan her güç, sömürgeci kolluk kuvvetlerinden sosyal-şovenlere, ajan-provokatörlerden reformistlere kadar hepsi de yenilgiye mahkum edilerek alanda direniş bir daha sökülüp atılmamak üzere hakim kalmıştır. Özellikle 15 Ağustos Atılımıyla birlikte Kürdistan'ın her alanında yükselen direniş sa-

vaşının Dersim alanına yansımaları için sömürgeci-faşist Türk devleti her çareye başvurmuş, ancak PKK savaşçıları kararlı direnişçilikleriyle ve gerektiğinde kanları ve canları pahasına mücadeleyi bu alana da taşımaları bilmişlerdir. 1985 yılında sergilenen direnişler bu anlamda tarihi bir öneme sahiptir. M. Zeki SÖYLEMEZ ve Enver ARISAN yoldaşlar da bu uğurda şehit düşerek Dersim alanında direnişin artık kesintisiz olarak süreceğini kanlarıyla yazmışlardır.

Dersim-Ambar şehitlerimizden M. Zeki SÖYLEMEZ yoldaşın yaşamı hakkında Aralık-1985 tarihli gazetemizde bilgi vermiştik. Ancak aynı olayda şehit düşen Enver ARISAN yoldaşın yaşamı hakkında o zaman elimize bilgiler ulaşmadığından, direnişin birinci yıldönümü nedeniyle bu sayımızda veriyoruz:

Hakkari ve Dersim Direnişlerinin Yılmaz Savaşçısı Enver ARISAN yoldaşın Anısı Bizlere Güç Veriyor

Dirençliliği ve ataklığı kişiliğinde somutlaştırılan Partimizin ve halkımızın yiğit evlatlarından Enver ARISAN (Cemal) yoldaş, 1985 yılının Kasım ayında Dersim alanında sömürgeci ordu sürülerine giren bir çarpışmada yandaki arkadaşları M. Zeki SÖYLEMEZ'le birlikte kararlı bir direniş örneği sergileyerek şehit düştü.

Maraş'ın Pazarcık ilçesinde orta halli bir ailenin çocuğu olarak 1961 yılında dünyaya gelen Enver ARISAN yoldaş, öğrenimini ancak ortaokul ikinci sınıfa kadar sürdürdü; çünkü yaşam koşulları onu daha küçük yaşlarda çalışmaya zorlamaktaydı. Bu nedenle okulu terk ederek geçimini çiftçilikle temin eden ailesine yardımcı olmaya başladı. Sonraki yıllarda yazları Antalya, Adana gibi metropollerde ağır ve acımasız yir sömürü ortamında mevsimlik işçi olarak çalışıyor, kışları ise köyüne dönerek ailesinin yanında geçiyordu. Böylece O, daha küçük yaşlarda bir kişilikler ortamında buldu kendisini. Metropollerde çoğu zaman işsiz kaldığı ve bulabildiğinden de en tortu işlerde hiçbir pazarlık gücüne sahip olmadan binlerce Kürdistanlı gibi sendikası, toplu sözleşmesi, tıpkı bir köle gibi çalıştırıldığı, emeğinin hoyratça sömürüldüğü yıllarda adeta öste dövülürcesine direngen bir kişiliğe ulaşıyordu.

Sömürgeciliğin, yerel gerici-

li görev de kuşkusuz Kürdistan'da bağımsızlık düşüncesinin temsilcisi PKK'yi imha etme göreviydi. Bunun için dışarda kendisini hiçbir savaş ve hukuk kuralına bağlı saymadan azgınca bir saldırı gündeme getirirken, cezaevlerinde de tutuklu bulunan PKK'li savaş esirlerine aklamaz baskı ve işkencelerle teslimiyeti ve ihaneti dayattı. Fakat başta MAZLUM, M. HAYRİ ve KEMAL yoldaşlar olmak üzere PKK önder ve militanların Diyarbakır zindanlarından yükselen onurlu sesleri yılmazca Kürdistan ve Türkiye'de değil, tüm dünyada geniş yankular uyandırdı.

İşte o sıralarda Avrupa'da bulunan Enver ARISAN yoldaş da; çarpıklığın ve ahılsızlığın alabildiğine geliştirilmeye çalışıldığı, devrimci kişiliğin ayaklar altına alındığı, her türlü yozlaşımın alabildiğine yaygınlaştırılarak birçok gücün tasfiyeye uğratıldığı bir ortamda dayatılan tüm bireysel yaşam, Avrupa 'nimet'lerinden faydalanma vb. aldatmacaları elinin tersiyle iterek,

ve Kürdistan'ın yeniden istila edildiği, onlarca kişinin yaşamını yitirdiği ve direnişin cezaevlerinde durak noktaya vardığı bir ortamda, biz Kürdistanlıların koruyucu örgütümüz, önderimiz ve çıkarlarımızın en somut bir ifadesi olan PKK safalarında yer almamız bir zorunluluktur."

Evet, Enver yoldaş, bu soylu inancı doğrultusunda artık savaşmak istiyordu ve bu isteğini Partiyeye iletti. Avrupa alanında yaptığı çalışmalarla Partinin güvenini kazanan Enver yoldaşın bir isteği Parti tarafından uygun görülerek yerine getirildi.

Partinin ülkeye giriş hazırlıklarının yoğun olarak sürdürüldüğü dönemde Enver yoldaş, Ortadoğu alanındaki Parti okullarında siyasi ve askeri eğitimden geçti. Partinin sunduğu olanaklardan en iyi bir tarzda yararlanarak güçlü Parti eğitimciliğini kendi direngen kişiliğiyle birleştirip kısa sürede atak bir savaşçı konumuna geldi. Özellikle zorluklar karşısında çekinmeyen,



Diyarbakır zindanlarından yükselen onurlu sese kulak verdi. Ve bir an önce profesyonel bir savaşçı olarak Kürdistan'a dönerek en aktif bir şekilde mücadelede yer alma isteği O'nun vazgeçilmez tek arzusu durumuna geldi. Yine O'nun söylediklerine kulak verelim: "Günümüz koşullarında gelişen olaylar karşısında kayıtsız kalmamın insanlık dışı bir düşüncede olduğum kanısındayım. Yani kendisine ilericiyim, demokratım, hele hele devrimciyim diyenlerin artık kayıtsız kalmaları hedef alınmalı. Özellikle Partimizin düşüldüğü, önderlerimizin cezaevlerinde imhasının planlandığı

yılmayan bir yapıda olması, arkadaşlarıyla uyum sağlamada ve Parti kurallarına uymada gösterdiği titizlikle örnek bir savaşçıydı O.

Tüm bu özelliklerinden dolayı ülkeye ilk giren gruplar arasında yer almaya hak kazanan Enver yoldaş, aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelemizde devrimci hamlenin doruğu, halkımızın ve mücadelemizin tarihinde önemli bir dönemeç olan şanlı 15 Ağustos Atılımının ilk gününde gerçekleştirilen Şemdinli ilçesinin baskını eyleminde de yer alarak büyük bir onura erişmiştir.

15 Ağustos'un hemen ardından devrimcilerle 'saatlik' ömür biçerek

ordu sürülerini Kürdistan'da yeniden hareketlendiren sömürgeci-faşist Türk devletinin tüm çabalarına rağmen, direniş alevi söndürülemedi, gelişti, boyutlandı, giderek tüm Kürdistan'ı boydan boyaya sardı. Ve Enver yoldaş, bu dönemde yine mevziden mevziye koşarak tarihi sorumluluğunu yerine getirmek için canla başla ve büyük bir şevkle Hakkari bölgesinde faaliyet yürütmekteydi.

Daha sonra 1985 yılı bahanyala birlikte Dersim alanında görev yapmaya başladı. Bu dönemde sömürgeci kolluk kuvvetlerine ve ajan-ihbarcı yapıya yönelik bir dizi eylemde yer alarak düşmana etkin darbeler indirmede aktif rol oynadı. Yararlanan ve eylemlilik kitlelerin umut ve coşkusunu alabildiğine geliştirerek düşmanı adeta şaşkına çevirmişti. 1985 Dersim direniş yüzlerce yıllık sömürgeci politikayı yerle bir etmekle kalmadı, aynı zamanda tasfiyeci-provokatör çabalara da ölümlük darbeler vurarak, ulusal kurtuluş savaşımızın üzerinde geliştiği güçlü bir temel yarattı. Bu önemli gelişmelerin yaratılmasında aktif bir rol oynayan Enver yoldaş, daha önce verdiği, "Ben Partiyeye, yoldaşlara ve halkıma karşı olan sorumluluğumu yerine getirmeye kararlıyım. Bunu canım pahasına da olsa yerine getirmeye çalışacağım" şeklindeki sözümlü fazlasıyla yerine getirecek PKK savaşçılığının, PKK militanlığının eşsiz bir örneğini bizzat kendi pratiğinde sergilemiştir. Son nefesine kadar direniş bayrağını yükselterek tutarak Partisine ve halkına layık olmuş, 1985 Kasım'ında sömürgeci birliklerle giren bir çarpışmada kahramanca direnenek şehit düşmüş ve böylece mücadele tarihimize ve halkımızın yüreğinde yerini alarak ölümsüzlüğe erişmiştir.

Cemal yoldaş; sizin büyük bir inanc, fedakarlık ve cesaretle taşıdığınız direniş bayrağını yoldaşlarımız da düşürmeyeceklerdir. 15 Ağustos günü tutuşturduğunuz direniş meşaleleri başta faaliyet yürüttüğünüz Hakkari ve Dersim alanları olmak üzere ülkemizin her yanında giderek daha güçlü alevler saçmakta ve mücadelemiz her geçen gün yeni ve daha geniş mevziler kazanmaktadır. Sizin izlediğiniz yolun şaşmaz takipçileri olarak; atak, direngen ve savaşçı özelliklerinizden güç alarak halk ordusunu inşa edecek ve nihai zafer noktasında mutlaka sizlerle kucaklaşacağız.

HALK ORDUSUNU İNŞA YOLUNDA ARALIK AYI ŞEHİTLERİMİZ GÜCÜMÜZ, İNANCIMIZ, ONURUMUZDUR

Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük ateşinin harlanarak devrimci direniş savaşımını engel tanımayacak bir konuma getirmesinde şehitlerimizin döktüğü kızıl kanların büyük rolü olmuştur. Eğer Kürdistan'da bugün boyverip gelişen özgürlük ağacı, çağımızda yaşamaya hiçbir hakları kalmamış sömürgeen asalaklar ve hempalarının estirdikleri tüm fırtınalara rağmen dimdik ayakta durabiliyorsa; Neronların, Osmanlı cellatlarının, Hitlerin ve M. Kemallerin kanlı baltalarını devralan faşist Türk burjuvazisinin ve işbirlikçi-uşak hain takımının tüm çabalanna rağmen kurutamıyorsa oluk oluk akan şehit kanıyla her gün sulandığı içindir.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin ilk döneminde olduğu gibi, savaşın milyonları kucakladığı ve direniş ateşinin dağlarımızı ve ovalarımızı alev alev sardığı bugün de mücadeleyi daha üst bir aşamaya yükselten halkımızın gözbebeği, direniş ve kararlılığın sembolü Partimiz PKK gücünü yine direniş şehitlerinden almaktadır. Partimizin mücadele yaşamı süresince kendisine bayrak edindiği şehitlerin anıları ardından,

bütün gücüyle onların özelemini duydukları bağımsız bir Kürdistan yaratmak için her gün yeni bir mevziye daha koştuğu günümüzde şehitleri anmak ve onların ulusal kurtuluş mücadelemizdeki rollerini bir kez daha bilince çıkarmak daha bir anlam ve yücelik kazanmaktadır. Bugün Partimizin yüzlerce önde gelen militanı bu uğurda tüm zorluk ve olanaksızlıklara rağmen gözünü kırpmadan ileri yürüyor ve onların arkasından halkımızın her kesiminden namuslu, yurtsever insanlar direnişe kalkmada kararlı görünüyorsa, bu şehitlerimizin anısına bağlılığın bir gereği ve bunun tek onurlu yaşam kaynağımız olmasının ötürüdür.

Direniş şehitleri tarihimizin Aralık sayfasına baktığımızda, şehitler kervanına bu ayda katılan manevi önderlerimizin yaşam ve pratikleri bizlere bir kez daha direniş yolunda nasıl yürümemiz gerektiğini açık bir biçimde göstermektedir.

İşte Aralık ayı şehitler sayfasının ilk kızıl güllü, Partimizin ilk şekillendiği dönemde, 1978'de Batman'da faşistler tarafından katledilen Mehmet OKAY olmuştur. Aynı yılın 11 Aralık günü Kars yöresinde mücadelemize azgınca saldıran faşistlere ve sosyal-gövenlere karşı cesaret ve kararlılıkla mücadele eden Mahir CAN, adına HK denilen sosyal-göven güruhunun eliyle katledilmiştir. Yine aynı yılda bu kez Diyarbakır alanında bir başka uşak güruh, reformist-teslimiyetçi DDKD tarafından kurşunlanan İbrahim YOLDAŞ aldığı ölümcül yaralar sonucunda şehit düşüyordu. Kurtalan'da bir eylem dönüştü polisle girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçen, ancak tüm işkencelere rağmen teslim olmayıp

direnen ve polisler tarafından yemegine zehir katılarak alçakça katledilen Hulusi AYDAR, şehadetiyle daha 1978'lerde PKK direnişçiliğini pratikte ispatlayan bir yoldaşımız olmuştur.

Partimizin daha şekillendiği dönemden başlayarak düşmanın kaç çeşidiyle uğraşmak zorunda kaldığının bir göstergesi de 1979 Aralık'ında Bucak çapucularıyla girdiği çatışmada şehit düşen Bekir SAVCI ve Mehmet EROĞLU yoldaşlarının toprağımızı sulayan kızıl kanları olmuştur. Yine 1979 yılında Batman'da feodal-komprador Ramanlar ve MIT tarafından kaçırılarak katledilen Abdülkadir ŞÜLEN, Hilvan'da feodal eşkiya çetelerine karşı mücadelede şehit düşen Cevher MAN direniş harcına kutsal kanlarını katarak yenilmez kılmışlardır.

12 Eylül 1980'de PKK önderliğinde gelişen KUKM'ni boğmak amacıyla gerçekleştirdiği askeri darbe ile açık bir savaş ilan eden sömürgeci Türk burjuvazisi, darbenin ilk gününden başlayarak kural tanımaz bir çılgınlıkla Kürdistan'a saldırdı. Kürdistan adeta yeni baştan işgal edilerek, peşpeşe yapılan operasyonlarla halk kitleleri sindirilmeye, devrimciler ele geçirilip teslim alınmaya çalışıldı. Ancak Partimizin buna tek ve kesin yanıtı her zamanki gibi yine DİRENİŞ oldu.

İşte 1981 yılının 25 Aralık günü Dersim'in Dizik köyü yakınlarında sömürgeci düşmanla girdikleri çatışmada, Kemalizin çürümüş bayrağını yerle bir ederek, kanlarıyla sulayıp kızıştırdıkları direniş bayrağını bir kere daha göklerimizde dalgalandıran Azime DEMİRTAŞ ve İbrahim KAPLAN; 27 Aralık günü Karlıova'nın Liçik köyü

yakınlarında tek başına faşist ordu sürülerine karşı saatlerce çarpışarak Kürdistan'ın bembeyaz karlarına kızıl kanıyla direniş nakşeden ve kahramanlığı bugün halkımızın dilinde efsaneleşmiş bulunan Hüseyin DURMUŞ, PKK adının ne demek olduğunu dost ve düşmana kanıtlanmış olurken o yüce bayrağı da bizlere emanet ediyorlardı.

Bu süreçte ulusal kurtuluş mücadelemize, toparlanıp yeni ve güçlü bir atılıma geçmede döktükleri kanlarıyla güç veren Hüseyin ASLAN, Selahattin KURMUŞ ve Aziz BÜYÜKERTAŞ başeğmezliğin ve onurun birer örnekleri olmuşlardır.

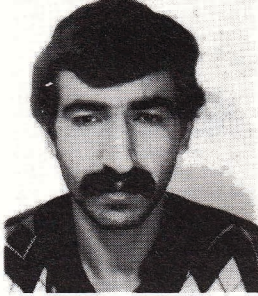
Adı, halkımızın en yürekli, en bilinçli, en fedakar evlatları olan direniş şehitlerimizin adlarıyla anılacak olan şanlı 15 Ağustos direnişinin yaratılışındaki soylu çabalar içerisinde de toprağa düşenlerimiz olmuştur. 1984 Aralık'ında faşist-sömürgeci askerlerin vahşi işkenceleri altında katledilen Mustafa ERDAL, aynı dönemde Midyat'ta şehit düşen Ziyattin ÖZER, şehitler kervanımızın iki ölümsüz yolcusu olmuşlardır.

Devrimci direniş savaşımında önemli mevzilerin kazanıldığı, bir yıl olan 1985'in son ayında da, bu kazanımlar karşılığında bir bedel olarak gelecek yaşamlarını sunmaktan tereddüt etmeyen ölümsüz şehitlerimizden; Cizre-Şax köyü eyleminde şehit düşen Darar AKAY, Çemişgezek alanında sömürgeci kolluk kuvvetleriyle girdiği çatışmada şehit düşen Mehmet ÖZGÜL ile buldukları köyü kuşatan faşist ordu sürüleriyle çatışmaya girerek grubunu kurtarmayı başaran ancak kendisi kahramanca çatışarak şehit düşen Süleyman ORAK, manevi komutanlarımız olarak bizlere güç vermekte, yol göstermektedirler.

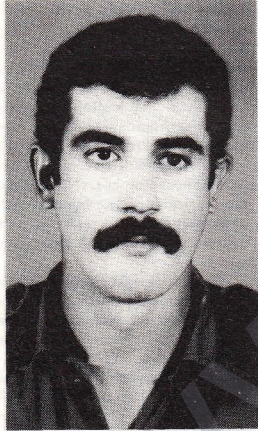
Aralık ayı direniş şehitlerimizden son halkası da, Partimize ve halkımıza yönelik komplocu-tasfiyeci saldırılara karşı yürüttüğü etkin mücadelede Kürdistan'ın çok çok uzaklarında, Paris'te 23 Aralık 1985 tarihinde, TC'nin sol'dan besleme uzantıları olan sosyal-göven ve reformist-teslimiyetçi güruhların ortaklaşa gerçekleştirdikleri alçakça bir komplo sonucu şehit düşen M. Nazif AKTAŞ'tır. O, yatmakta olduğu enternasyonalist kişiliğine uygun bir yer olan Paris Komünçüleri'nin arasından bizlere, dünyanın neresinde bulunursak bulunalım, yüreğimizin Kürdistan'ın bağımsızlığı için çarpması gerektiğini; kimsen ve nasıl gelirse gelsin halkımıza ve Partimize yönelik her türlü komplocu eli kırmamız gerektiğini emretmektedir.

Direniş şehitlerimizi anarken, bir kere daha verdiğimiz sözü yine ediyoruz ki; bize devrettığınız direniş bayrağını asla yere düşürmeyecek ve zulmün kalelerine birer birer dikmeye devam edeceğiz.

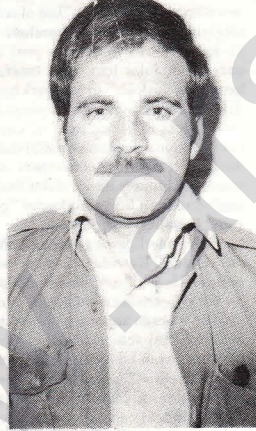
- Direniş Şehitlerimizin Onurumuzdur!



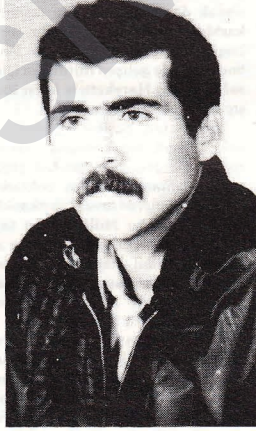
M. Nazif AKTAŞ



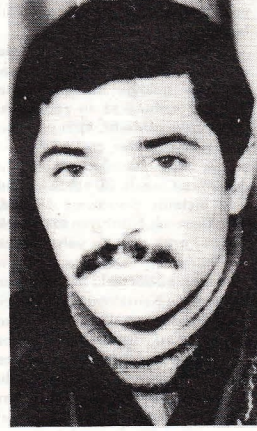
Darar AKAY



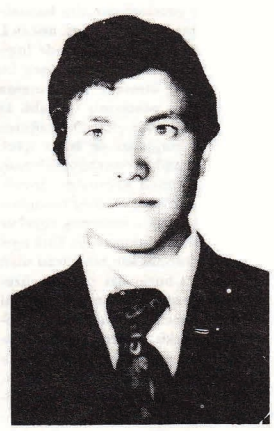
Mustafa ERDAL



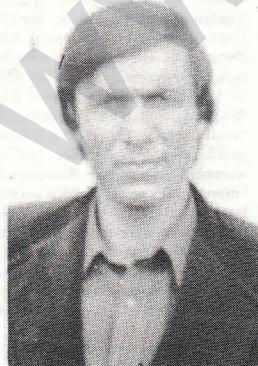
Ziyattin ÖZER



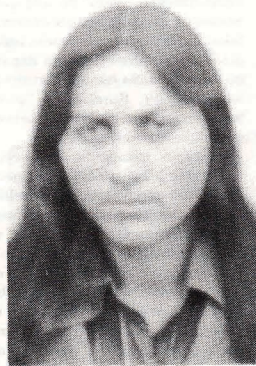
Hüseyin DURMUŞ



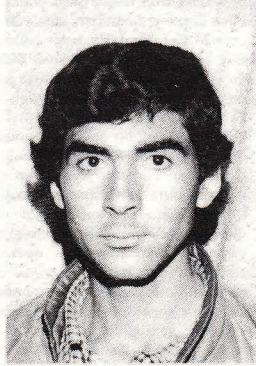
Mahir CAN



İbrahim KAPLAN



Azime DEMİRTAŞ



Mehmet ÖZGÜL



Yılmaz KALMAN

Cevher MAN

İbrahim YOLDAŞ

Aziz BÜYÜKERTAŞ

Bekir SAVCI

Mehmet EROĞLU

Selahattin KURMUŞ

Hüseyin ASLAN

Kazım YETİM

Yılmaz KAYAOĞLU

Hulusi AYDAR

A. Kadir ŞÜLEN

Mehmet OKAY

Baştarafı I. sayfada

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalist güçler, varlıklarını bağladıkları statükonun çok derinden çatladığını görmenin telaşında, bu çatlağı merkezi olan zemine yeni manevraların hazırlıkları içindedir. Artık her türlü gelişme buna göre seyrediyor. Türk faşist rejiminin bütün ağırlığıyla kendini dayatması, kendisi açısından bütün yaşam yollarını son bir nefesle zorlaması da buna dayanıyor.

Şimdi, şunu söyleyebiliriz ki, Kürdistan gerçek bir tarihi hesaplaşmanın yapıldığı, işgalcilerin en son temsilcileriyle, tükendi denilen bir halkın şahsında insanlık değerlerinin temsil kuvvetinin karşı karşıya geldiği, kesinlikle ulusal sınırları bağlı kalmayan evrensel karakterli bir savaş zemini. 1980'lerin ortasında tarih Kürdistan'da bu savaşın gelişimi doğrultusunda ilmektedir.

Kürdistan'ın özelliği bir kez böyle belirlenince, güçlerin burada neyin arayışı, neyi koparma peşinde oldukları da kendiliğinden anlaşılacaktır.

Türk gazetelerine, "aydın çevrelerine", birtakım siyasi "otoriteler", sağ ve sol eğilim temsilcilerine, rejimin yasal partilerine vs. bakılırsa, Türk burjuva egemenlik sisteminin, sömürgeci devletin dayandığı temel bir ayak olan Kürdistan'ın kopuşu ile nasıl bir akıbetle karşı karşıya olduklarını bilmenin telaşını saklamaya bile gerek görmeksizin alenen ortaya koyup yoğun olarak tartışmaları görülmektedir. Kerkük üzerine yapılan tartışmalar bunun en somut belgesidir. Ancak tartışmalar Kerkük üzerinde yoğunlaşmış olsa da, belli ki bunun çok daha ötesinde anlam ifade etmektedir.

Kerkük, Türk burjuvazisinin kaybettığı anda bile onun üzerindeki işgalci emellerini taze tuttuğu bir alandır. Kemalist burjuvazinin "Misak-ı Milli"ye dahil ettiği, Musul ve Kerkük, zengin petrol yatakları nedeniyle emperyalist güçler arasında da yirminci yüzyılın başında bir çatışma noktası olmuş, ancak I. Emperyalist Savaş içerisinde İngiliz emperyalisti payına düşen bu pastayı hiç kimseye kaptırmama kararlılığını göstermiş ve tabii ki halindeki sınır çizgisine rağmen kemalist burjuvazi de buna içten gelen tüm tepkilerine rağmen boyun eğmek zorunda kalmıştır. Ancak, Musul-Kerkük üzerindeki hesapları daima canlılığını korumuş, işgal ve talan, tarihi karakteri olan Türk egemen sınıflarının son temsilcisi olan sömürgeci burjuvazi bu alan üzerindeki gerçekleştirmemiş emellerini çizdirmiş ve son olarak kendisine saklı tutmuştur. Musul-Kerkük üzerine çekilmiş İngiltere ve Türkiye arasındaki bir sorun olarak, Kürdistan halkı sözkonusu bile edilmeden tarihte düğümlenmiş istemmiştir. İngiliz emperyalizminin önemli çıkarlar sağladığı bu alan, ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında ABD'nin doğrudan devreye girmesiyle eskiye oranla daha da keskinleşmiş bir statüko içinde tutulmuş, Türk burjuvazisi de bu yıllarda böyle bir sorunla ilgilenme gücünü kendisinde görmemiştir. Bu yıllardan başlayarak sistem adına bölgenin hakim gücü de zaten ABD emperyalizmi olmuştur.

Gerek devletin kurulduğu yıllarda ve gerekse ikinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında Türk burjuvazisinin Kürdistan'a yaklaşımı inkar temeline bağlıdır. Zayıf ekonomik temelleri nedeniyle Türk burjuvazisi, bu yıllarda Kürdistan'ı daha çok askeri ve siyasal alanda sömürgeleştirmenin çabası içindedir; burayı ekonomik olarak da açma gücünü kendinde bulamamaktadır. İkinci paylaşım savaşı sonrasında ABD emperyalizmiyle girdiği yeni-sömürgecilik ilişkileri ile tekelciliğe yönelmişlerdir ki ancak o zaman cesaret edebilmiş,

Son Gelişmelerle Kürdistan Ortadoğu ve Dünyanın Gündemine Daha Yoğun Yansıyor

Türkiye'de tekelciliğin gelişimi Kürdistan'da da ekonomik sömürgeciliğin derinleştirilmesini beraberinde getirmiştir. Kürdistan'ın yeraltı zenginlikleri ve toprak ürünleri Türk kapitalizminin gelişiminin temel harcı olarak aşırı bir sömürüye ve talana maruz kalmıştır. 1970'li yıllara kadar yaşanan süreç en basit ifadesiyle Kürdistan'ın zenginliklerinin ve emek gücünün talanı, sömürüsü ve darmadağın edilişi biçiminde geçmiştir.

1970'li yıllar bilindiği üzere, hem Türk burjuva egemenliği ve hem de halkımız açısından bir dönüm noktasını oluşturur. Bu yıllarda doğumu gerçekleşen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi, Türk egemenlik sistemi için bir sonun başlangıcı ilan etmiştir. Devletin resmi ideolojisi olan Kemalizm bugün daha da netleşen biçimiyle kapitalizmin tekelcilik aşamasına uyarlanması, daha açık bir deyişle her türlü muhalefet, sağ ve sol kavramını silerek faşizm biçimine son ve gerçek şekline kavuşması da bu yılların alt-üst oluş sürecinde gündeme gelmiştir. Kürdistan gerçekliğinin bir kurtuluş hareketi biçiminde karşısına dikilişi, belli ki sadece siyasal ve ideolojik düzeyde değil; kültürel, sosyal, ekonomik, askeri her alanda kendini yeniden biçimlendirmeyi dayatmıştır. Sömürgeci devlet bütün gücüyle ezip yok etmeye çalıştığı Kürdistan gerçekliğinin en cılız çıkışları, sadece bir canlılık emaresi göstermesi karşısında bile tahammül gücüne sahip olmadıkları, bünyesindeki tüm zayıflıkları sergileyerek gözler önüne sermiştir. Bu yıllardan sonra yaşanan, başlangıçta çok cılız çıkışlar biçimindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin gelişimi ve bunun karşısında ve dış dayanaklarıyla tarihin suç düğümünün çözülmesini ve bu temelde de kendi yıkılışını önlemeye çalışan Türk burjuvazisinin arayışlarıdır.

12 Eylül, sadece bir arayış olarak değil, zorunlu bir çıkış olarak gündeme geldiğinde Türk hakim sınıfları tarihindeki en zavallı duruma yaşamaktadır. Onu var eden temel en derinden çatlamış ve bu çatlağı bütün varlığını tehdit eder duruma gelmiştir. Bu nokta kaçınılmaz biçimde sovenizmi daha da derinleştirecek, Kürdistan üzerindeki sömürü artık açık bir vahşet düzeyine varacaktır. Devletin varlığı ve bütünlüğünü her türlü kanunun üzerinde gören Kemalizm, nasıl ki devletin kurulduğu yıllarda aynı ilkelemler hareketle Kürdistan'ı tam bir kan gölüne çevirmiş ve bunun üzerinde var olmuşsa, yirminci yüzyılın sonunda kendisi için bir son yazımların kaderi tersine çevirmeye için de yine Kürdistan'daki kan ve sömürüye dayanmak isteyecektir. 12 Eylül faşist rejiminin şahsında Türk sömürgeci egemenliğinin Kürdistan politikası bu iki olgu üzerinde en son biçimlenişine kavuşturulmaya çalışılacaktır.

On üç barajı içine alan GAP'ın hızlandırılışı, halkın son lokmasına kadar bütün varlığını gasp ve talan edilmiş ve bütün bunların azgın bir askeri şiddet altında yapılması, 1980 sonrası Kürdistan'ının nasıl bir gerçeklik içinde bulunduğunu açıkça ortaya koyar. Tekelci Türk kapitalizmi 1980'li yıllarda daha önce olmadığı kadar Kürdistan'ın kaynaklarına bağımlı kılınmıştır. Ama aynı zamanda da bu yıllar Kürdistan'ın kendisine karşı bir savaşçılar olarak dikildiği yıllardır. Bu çelişki çatışmanın şiddetini ve boyutlarını belirlemektedir. Kürdistan'ın hammaddede kaynakları ve toprak ürünlerinin yanı sıra, temel bir enerji kaynağı olan su (nehirler), Türk kapitalizminin hayat damarı haline gelmiştir. Petrolünü Suriye üzerin-

den aktarmayan Irak'ın boru hatlarını Türkiye sınırlarından geçirmesi de yine vazgeçilmez bir gelir kaynağı oluşturmuş ve İran-Irak savaşının ulaştığı boyut boru hattı ile kaynağı üzerinde Türk burjuvazisinin gizli emellerini, hak iddialarına varan düzeyde deşifre ettirmiştir. Barajlar ve petrol, iflas etmiş Türk tekelci kapitalizminin sarıldığı son iki dal olarak hasıse savundugu projeler durumuna getirilmiştir. Gerek barajlar ve gerekse petrol üzerindeki tasarımlar belli ki sadece Türk kapitalizmi için "fazlası göz çıkarmaz" kabilinden sermaye hirsından kaynaklanan bir nedene dayanmamaktadır; eğer böyle olsaydı Türk burjuvazisi bu tasarımların gerçekleştirilmesini güdüncü anlamına gelecekti ki, bu da elbetteki bir zaafiyet ifade etmeyecekti. Ama durum tam tersinedir. Türk burjuvazisi için bunlar vazgeçilmez bir erek haline gelmişse, bunun nedeni işte yukarıda belirlenen tersine tam bir çözümlü ve çıkış aşamasını yaşıyor ve kendisine hayat verecek yeni kaynaklara ihtiyaç duyuyor olmasıdır.

Türk burjuvazisinin kaderini belirleyen tümüyle Kürdistan'dır. Ekonomik açılım ve tıkanma da, siyasal hakimiyet ve çöküş de tümüyle bu zeminde belirlenmektedir. O halde politikalar da buraya bağlı olarak gelişecektir. Nitekim gözler önündedir ki, Türk burjuvazisi hangi sahada bir arayış içerisinde girecek girsün Kürdistan'dan hareket etmektedir. Ekonomik çıkamaz mı vardır; onun için çıkış sadece sömürü, talan ve yağma artışına bağlıdır; sosyal-kültürel gelişmelerdir, çözüm yolu da orada olmak durumundadır. Bu devletin karakterinden ötürü böyledir, ama bugün bir de bu aşamada PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketiyle karşı karşıya olma durumu vardır.

Her şeyin deşifre edildiği bu nokta, açık bir çatışma, askeri zorunlu öne geçtiği, diğer her şeyin onunla anlam bulduğu noktadır. Yaşanan günlerde savaşçırganlıkların "Misak-ı Milli" adına taşınması, "Büyük Türkiye" idesinin açtavuk misalinin hatırların cinsten ayuyuka çıkarılması/kızışın bu savaşın getirdiği doğal bir sonuç olmaktadır öte bir şey değildir.

Özellikle son iki yıl aşkın süredir, PKK önderliğinde silahlı savaşın Türk ordusunu batağa çeken, bütün zayıflıklarını sergileyen bir yükseliş göstermiştir. 12 Eylül faşist rejimi ile siyasal, ekonomik ve kültürel planda gerçekleştirilmek istenen bütün hesaplar, bunların gerçekleştirici temel gücü olan orduya vurulan darbelerle elde edilen siyasal kazanımlarla boşa çıkarılmış, rejim çözmekle yükümlü olduğu sorunların altında boğulmuş itilmiştir. Bir çözüm olarak görülen 12 Eylül'ün gerçek bir çözümsüzlük olduğu gerçeği bir de böylece yaşamın içinde kanıtlanmıştır. Faşist generaller Türk burjuvazisinin çıkarları adına 1980 sonrası Kürdistan'ına adeta bir kobay gibi edilmiş, sınıf egemenliklerini yaşatmak için her türlü operasyonu buradan başlatmalarına, yine ekonomik palazlanmanın önünde hiçbir engel(!) bırakılmalarına rağmen, sonuç, hiçbir sahada iş açıcı değildir. Bunu kendileri de açıkta söylemekte ve generaller nasıl ki devletin kurtarılması adına her şeyi el koymuşlarsa, yine aynı gereke işlevi burjuva kesimlerin eleştirileri altında rejimi kurtarmak için orduyu batakta kurtarmamın

çarelerini aramaktadırlar. Bu arayış içerisinde birbirine zincirleme bağlı olan bir dizi politika uygulamaya geçirilmekte, eski ve yeni birçok sima şimdi daha gerçekçi(!) olarak (çünkü kimlikleri deşifre olmuştur) bu arayışlarda yerlerini almaktadırlar.

Kürdistan ulusal gerçekliği açısından ele alındığında, ilkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformizminin kimliğinin açığa çıkması, Türkiye sol güçleri açısından ele alındığında, bu güçlerin sovenizmin sol'dan temsilcileri olmasının inkara yer bırakmayan kanıtlanması; bölge güçleri açısından ele alındığında devrim ve karşı-devrim cepheleşmesinin kendini daha da dayatması ve dünya güçleri açısından da emperyalizmle sosyalizm güçlerinin bölgedeki cepheleşmelerle daha sıkı ittifaklarını kaçınılmaz hale gelmesi durumu yaşanmaktadır.

Savaşın karşı cephesinde bulunan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, karşı-devrimin örgütlenmesini ve çıkarlarının en aktif rolünü oynamakta, ama savaşın uluslararası boyut kazanmasını, yeni bir özelliğinin daha da netleşmesi ve ilişkiler düzeyinde ifadesini bulmasını önlemeye çalışmaktadır. Bunun için daha çok sınırlar dahilinde çözüme ulaşmanın hesaplarını yapmaktadır. Bölgedeki çözümsüzlük emperyalizm açısından da ihtiyacı artırdığı halde ve dayatmalara rağmen, Türk burjuvazisi yüzyıllık emelleriyle çelişmenin acısını yaşasa, nitekim sınır ötesi operasyonlara, yani işgal hareketlerine girmeye pek cesaret edememektedir. Daha çok içerde ulusal kurtuluş hareketine karşı ajan-çete yapıyor çıkararak, Kürdistan adına hareket eden ilkel milliyetçilikle kısa dönemli uzlaşmalara girerek ve yine Kuzey Kürdistan zemininden sömürgeciliğin "piç"leri olarak türemiş Kürt reformist hareketleri ile karşılaşmış ajanlarını yeni siyasal komplolar için hazır tutarak kendince "kırk set" örüp, "kırk haked" kazarak, ama aynı zamanda da ordunun hala son darbeyi vuracak bir balyoz olduğuna kendini inandırma çabalarını sürdürmekte. Savaşın batağına girecek daha fazla saplanmaktan kurtulmaksızın "çözüm" hayalleri kurmaktadır.

PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşı, sömürgeci-faşist Türk devletini öyle bir tuzak içerisine almıştır ki, nereye de etsa orada kapana kapılmakta, artık kendisi için attığı her adım bile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi lehine işlemekte, bu ise onun pişmanlıktan pişmanlığa düşürerek kendisi içindeki çelişkilerin derinleşmesine götürmektedir. "Yeni" ideolojik-politik arayışlar, "yeni aydın tipi", "yeni bir gençlik", "yeni bir kadın hareketi", "yeni" bir aile, yani her şey yeni baştan restore edilerek, fakat daha doğrusu faşizmin imbidgenin geçirilerek topluma dayatılan kaos bununla örtülme istenmektedir. Kürdistan'a "yeni" bakış da bu "yenilik"ler dizisinin en önemli halkasıdır.

Savaşın batağında her şeyini yitirmekle yüz yüze olan sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi, bu işi özellikle "sol"dan bir çözüme götürmeyi yeğler görünmektedir. Dünyen ve hatta bugününün de "sosyalist aydın"ları memur edildikleri iş gereği özellikle son aylarda, gelişmelerin de bir sonucu olarak bütün dikkat ve çabalarını neredeyse bu konu üzerinde yoğunlaştırmış durumdadır. Kemalizmin inkar politikasının aşıldığını bunların dilinden itiraf etmek zorunda kalan Türk burjuvazisi, kendisinin doğrudan kaynaklık ettiği iki görüşü tartıştırmakta, birbirlerine alternatif gösterdiği bu gö-

rüşlerle gerçek çözümün yolunu tıkamaya çalışmaktadır. Bunlardan birisi klasik yaklaşım olan inkar ve imhannın açık savunusu, diğeri ise özü aynı da olsa günün gelişmeleri içinde daha gerçekçi olduğu ifade edilen inkarnın inkar ve bu temelde işbirlikçi çözümlerin gündeme getirilmesidir. Kerkük-Musul sorunu adeta bu tartışmalar içinde bulunmaz bir kaynak teşkil etmiştir. Ama aynı zamanda hangi kılıfa bürünürse bürünür, bütün bu yaklaşımların tümünün Kürdistan üzerinde hakimiyet ve daha da gelişen bir hakimiyet tutkusuna olduğu açıkça sergilenmiştir. Sosyal-sovenizm de bu noktada kendisini çok güzel ele vermiştir. Bu güçlerin en radikal görüşüleri içinde bile Kemalizm sol'dan bir yorumlanması olmaksızın öteye gitmedikleri, Kürdistan'ı daha da gelişmesi gereken kopmaz bir vatan parçası olarak değerlendirdikleri ve bu nedenle de bu ülke üzerinde gelişen bağımsızlık hareketi inkar ve imha amaçlarının kendilerini aynı heyecanı yarattığı bugün çok daha açıktır. Üstelik bunlar, iktidar güçlerinden daha da "akılcı" bir yaklaşımla ve çok daha utanmazca sözde Kürdistan'daki hareketi destekler görünerek, baskı ve işkencelere "karşı çıkarak" halka sahiplik görüntüsü adı altında da kendini günün çıkarlarına göre yeni yorumlar ugratmaya esas alan Kemalizmin en son temsilcilerine soyunmakta ve iktidara da bu temelde oynamaktadırlar. Özellikle Avrupa bu yaklaşımın ürünü olan bir yığın siyasal düzenbazlığa simdilerde sahne olmaya devam etmektedir. Yalnız şunu belirtelim ki, her ne kadar "yeni" gibi gösterilmek istense de bu yaklaşım 1970 sonlarının CHP yaklaşımının ve işbirlikçiliğinin günün gerçekleri içinde biçimlenmesinden öte bir şey değildir. O günün Dev-Yol'unun, yine TKP'nin ve Kürt reformist-burjuva hareketlerinin kendilerini on yıl önce hazırladıkları bu senaryo ne yazık ki faşizm koşullarında kendi yüzünü daha da açığa veren bir siyasal komplo olarak kesinlikle itibar görülmeyecek bir özelliktedir. Sahipleri de bunu biliyor olsalar gerekirse ki, buna fakla bel bağlayamamakta, PKK önderliğinde ulusal kurtuluş hareketinin "kırk set"le değil, olsa olsa ancak soykırım ve imha ile durdurulabileceğini görenlerce gerçekte tüm hazırlıklarını, ordunun gücünü yoğunlaştırmaya ve savaş kabiliyetini artırma noktasında toplamaktadırlar.

Türkiye'de eski sınıflarıyla sağ ve sol sınılmıştır. Kürdistan gerçeği karşısında sadece yöntem tartışmaları vardır. Gündemde tartışılan tek ve gerçek konu da Kürdistan'dır.

Türk burjuvazisinin "İkinci Sakarya Zaferi" olarak değerlendirdiği "Güneydoğu Anadolu Projesi-GAP", petrol boru hattına bağlanan umutlar, Kerkük-Musul üzerindeki tartışmalar, İran ve Suriye'ye yöneltilen tehditler, güney sınırına yapılan askeri yığınlar, İçiriçlik Üssü'ndeki son hareketlenme, Kürdistan'daki aşiret reisleri ve ağalarla yapılan resmî toplantılar, KDP ile karşılıklı göz kırpmaların Kürdistan'ın yeniden pazaranılmasında "mutlu" sona ulaştırılması çabası, gerillaya karşı özel timler, "sol"un alternatif önerileriyle Kemalizmin "dönüşümü", ya da yeniden yorumlanması vd. vd... Ve tabii ki başta ABD olmak üzere emperyalist kampın bu halden kaçılmamak istedikleri "yeni" çözümler ve uygulamalar bugün yeniden derli toplu bir değerlendirilmeyi gerekli kılmaktadır.

1980'lerin sonunda gelişmeler Kürdistan'ın çok anlamlı bir kavgaanın içine getirmiştir. Biz bunu ileriki sayılarımızda kapsamlı bir inceleme ile ve belgeleriyle geniş bir yazıda sunmaya çalışacağız.

EMPERYALİZMİN YOĞUNLAŞAN BASKILARI KARŞISINDA SURIYE'NİN BÖLGESEL GELİŞMELERDEKİ YERİ

Ortaoğu halklarına ve devrimci, ilerici güçlerine yönelik emperyalist baskı ve saldırılar, Ekim 1986'dan itibaren doğrudan ve açık olarak Suriye yönetiminin hedeflemesiyle yeni bir düzey ve yeniden güncellik kazandı. Emperyalist sistemin en köhnemiş ve en dizginiz saldırganlarından olan Thatcher yönetimi, uykudan uyanırcasına bahar ortalarında meydana gelen bir olayı göz ortalarında gündeme getirerek, "Bir İsrail uçağına bomba koyma girişimi ardından bulunarak terörist destek olduğu" gerekçesini ileri sürerek, özde ve görünürde Suriye'ye, genelde ve tam kapsamıyla ise Ortaoğu halklarına karşı yeni bir saldırı başlattı. Suriye'ye karşı bir dizi ekonomik ve diplomatik yaptırım koydu ve benzer tutumu takınmaları için müttefiklerine çağrıda bulundu. Bu durum zaten sadece İngiliz emperyalizminin işi değildi ve ortak emperyalist plan doğrultusunda oluyordu. Bu nedenle benzer tutumları içine girmeye ABD ve Alman emperyalistleri fazla gecikmediler ve birçok AET ülkesi de çeşitli biçimlerde bu plana katılacaklarını açıkladılar. Emperyalist devletlerin bu saldırgan tutumlarına karşı Suriye yönetimi de direnişle karşılık verince bölgede süren çok yönlü mücadele son derece keskin bir duruma yükseldi. Ve olaylar, bu yükselişin daha da artacağını göstermektedir.

Belli ki olayların çok doğru olarak ele alınması ve gerçekçi değerlendirmeler yapılması gereklidir. Emperyalist saldırılar neden bu dönemde Suriye'yi açığa hedeflemekteydi? Saldırıları sadece Suriye ile sınırlı mıdır, yoksa tüm Ortaoğu düzeyinde mi sürdürülmektedir? Suriye'ye karşı bu biçimde yöneltilen saldırıların gerçek nedeni belirtilen mücadele olayı mıdır, yoksa bölgesel mücadele ve bunun içinde Suriye'nin mevcut konumu mudur? Bu durum bölgedeki gelişmeleri nasıl etkileyecek ve muhtemel gelişmeler nasıl olacaktır? Mevcut gelişmeler ortamında devrimci-yurtsever güçlerin görevleri neler olmalıdır? Açık ki son olaylar tüm bu soruları yeniden gündeme getirecek düzeyde bulunmaktadır.

Suriye'ye yöneltilen emperyalist saldırılar için sistemin günümüz şeflerinin gösterdikleri nedenin bir uydurma, maskeleyen, bahane bulma olduğu açıktır. Aklın başında hiç kimsenin nedeni doğru olarak görmezden gelmez. Kaldı ki Suriye yönetimi de gereken açıklamaları yapmış, kendilerine karşı bir komplo ve provokasyon hareketi düzenlenmekte olduğunu belirtmiş, bunu düzenleyenlerin, İsrail, ABD ve İngiltere'nin geliştirdikleri terörist eylemleri belgeleriyle ortaya koymuştur. Bu açıdan, olayların gerçek nedenlerini görmek gerekir. Gerçekte bugün Suriye yönetimi üzerinde yoğunlaşılması istenen emperyalist baskın, komplo ve provokasyonların bir devamı ya da daha da geliştirilmesi olduğu ortadadır. 1986 baharında bölgede yaşanan olayların başlanılan hatırlanması bile bunun böyle olduğunu açıkça göstermeye yetecektir. ABD emperyalistleri doğrudan Libya'ya hava saldırısında bulunmuş, Kadafi yönetimini bu biçimde yıkmaya çalışmıştır. Türk faşizminin İran ve Suriye'ye yönelik tehditleri en açık ve kaba biçimlerde sürdürülür olmuştur. CIA-MIT-SAPO ortaklığına İsveç Başbakanı Palme öldür-

rülmüş, böyle bir komployla içinde partimiz PKK'nin de bulunduğu çok sayıda Ortaoğu devrimci-ilerici güç teröristlikle suçlanmaya çalışılmıştır. Lübnan'da iç karışıklıkların yeniden geliştirilmesi için yoğun çaba harcanmış, Irak'a karşı yürüttüğü savaştan dolayı İran yönetimine yönelik tehditler artmıştır vd. Bütün bunlar, 1986 yılında emperyalistlerin ve işbirlikçi-gericilerin bölge çapında saldırı ve komplolarını nasıl trmandırmaya çalıştıklarını gösteren somut olaylardır. Burada ilgi çekici olan en önemli husus, bölge güçleri üzerinde yoğunlaştırılan bunca saldırıya rağmen, bunların hiçbirinin doğrudan ve açık olarak Suriye yönetimini hedeflemesidir. Halbuki bütün bu saldırıların bir ucunun da Suriye'ye yönelik olduğu, fakat bu nedenle kapalı tutulmak istendiği açıktır. Demek ki, bu biçimde yoğunlaştırılan baskılarla, Suriye'yi açığa hedeflemeyen ve fakat bu politikalarını işlemeyi kalmayacakları saldırganlar Suriye yönetimi geriletilmeye, etkisiz kılınmaya çalışılmıştır. O halde, bugün Suriye yönetiminin açığa hedeflenmesinin nedeni nedir? Belli ki Suriye üzerinde beslenen umutlar boş çıkmıştır, Suriye'yi emperyalizme ve gericiliğe karşı direnişten vazgeçirmek mümkün olmamıştır. Bu durum Hafız Esat yönetiminin her türlü saldırı ve komploya karşı direnişçi ve buyoneğmez tutumunun keskinleştiği, en azından bir dönem daha Suriye'nin direnişçi konumunun gelişeceği anlamına gelir. İşte bu kesinlikler ki bugün emperyalistleri, bölge çapında saldırıların merkezine çıkaran Suriye'yi orturtmak zorunda bırakmıştır.

Suriye'ye yöneltilen son saldırıların emperyalizmin bölge çapında yürüttüğü çok yönlü saldırı planının bir parçası olduğu, bununla bölge çapında emperyalizm ve işbirlikçi-gericilik aleyhine bozulmuş ve daha fazla bozulmaya aday olan statükonun tersine çevrilmek istendiği tartışma götürmeyecek kadar açık bir durumdur. Emperyalizmin ve işbirlikçi-gericiliğin bu amaçları karşısında duran bölge çapındaki en önemli güç ise, bugün Suriye'dir. Hafız Esat başkanlığındaki Suriye, bölge çapındaki tüm olaylarda en önemli bir yer ve role sahip olan, emperyalizme ve gericiliğe karşı en önemli bir bölgesel merkez konumundadır. Ve saldırıların en yoğun bir biçimde Suriye'yi hedeflemesi, açık ki onun bölgesel gelişmelerdeki bu önemli yerinden ötürüdür. Suriye yönetimi, özellikle 1980'li yıllarda gösterdiği ciddi direnişle bölge çapında son derece önemli bir konumu kazanmıştır.

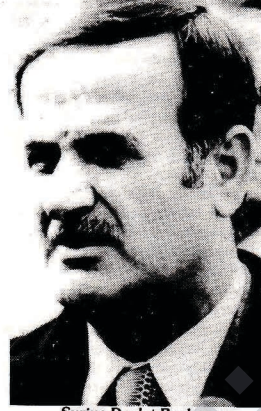
Ortaoğu çapında 1970'li yıllarda sağlanan devrimci-ilerici gelişmelerle emperyalizmin ve bölge gericiliğinin egemenlik sisteminin birçok yerden parçalandığı ve zayıfladığı, bu gelişmelere karşı emperyalist sistemin ise 1980'lerin başından itibaren planlı ve çok yönlü bir saldırı başlattığı bilinmektedir. Bu planlı saldırı çerçevesinde Türkiye'de 12 Eylül faşist-askeri darbesi gerçekleştirilmiş, Irak İran'a saldırılmış, Lübnan İsrail'e işgal edilmiş, Arafat kılığı satın alınmış ve Türk faşizmi tüm bölgeyi sürekli tehdit altında tutan bir güç durumuna getirilmiştir. Hatta saldırının düzeyi, daha sonra Libya olayında da yaşandığı gibi, başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin Lübnan'a doğrudan müdahale etmesine kadar varılmıştır. Bütün bu sal-

dırların bölgedeki devrimci-ilerici gelişmeleri zmek, Camp David'i işletmek ve bölge üzerinde emperyalizmin ve işbirlikçilerinin pürsüz egemenliği kurmak amacıyla yönelik olduğu açıktır. Ama bölge halkları, devrimci ve ilerici güçleri bunlara karşı önemli bir direniş göstermiş ve bu emperyalist amacı boşa çıkartmıştır.

1980'li yıllarda emperyalist ve gerici saldırganlığa karşı bölge çapında gösterilen direnişlerde Suriye'nin önemli ve birçoğunda belirgin yeri ve rolü olmuştur. Suriye yönetiminin desteğiyle Lübnan alanında emperyalist ve sionist komplo boşa çıkarılmış ve belli bir direnişlenmeye ulaşılmıştır. Arafatçılığın tecrit edildiği Filistin kurtuluş hareketinin yaşatılmasında ve Camp David'in boşa çıkarılmasında yine Suriye'nin rolü belirleyici olmuştur. Suriye, emperyalizme karşı direnişin önemli bir merkezi olarak, Türk faşizminin bölgesel politikasını işlemeye kılınmasında, İran'ın Irak'a karşı etkin bir savaş yürütürü duruma gelmesinde, Saddam yönetimine karşı olan muhalefetin örgütlenmesinde ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin geliştirilmesinde önemli roller oynamıştır. Emperyalizme ve işbirlikçi-gericiliğe karşı yürütülen bu mücadele ile Irak-İran savaşının sürmesi üzerinde bölge çapında yeni bir denge oluşurken, Suriye de bu denge içinde emperyalizme karşı direnen blokun önderi ve vazgeçilmez gücü haline gelmiştir.

Bugün de kendiliğe değişikliğe uğratmak ve yeni dengelere ulaşmak için karşı güçlerin üzerinde yoğun olarak mücadele ettikleri bu dengede Suriye'nin yeri ve rolü belirgindir. Suriye, dengeğin bir tarafı olan ilerici-devrimci blokun önderi durumundadır, bu açıdan bölgenin her alanındaki çekişli ve mücadelede politik bir yere sahiptir. İran ve Libya ile oluşturduğu blokta önderlik etmekte, bu güçlerin emperyalist saldırganlığına karşı gösterdikleri direniş geliştirilip sürdürülmesinin yol gösterici politik gücü ve esas dayanağı olmaktadır. Lübnan sorununu ilerici bir çözüme ulaştırılmasını ana gücü durumundadır. Irak ve Körfez üzerinde yürütülen mücadelelerin etkin politik güçlerinden biridir. Arafatçılığın tecrit edilip Filistin devriminin yaşatılmasında belirgin bir rol oynamaktadır. Bütün bu politikalarıyla Suriye, bugün İran, Libya, Lübnan, Irak ve Filistin devrimlerini ayakta tutan ve emperyalizme ve gericiliğe karşı direniş sevkeden bir güç durumundadır. Ürdün krallığını denetlemekte, Mısır, Suudi gibi gerici Arap yönetimlerinin politikalarını işlemeye çalışmaktadır. Bu biçimde, Camp David'in boşa çıkarılması temelinde geliştirmeye çalıştığı Arap ulusal kurtuluş hareketiyle İsrail sionizminin ve emperyalizmin karşısına dikilen en büyük politik-askeri güç olmaktadır.

Elbetteki Suriye'nin bu politik gerçekliği, benzer bir biçimde Türkiye'ye de yansımaktadır. Tarihi olarak Suriye-Türkiye ilişkilerinin, Hatay sorunu, Firat suyu meselesi, sınır anlaşmazlıkları gibi nedenlerle dolaylı ilişki olduğu bilinmektedir. Bunlara, özellikle 1980'li yıllarda Suriye'nin bölge çapında geliştirdiği bu politikaları ve Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa karşı gösterdiği dostane yaklaşımları da eklenince iki devlet arasındaki ilişkilerin çetin bir mücadeleye dönüştüğü açıktır. Bu yıllarda Türk faşizminin, ABD'nin istemi doğrul-



Suriye Devlet Başkanı
Hafız Esat

tusunda bölge gericiliğinin liderliği pozlarında oynamaya çalışması bu mücadeleyi daha da keskin ve derin hale getirmiştir. Bu çerçevede, Suriye yönetiminin Türkiye'ye karşı politikası son derece açık, kesin ve kararlıdır; Türk faşizminin kaba gürlülü tehdit ve şantajları Suriye yönetimini geriletemediği gibi, alabildiğine tavizkar ve bol vaatli tutumları da yanlıcı olamamaktadır. Mevcut politikaları ve gösterdiği tutumlarıyla Suriye yönetimi, Türk faşizminin Ortaoğu politikasını boşa çıkarılmasında önemli rol oynayan bir güç olmaktadır.

Burada bölgesel gelişmeler içinde Suriye'nin yerini ve rolünü belirleyen elbetteki her şeyi yapan gücün sadece Suriye olduğunu söylemiyoruz. Belli ki bölgenin her alanında emperyalizme ve gericiliğe karşı yiğitçe direnen halk kuvvetleri vardır ve dünya sosyalizmi de bölgesel mücadelede belli bir yere sahip bulunmaktadır. Ancak sosyalizmin etkinliği ile bölgesel direniş kuvvetleri arasındaki koordinasyon ya da birlikteliği de bugün önemli oranda yine Suriye sağlamaktadır.

Ortaoğu'da 1980'li yılların ilk yansında karşı güçler arasında süren yoğun mücadele ortamında şekillenen bu dengeli değişim mücadelesi 1985 yılından itibaren hızlanmış, 1986 yılı başlarında ise son derece şiddetli ve yoğun bir hale gelmiştir. Her iki blok da güçlerini ortaya koyarak karşıtının en zayıf olduğu noktadan sonuç almaya çalışmıştır. Bu durum, politik manevraları hızlandırırken, askeri hareketleri emperyalist ve gerici tutan, komplo ve tehditleri de yoğun olarak gerçekleştirmiştir. Suriye, İran ve Libya üçlüsü, aralarında dayanışmayı daha da güçlendirerek Saddam yönetimini yıkmak, Irak'ta demokratik bir yönetime ulaşmayı bu biçimde geliştiren yeni bir denge yaratmanın ve bölgedeki ilerici gelişmeleri bu yolla ilerletmenin yoğun çabası içine girerken, emperyalizm ve işbirlikçi bölge gericiliği de Libya, Lübnan, Filistin alanlarında bilinen olayları gündeme getirerek ve bir dizi komplo gerçekleştirerek bölge halklarına ve ilerici-devrimci güçlerine karşı baskı ve saldırıların yoğunlaştırmıştır. Ve bu saldırılar, kısa vadede bölgedeki devrimci-ilerici gelişmeleri ve dengeğin ilerici güçler lehine değiştirilmesini engellemeyi, uzun vadede ise bölgedeki ilerici güçleri ve direnme odaklarını ezerek dengeğin emperyalizm ve gericilik lehine bozulmasını amaçlamıştır. Elbetteki bölgede sağlanan ilerici gelişmeler içindeki konumundan ötürü bu saldırılar en

çok Suriye yönetimini hedeflemiş ve ona yönelik olmuştur. Bu durum, 1986 yılı baharında da, güzünde de böyledir; baharda Suriye'ye yönelik örtülü bir durum arzederken, güzünde bu örtü kaldırılıp saldırılar açık hale getirilmiştir.

Belli ki burada en önemli sorun olarak ortaya çıkmaktadır: Kendisine yönelen tüm bu saldırılara acaba Suriye yönetimi göğüsleyebilecek midir? Bölgesel gelişmeler içindeki mevcut aktif konumunu sürdürebilecek midir? Bu konuda gelişme olasılıkları nasıldır? Açık ki, tüm bu saldırılara karşı koyabilmesi ve mevcut rolünü sürdürebilmesi için, Suriye yönetiminin, emperyalizme ve gericiliğe karşı ıçte ve dışta direnişini derinleştirilmesi, direnişçi konumunu geliştirilmesi gerekir. Ve bu derinleşmeyi zamanında ve sürekli yapması gerekir. Gelişmenin bu doğrultuda olacağına ilişkin bugün epeyce güçlü veriler vardır. Bir kere, Hafız Esat başkanlığındaki yönetim, geçen dönemde içteki komprador gericiliği belli oranda zayıflatmış, bu güçlerin gelişme ve egemen olma çabalarını boşa çıkarmıştır. Mevcut yönetimin kendisini sağlamlaştırması ve politikalarını uygulayabilmesi demek olan bu durum son derece önemlidir. Ve yönetimin bu konuda oldukça duyarlı ve dikkatli davrandığı gözlenmektedir. Önemli düzeyde nemde palazlanacak olan bu tür güçlerden gelebilecek tehlikelere karşı yönetimin ayı tutumunu ve başarısını sürdürebilmesi, onu aynı rolünü oynar bir vaziyette ayakta tutacaktır.

İkinci olarak, Hafız Esat başkanlığındaki Suriye, emperyalizme ve sionizme karşı bir Arap ulusal kurtuluş hareketi geliştirmeye çalışmakta, kendisini bu hareketin bir parçası ve önderi olarak ele almakta, politik ve askeri strateji ve taktiklerini böyle bir anlayışa bağlı olarak oluşturmaktadır. Bu durumda, bölgesel mücadele, bunun içinde Suriye'nin yeri ve yönetimin direnişte derinleşmesi açılarından büyük öneme sahiptir. Çünkü bir ulusal kurtuluş hareketi ancak aktif bir direniş ile var olabileceği ve gelişebileceği, bu da o gücün sürekli direnişte derinleşmesini gerekli kılmaktadır. Eğer Suriye yönetimi bu anlayışı doğrultusunda kararlı bir çalışma sürdürürse, emperyalizme, sionizme ve işbirlikçiliğe karşı Arap ulusal kurtuluş hareketini geliştirebilir, bu durum hem kendisini yaşatan önemli bir kuvvet olacak, hem de bölgedeki ilerici-devrimci mücadeleden açısından çok büyük roller oynayacaktır.

Üçüncü olarak, emperyalizmin yönettiği son saldırılar karşısında yaptığı açıklamada Başkan Hafız Esat şunları söylemiştir: "Bize karşı taür olacak ülkeler bu durumdaki kendilerinin zararlı çıkacaklarını bilmelidirler. Biz, teröristlerle ulusal kurtuluş hareketleri arasında kesin ayrım yapıyoruz ve en haklı davalar olan ulusal kurtuluş hareketlerini desteklediğimiz gibi gelecekte de desteklemeye devam edeceğiz. Bize yöneltilen saldırılar karşısında bir adım geri atmak bile cepheден çekilmek, davaya ihanet etmek demektir; ihanetin karşılığı da kurşuna dizilmeştir." Belli ki bunlar son derece açık olan ve cesurca yapılan belirlemelerdir. Başkan Esat yönetiminin, her türlü emperyalist ve gerici saldırıya karşı direniş sürdüreceğini, direnişçi daha da derinleştirip geliştireceğini ve bunda kararlı olduğunu açıkça gös-

Devamı 27. sayfa

TC-PKK ÇATIŞMALARINDA "ARADA SIKIŞANLAR" KİMLERDİR VE KURTULUŞU KİMDE, NASIL GÖRÜYÖRLER?

Sömürgeci-faşist Türk ordusu Türkiye Cumhuriyeti devletinin güney sınırlarında "olağanüstü" bir güç yığılmasında bulunuyor. Son günlerde gazeteler yoğunlaşan hazırlıklara ve amaçlananların dışa yansıtılmasında bazı ipuçları veriyorlar. Dünya basını İran-Irak savaşının Körfez'de yoğunlaşacağı yolunda ve Türkiye'nin burada oynayacağı rol üzerinde yorumlarda bulunuyor. 15 Ağustos 1985'de Türk savaş uçaklarının Türkiye-Irak sınır boyundaki yerleşim merkezlerini bombalaması ve ardından yaşanan gelişmeler canlılığını koruyor. 28 Eylül'de Türkiye'de bir ara seçim yapıldı. ANAP iktidarı korudu ve yeni düzenlemelerle uygulanan politikada devam edeceğini ilan etti. Ecevitlerin sokulmaları kesen bu "seçim"de parlamento ya girme başarıları önünü de "sosyal-demokrasi"nin zaferini ilan etmekten geri durmadı. Öte yanda ise yaşanan bir savaş gerçeği var. PKK önderliğinde gelişen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi giderek daha da büyüyene bir çığ haline alıyor. HRK düzenlediği kesintisiz saldırı eylemlerle başta ordu olmak üzere, Türk sömürgeci-burjuva egemenliğini lime lime parçalıyor. Bu noktada karşı cepheye ordunun Kürdistan'da sömürgeci imha ve saldırı savaşını tırmandırma yolundaki pratik hazırlık ve uygulamaları esas yönelimi ifade ederken ve Türk burjuva egemenliğinin yaşadığı gerçek bu iken, "sivil siyasal yaşam" denilene üzerinde ise gölge oynanmamış deviyor. Yaşanan bir savaş var. Savaşın güçleri var. Bir yanda PKK önderliğindeki Kürdistan halkı, diğer yanda askerî, siyasi, ekonomik, kültürel bütün güç, olanak ve kurumlarıyla sömürgeci-faşist Türk devleti. Bu iki odak etrafında sayılabilecek çokça gelişme yaşanıyor. Bu iki güç birer çekim merkezi olarak güçleri etkiliyor, sınıflar çıkarlara bağlı biçimde ya yanına çekiyor, ya da karşısına itiyor. Politikalar, yönelimler, çağrılar, ilişki ve ittifaklar bu iki karşıt gücün etrafında gelişiyor. Artık, bu zeminde bir yaprağın hafiften kıvrılmasında bile bu iki gücün etkisi dışında yorumlanamaz hale gelmiş bulunuyor. Bu savaş Ortadoğu'nun kaderini elinde tutuyor ve dünyanın dikkatleri de bu nedenle şimdi artık burada kesin bir yoğunluk kazanıyor.

Ancak, merkezine bu iki gücü koymak şartıyla, her şey bu kadar değil. Çünkü bu iki karşıt güç, en net biçimde temsil ettikleri çıkarları ifade eder ve pratik bir olgu olarak da dayatırken, kendi başlarına ayakta duramayacak olan ara sınıflar ise kendi içlerinde en karmaşık durumu yaşamaktadırlar. Arada ortaya çıkan felsefi seslerin sahibi işte bu kesimlerdir. Bu hem Türkiye ve hem de Kürdistan zemininde yaşanan bir olgudur. Yeni Gündem dergisinin 26. sayısında işlenen konular bu bakımdan okunmaya değerdir. Bu dergide "Bir yanda jandarma, bir yanda PKK" başlığı altında işlenen tema, Türkiye'de orta sınıfların bulundukları arada nasıl bir sıkışıklığı yaşadıkları, ama tercihlerinin düzenin sınırları içerisinde onları nasıl gerici bir konumda tutup, faşizmin yanında saf tutmaya ittiği gerçeğini çıplak biçimde ortaya koyuyor. Konuya şu paragrafla girilmiştir: "Son günlerde Güneydoğu Anadolu'da herhangi bir kahveyi boşaltmak isteyen kişinin oturanlara 'ne var ne yok, nasılsınız?' demesi yetiyor ve boşaltma işlemi 15 dakikada bitiyordu. Jandarma ile aranız nasıl, baskı var

mı?" sorusu ise bu süreyi üç dakikaya indiriyordu. Bunu soranların milletvekili ya da gazeteci olması da durumu değiştirmiyordu. Yıllardır yenilemeyen 'makus talih'in getirdiği sayısız sorunlara, son yıllarda bir de 'Apocu-jandarma' sorunu eklenen Güneydoğu halkı, artık kendi deyişle, 'sıkışık kalmıştı.' Bunun açılımı içinde sözde halkın dilinden bir iki otorite arasından sıkışık kalma düşüncesinin işlendiği yazı, "Jandarma ile PKK arasında sıkışık kalmak daha ne kadar sürecektir?" sorusuyla bitiyor.

Bunların önemli bir soru. Çünkü bazıların kaderini bağlayan bir soru. Karakterleri gereği ara sınıflar, sınıf çatışmasının kızıştığı mücadele ortamlarında kendilerine varlık bulamazlar. Bizzat, iki karşıt gücün arasında tuttukları yer buna olanak tanımaz. Temsil güçleri yazıftır. Hele böyleleri dönemlerde, kendi çıkarları adına hareket etmek için bile bir başka gücün gölgesinde hareket etmek, varlıklarını bu otoritelerden birine tabi olmakta bulmak durumundadırlar. Zaten, karşıt güçlerin yanına çekmek için üzerinde en yoğun savaş verdikleri kesim de bunlardır. Küçük-burjuva ara sınıfların en karakteristik özgedir. Bu gerçeklik Türkiye zemininde ele alındığında karşımıza çıkan görüntün, özgün yanlarıyla birlikte çok daha garptırıcıdır.

Türkiye toplumu tarihi boyunca egemen tek otorite tanımıştır. Bu, egemen sınıfların otoritesidir ve ifadesini orduda bulur. Proletarya da daha hiçbir sınıf ve katman bu otoriteye karşıt bir otorite olarak tarih sahnesinde belirmemiştir. Bunlar daima bu otoriteye tabi olmuş, onun gölgesinde varlık bulmaya çalışmışlardır. Kemalizm, Türkiye toplumunda tüm sınıf çelişmelerinin bu otorite altında eritilmesinin, inkarının adıdır. Ve toplum, yine bu otoritenin dayatmaları altında bunu benimsemiştir, benimsetilmiştir. Üye sayısı milyonlar da bulsa işçi sendikalarının, siyasi partilerinin, demokratik kurum ve örgütlerin gerçekte hiçbir gücü temsil etmemelerinin nedeni buradadır. Bunların her birisi kof bir gövde gibidir. Devlet ve tabii ki ordu bütün güç ve yetkinin, bütün bir toplum adına konuşmanın tek ve gerçek sahibidir. Bunun dışındaki görüntülerin sadece bir yanılgıdır ve bu yanılgı Türkiye gerçeğinin bü-tünüdür.

Kürdistan ise varlığı inkar edilen bir gerçeklik olarak zaten Türk burjuvazisinin sömürgeci tahakkümü altında bulunmaktaydı. Böyle bir zeminde bu ülke ve halk adına söz söylemekten dahi bahsedilemezdi. "Yenilmez... yıkılmaz" devlet ve ordu efsanesi altında ve askerî şiddetle bu gerici otorite aşılmasın bir güç olarak kabul ettirilmiştir. Yerel feodal güçlerin ve dini çevrelerin otoriteleri ise bu güce tabi olarak yaşama durumundaydılar. Yani otorite adına her şey sömürgeçiliğin yaşamasına hizmet etmek ve ancak onunla varlık bulmak durumundaydılar. Ona karşıt gelişen bir güç olmayı düşüncede bile ulaşılamayacak bir olgu olarak görüyorlardı.

Bu koşullarda Türkiye'deki orta ve küçük-burjuva sınıflar zorlanmaya, düzen çerçevesi içinde kısmen at koşutabilir hale olana kadar sahiptirler. Muhalefet adına yapıp söyledikleri düzen için herhangi bir tehdit oluşturuyorlardı. Ve zaten kendileri de bu çerçeveden dışına çıkmak gibi tehlikeli işlere girecek kadar muhayyeleni yitirmiş değillerdi. Düzenin yaramaz çocukları

olarak zaman zaman bazı ileri çıkışlar yapsalar da bunun doğurduğu sorunlar yine de halledilebiliyor, parlamentonun kapıları, devlet daireleri ve bazı ekonomik olanaklar kendilerine açık bulunuyordu. Kürdistan'da da yine küçük-burjuva reformistleri Türkiye'deki bu olgunun gölgesi altında yaşam yolları arayabiliyor ve kısmen bulabiliyorlardı. Ve üstelik tüm dünyalarını bunlar üzerine kurmuş, siyaset ve ekonomi sahnesinde varlık bulabilen biricik yolu olarak bazı reformist yöntemleri görmüş, yaşamlarından bundan sağlayacakları kırıntıların umuduna bağlamışlardı.

Ancak bu bozuldu. Türk sömürgeci egemen sınıflar lehine, karşıt hiçbir otoritenin gelişmesine olanak vermemek ve önemli oranda da benimsetirilmiş olunan kurulu düzen, bu otoritenin kendisini en çok hakim kıldığı bir zeminde altüst oldu. Düşüncesi, eylemi ve bir bütün olarak iradesi fele edilmiş olan Kürdistan halkı, PKK'nin şahsında kendi özgür iradesinin temsilini yarattı, bu temsil gücünü onda buldu. Henüz bir çekirdek halindeyken bile, PKK hareketinin doğuşunun tahammülsüz bir şiddetle karşılık bulması bu nedenledir. PKK'nin bu süreçlerde gerçekte ne örgüt, ne de eylem gücü devlet karşısında pratik bir tehlike oluşturuyordu, ama onda bu sömürgeci otoriteye karşıt, onu yıkaçak olan halkın iradesinin proletarya şahsında temsil gücü vardı. Türk sömürgeçiliğinin yaşamak için yıllardır ezdiği ve yok etmeye çalıştığı iradenin eylem kuvvetine, bir kurtuluş hareketine dönüşmesi işte bir gerçek haline gelmiş, sömürgeci Türk burjuvazisinin kabusu karşısına dikilmişti. O nedenle ki, karşıt büyük maddi dengesizliğe rağmen şiddetle ve sıcak çarpmaya biçimlenmiş savaş, düşüncenin füzilesizliği birlikte başladı. Ancak PKK henüz işin başında bulunuyordu, sömürgeci Türk devleti ise bir sonu yaşıyordu.

Savaşın bir cephesi yaşanan gündem maddesi kadar az ve kadar zayıf görünürse görünsün gerçekte iki kuvvetin amansız çarpışması yaşanıyor. Türk burjuvazisi bütün güç ve olanaklarını seferber ederek ve karşısında savaştığı gücün gerçekte bir halkın kuvvetini temsil ettiğini bilerek saldırı. PKK de yine aynı gerçekten hareketle temsil ettiği kuvveti örgüt ve eylem gücüne dönüştürmenin ve sömürgeçiliğin karşısına böyle çıkmaktan savaştığını verdi. Ve, maddi zorlukları ve zayıflıklarına rağmen sömürgeçiliğin saldırılarına karşı aktif bir savunma içerisinde halkın eylem kuvvetinin de tavizsiz bir temsilini gerçekleştirdi. Zindanlarda, dağlarda, şehirde ve diğer her alanda yaşanan bir gerçek oldu. Milyonların bir eylem kuvveti haline gelişinin bunun ürünü gerçekleşti.

Şimdi yaşanan, işte bu iki kuvvetin çok daha şiddetli bir çarpışması, yani egemenlik savaşlarıdır. Gerici, çürümeyi, ölümü temsil eden sömürgeci-faşist Türk egemenliği taraflardan biri olma sıfatıyla bu egemenlik savaşında durumunu korumaya çalışırken; karşıtı ise egemenliğe doğru yürüten, gelişmeyi, ileriyi ve yaşamı temsil eden bir konumda bulunmaktadırlar. Bu durumda PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin attığı her adım TC için bir gerici adım anlamını taşımakta; kısaca günün gerçekleri de göstermektedir ki, Kürdistan halkının PKK'nin şahsında somutlaşan otoritesi karşısında sömürgeci-faşist

otorite her gün yeni bir yenilgiyi daha yaşamaktadır. Yani, gelinen aşamada Kürdistan halkı eline aldığı bu silahla sömürgeçiliğin üzerine üzerine yürüyerek, onu köşeye sıkıştırmış bulunmaktadır.

Nasıl ki, sömürgeci-faşist Türk devletinin PKK olgusu karşısındaki yönelimi çıplak bir şiddet olmuştusa, onun düzen çerçevesi içerisinde varlık bulmaya çalışan diğer tüm güçler de aynı yönelimi göstermişlerdir. Bu, kaçınılmaz bir durumdur. Bugün yaşananlar ise, bu gerçeğin varlığı en uç nokta olmaktadır. Ama bunların çerçevesi içinde yaşadıkları TC'den farklı olarak durumları, kızışan savaş ortamında bağımsız bir kuvvet olmadıkları için daha da silikleşmeleri, ezilmeleri dir. Bu nedenledir ki savaş kızıştıkça onlar daha çok boğuldukları hissetmekte ve canhıraş bağırmağa başlamışlardır. Fakat uyarılardan ötürü tercihleri de zaten belli olduğundan, onlar için çekim merkezi sömürgeci-faşist otorite olmakta, varlığı onun gölgesine sığınmakta bulunmaktadırlar. Burada, en keskin sızmalarla bile olsa ve sözde "demokrasi", "halk" adına da görünse, koparılan feryat TC için olmaktadır öteye geçmemektedir. Yenilmiş küçük-burjuva devrimciliği ve orta sınıf politikacılığı bugün daha açık bir biçimde tek bir cepheye ve hatta tek bir partide birleşmişlerse bu, bu durumunun açık bir itirafıdır. Burada yaftaların artık hiçbir önemi kalmamaktadır. Tek bir bayrak, tek bir cephe vardır. Gerisi, hangi biçimler verilirse çalışılacak olan bu gerçeği örtecek ince bir zar olma özelliğini bile gösterememektedir. Sol Birlik-SHP işbirliği bunun "sol" adına en açık örneğidir.

Tüm bu güçlerin bugün de bir çırpınış içinde oldukları doğrudur. Ama bu çırpınış, devrim safılarına doğru, bu cepheye yer almak için değil, TC bünyesi içinde yer tutmanın çırpınışıdır. Onlar bunu sömürgeci-faşist rejimden görev talep etmeye kadar vardırırmışlardır. Yaptıkları muhalefet değil, görev talebidir. Sol Birlik partilerinin ve diğer "sol"un Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önderliği karşısında dahi tutumları da tümüyle budur. Kendilerini bu iki otorite arasında sıkışmış hissedilen bu kesimler, sözde Kürdistan gerçeğine yaklaştıkları durumda bile, kendilerini dünyanın tek kurnazı zannederek hareket etmekte, hem bir mazlum hakkını savunmuş olarak egolarını tatmin etmekte ve hem de tabii oldukları otoritenin karşısında bu vesileyle ellerinde bir koz bulundurmaya çalışmaktadırlar. Kendilerini yamamak istedikleri yere ancak böyle kabul ettirmeye çalışmaktadırlar. 15 Ağustos tarihli Atılım'da şu satırları okuyoruz: "Kürt sorununun dile getirilmesini rejim karşıtlarının birlik çabalarının karşısına koymak, sorunun dile getirilmesinin oluşturulması gereken geniş birliği daraltacağını söylemek doğru mudur?"

Durum, bu soruyu 'doğru' ya da 'yanlış' diye yanıtlamayacağı kadar karmaşıktır. Ama demokrasi içinde Kürt ulusal sorununa çözüm bulunması gerektiğini dile getiren TKP, bunu hiçbir zaman bir yük olarak görmüyor. Tersine programımıza Kürt ulusal sorununun çözümüne yer vermemiz komünist partisinin derin demokratik inancının yadsınmaz kanıtı oluyor. Başlıklarının TKP'ye güvenebileceklerinin somut kanıtı oluyor." Yine Kitle dergisinin Eylül 1986 sayısında da aynı mantığın başka tarzda ifadesini görüyoruz: "Apocu-

lar 'savaş içindeyiz' derken, militarist sefler de aynı şeyi söylemektedirler. Oysa ortada savaş filan yoktur. Ortada askerî-bürokratik mekanizmanın T. Kürdistan'ı karşı karşıya kontrolü altına almasını hedefleyen planının uygulanması vardır." "Apoculara gelince yaptıkları faşizmin ve militarizmin Kürdistan'daki zulmünün şiddetlenmesine, mevcut devletin Kürdistan'da daha fazla örgütlenip yerleşmesine, bölgedeki yığılma artıp özel harp konusunda eğitimini geliştirmesine, uzman askeri kadrolarını geliştirmesine araç olmaları, rejimin her türlü haydutluğuna, korsanlığına bahane oluşturmak başka bir şey değildir. Apocular üç beş asker veya subay öldürdüğü Ankara'daki sefler tim-lah gözyaşları içinde dalkırlı memnuniyetle oğuşturmuşturlar."

Ve bu baylar, gelinen noktada doğruya doğru sunları doğurmuşlardır: "Kürtler üzerindeki baskılarına derhal son verilmesi, Kürteye konan yaşamın kaldırılması; Kürt ulusunun varlığını ve anayasal hak eşitliğini tanıması; Kürtlerin kendi görüş ve isteklerini özgürce dile getirebilmesi; Kürt halkına kendi dilinde yayın ve eğitim hakkının sağlanması; Kürt dilinin devlet dairelerinde serbestçe kullanılması, askerlikte, öteki devlet görevlerinde, rütbe ve tayin işlemlerinde Kürt kökenlilere uygulanan her tür ayrımcılığa son verilmesi; Kürt kentlilerin ve köylerin gerilikten kurtarılması için öncelikli ivdi bir bölgesel kalkınma programının yaşama geçirilmesi; topraksızlıktan en büyük zarar gören, sıkıntı çeken Kürt köylüleri için bir toprak reformu yapılması." (Atılım, 15 Ağustos 1986) Bu son alıntının yapıldığı yazının başlığı ise "Kürt halkının kurtuluş yolu..." olarak belirtilmiştir.

Bunları okuyanlar, "yeni ve bu nedenle de ilginç olan ne var ki?" diyebilir. İşte önemli olan da burasıdır. Amerika'yı yeniden keşfetmişcesine "Kürt halkının kurtuluş yolu"nu... bularak, yaraya merhem olmamanın rahatlığı duyan bu çevreler ne yazık ki içinde buldukları sefil durumu farketmeyecek kadar da bakar kördürler. "Kürt" sözünü ağızlarından çıkarırmış olmayı hala büyük bir olay olarak gören, ve bunu bir yandan TC'ye karşı şantaj unsuru, diğer yanda ise "sosyalist" ve "halkçı"lıklarının kanıtı olarak elde tutmaya çalışan bu efendiler, bu iki kuvvetin amansız bir savaş içerisinde olduğunu, kendilerinin de ister istesinler, ister istemesinler bu ateşin orta yerinde buldukları görmeye yanaşmıyor bile. Bunu bilerek ve özellikle yapıyorlar. Çünkü yaşamları tümüyle buna bağlı. Bu savaş onları boğan, yaşam olanaklarını tükleyen bir kabus, ateşten bir gerçek oluyor onlar için. Kürdistan'da bir halk yüzlerce şehidini katkı ettiği bir mücadele ile bağımsızlığa doğru yürüyor ve onlar hala Kürt dilinin, kültürünün üzerinde ki yasakların kaldırılması, ekonomik kalkınma vb. hikayelerden bahsediyorlar. Kendilerinin çokça sevip kullandıkları deyimlerden biriyile ifade edecek olursak, burada adama şunu söylerler: "Günaydın," ya da "buyrun cenaze namazına..."

Fakat burada sorun bu da değil. Yapılmak istenen şeyler var. Bu efendilerin gerilerinde akıl hocaları var. 1-7 Eylül 1986 tarihli Yeni Gündem dergisinde aktardığımız, amacı da aracı da ortaya koymaya yetecek tir. Alıntı yapacağımız yazının başlığı "Sıcak takip: Nereye kadar?" Yazarı, Baskın Oran: Baş-

liğından da anlaşılacağı üzere, yazı 15 Ağustos 1986 günü Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan sınırına düzenlediği bombardıman saldırısının ardından yazılmış, yapılan değerlendirmelerden bazı noktalar şunlar: "Gerek yerel komutanların gerekse Ankara'daki yetkililerin işareti belirttikleri gibi tek bir bombalama sözkonusu olabildi ama, ya sonrası? Her PKK cinayetinden sonra bir 'şehitlerin kanını yerde bırakmama sıcak takibi' olacak mıydı? Üç yıl önce yapılan, üstelik karardan gerçekleştirilen ilk operasyon PKK çetelerini temizlemeye yetmemişti. Yetmezdi de, çünkü karşı taraf, adı üstünde çeteydi. Çete savaşı yapıyordu. Ne zaman ve hangi uluslararası fiyato yapılacağı belirsiz bir üçüncü operasyon PKK'yi ne kadar sıvırsa sındirecekti? Yoksa, bir diğer PKK cinayeti bir başka sıcak takibi, bu sıcak takip başka bir pusuyu ya da bir konsolosluğumuzun basılması, bu eylemler de bir diğer sıcak takibi mi gerektirecekti?"

Öte yandan, ayrıntılı Kürt militanların karşı eylemlerinden sonra başka bir operasyon yapılmazsa, hem Türkiye pes etmiş duruma düşecek, hem de 15 Ağustos operasyonu sipşiri ve anlamsız gözükecekti." Alıntı uzun olsa da okuyucunun affına sığınarak devam edeceğiz:

"Eğer olay böyle makro açıdan alınmaz da, sırf askeri taktik açısından alınır, Güney Lübnan'da İsrail'in yaptığına sürüklenmenin tek çıkış yolu olarak belirivermesini kaçınılmaz olurdu. Tabii, 'Dünyanın kokarcası' ünvanını İsrail ve Güney Afrika'nın elinden kapma garantisi bir yana, Türkiye'nin işgal edecek bir değil, en az üç Lübnan'ı vardı.

Churchill'in ünlü 'Askerlik askerlere bırakılmayacak kadar ciddi bir iştir' sözü heralde bu mikro-makro farkını kastediyor olmalıydı.

TBM'deki genel görüşmenin arifesinden bakıldığında, Irak operasyonunun ortaya çıkaracağı ikinci önemli tartışma çok daha önemli ve Türk ulusunun uzun vadeli çıkarları açısından çok daha önemli gözükmekteydi.

SHP'nin girişimi ürkek, ürkek de olsa, Türkiye'deki iki kocaman tabuyu yer yüzüne indirmekte sonuçlanmış sayılmıyordu. Bunlardan biri, sanki korkunun ecele faydası varmış gibi andından bile söz etmeye çekinilen Kürt sorunu, diğeri de milli savunmaya ilişkin sorunlar tabusuydu. Türkiye'de birtakım insanlar, en az zararı açık demokrasi tartışmadan geleceğini bir türlü kabullenmiyorlardı. Bunlara göre, sanki bir sorun tartışılmazsa, o sorun yok oluyordu. Oysa, yara çerden çerden işlemekteydi. Üstelik, birtakım önemli işleri yönetenlerin gerçekten ehil olup olmadıklarının kapalı yüzünden bilinemesi tehlikesi bir yana, tartışma olmaması yüzünden, en güçlü ve enforme olması gereken yöneticilerin bile astları tarafından kolayca aldatıldıkları -ancak o da çıkarsa yıllar sonra çıkıyordu. Orgeneral Cemal Gürsel'e Menderes'in idam edildiği yanını bir yüzbaşı tarafından kolayca söylenebildiği ve bunun da ancak 26 yıl sonra ortaya çıktığı daha belleklerde pek tazeydi.

Dahası, Türkiye'de birtakım insanlar hala sanıyorlardı ki, birtakım ulusal sorunlar açıkça tartışılır ve hatta eleştirilirse, bu ulusal çıkarları aykırı bir durum yaratır, çünkü düşmanın eline koz verir.

Düşman bu 'durum'ları zaten fazlasıyla bildiği bir yana, bölge düşünceler, biraz da, kimi çevrelerin çok beğendikleri İsrail ve ABD'nden örnek alsalar iyi ederlerdi, çünkü ipliği pazara en sık çıkarılan arasında en ön sıraları işgal eden bu iki mütefrik, tüm dünyanın gözünde

duha kötü duruma düşmeyleşlerinin sadece ve sadece açık toplum oluşlarına borçluydular. Vietnam'da tüm dünyanın lanetini üzerine toplayan ABD bu haksız savaşın eleştirisini başka hiçbir ulusun yapamayacağı kadar sert biçimde kendi içinde yapmış, Amerikan askerlerinin Saygon'lardan başları eğik çekilmeleri önemli ölçüde Washington'da gösteri yapan Amerikan gençlerinin kopardıkları gürültü sonucu gerçekleşmişti. Ama son hesapta ne olmuştu? Amerika, kendi başkanının suistimalini yakalayan, kendi yöneticilerinin girdiği batakın kendini çekip çıkaran, kendi hatasını başkasına bırakmayıp kendi düzelen, açık toplum sayesinde kendini daha iyi biçimde yeniden üretebilen insanların ülkesi olarak tüm dünyaya yeniden hayran etmişti.

Aynı olgunun mümtaz bir örneği de İsrail'di. Sabra ve Şatila katliamlarıyla İsrail devleti tüm dünyayı kendinden iğrendirmişti. Bu kaçınılmaz! Ama bizzat İsrail devlet radyo ve televizyonu katliamı yansıttıca, o disiplinli İsrail ordusundan bir binbaşılı Filistinli kadın ve çocukları öldürmeyi açıkça reddedince, İsrail gençleri Knesset (İsrail Parlamentosu) önünde katliamı kınayan gösteriler yapınca, Şaron istifa ettiriliverince, o iğrenç faşist devlet imajı yerini birdenbire, dünyaya parmak ısırtan bir demokrasiye, pek saygıdeğer bir açık topluma bırakılmıştı. Katliam sonrası İsrail'i, demokratik bir toplum, faşist devlet mekanizmasını bile nasıl daha fazla rezil olmaksın kurtarabildiğini gösteren paha biçilmez bir örnek olmuştu."

Herkesin bildiği bir gerçeği bir kez daha tekrarlırsak; bu görüşler askeri-faşist rejimlerin bulunduğu ülkelere dayatılan Avrupa çetesidir. Ve Türkiye'de bu reçetenin sözcülüğünü-savunuculuğunu SHP altında toplanan tekeli-burjuvaziden Sol Birlik partilerine kadar rejimi yamamaya, daha fazla rezil olmaksın kurtarmaya çalışan bir kesim yapmaktadır. Adına muhalefet denilen şey de sadece ve sadece bundan ibarettir; "daha fazla rezil olmayalım!" Bunlara göre, Kürdistan'da her türlü katliam yapılması, vahşet, işkence, soygun vs. her şey meşrudur, yalnız bu asker kafasıyla değil, bir politikacı kafasıyla yapılmalıdır. Doğal ki, bunu en iyi yapacak olan da kendileridir. ABD ve İsrail de çıkarları gereği her şeyi yapmışlardır. Ama onlar aynı zamanda işleri profesyonelce yoluna koymayı da bilmişler, bunun için demokrasi maskesini yüzlerinden indirmeye özel bir dikkat göstermişlerdir. Oysa Türkiye'de generaller yıllarca bu gerçeği görmezden gelerek sivilleri küçümsemiş, her şey asker kafasıyla yaklaşmış ve işte sonuçta yangını alevlendirip içinden çıkılmaz hale getirerek TC'yi rezil-i rüsva etmişlerdir. Bu devletin geleceği açısından son derece tehlikeli bir gidiştir. "Jandarma ve PKK arasında sıkışma...", Kürdistan'da yaşanan savaşın çarpıtılması ve reddi, "yeni", "kurtuluş" reçeteleri vs.'nin anlamı işte burada gizlidir. Tüm bu güçler, savaşın alevlenmesi karşısında canhıraş bağırırken, görüldüğü üzere yangını en iyi kendilerinin söndürceğini söyleyerek görev talep etmekte, generalleri bunun için eleştirmekte, istedikleri "demokrasi" yangını söndürmenin olanacağı olarak önerilmekte, onlar bunun için çırpınmaktadır.

Fakat, şu "sol" adına, "sosyalizm" adına hareket edenler akıl hocalarının anlattıklarını bile fazla anlamışa benzemiyorlar, yine gelişmelerin çok ama çok gerisinde gidiyorlar. Ortalıkta yuvarlanıp duruyorlar. Onların akıl hocaları TC sınırları içinde sömürge bir ülkenin olduğunu, bu ülkenin adının Kürdis-

tan olduğunu, bu ülke ve halkı adına PKK'nin önderliğinde bir kurtuluş hareketi yükseldiğini, Kürdistan üzerinde PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan halkı ile Türk sömürgeciliği arasında bir savaş yaşandığını çok iyi biliyor, bunu açıkta söyleyiver ve bu açık gerçek üzerinde çareler arıyorlar. Bir de, şu "sol" a bakın: "Kürtlerin de okulu olsun, onlar da dillerini konuşsun, yolları yapılınsın" vs.

Olmaz! Böyle olmaz! İstedik ki, hiç değilse şimdi biraz yürekli olun, kimin adına konuşuyorsanız, cesaretle konuşun, söyleyeceğinizi

"Arada Sıkışanlar"ın nasıl ortaya çıktığına dair bir toplantıdan özetlenerek hazırlanmış bir belge

TOPLANTI NOTLARI

1986 Haziran ayı içerisinde "Apocular sorunu" ile ilgili toplantı yapıldı. Birinci toplantı Belediye Başkanının çağrısı üzerine belediye; ikinci ve üçüncü toplantılar Garnizon Komutanının çağrısı üzerine Komando Jandarma Taburunda yapıldı. Birinci toplantıda hükümet sözcüsü Belediye Başkanı idi. Toplantıya yalnız Çukurcalılar çağırılmıştır. Her kabile ve aile temsilcisi olan kişiler toplantıya katılmıştır. Ayrıca iki muhtar da toplantıya katıldı. İkinci toplantıya yine yalnız Çukurcalılar çağırılmıştır. Bu toplantıya Belediye Başkanı ve kabilesi temsilcileri dışında, birinci toplantıya katılan herkes katılmıştır.



Hükümet sözcüleri kaymakam, iki binbaşı ve bir yüzbaşı idi. Üçüncü toplantıya köy muhtarları, köylere deki kabile ve aile temsilcileri çağırılmıştır. Çağrılanların hemen hepsi toplantıya katılmıştır. Hükümet sözcüleri Kaymakam, Belediye Başkanı, iki binbaşı ve bir yüzbaşı idi.

BİRİNCİ TOPLANTI Yapılan Konuşmalar:

Toplantı açılmadan önce Garnizon Komutanı, Belediye Başkanını makamına çağırıldı. 40-45 dakika kadar görüşüştükten sonra başkan toplantı salonuna geldi ve toplantıya açtı. Özetle şöyle konuştu:

"Siz, Apocular sorununu görüşmek üzere toplantıya çağırıldım. Biliyorsunuz ki, ilçem halkı özelliikle biz Çukurcalılar bu sorun yüzünden sürekli baskı altındayız. İki yönlü töhmet altındayız. Hükümet bizi Apoculardan yana, Apocular bizi hükümetten yana zannediyor. Böylece her iki taraf da kuşkuludur. Olaylar, durgunluğumuz, suskunluğumuz her iki tarafın da haklı olduğunu, aramızda her iki taraftan olanların bulunduğunu kanıtlamaktadır. Böyle olmaz. Hep birlikte yaşamaktan yana, ya da Apoculardan yana olalım. Yanımızı, yönümüzü belli edelim. Suskunlukla sorun geçtirilmez. Siz hangi tarafta olursanız siz de o taraftayım. Benim yerimi siz belli edeceksiniz. Ben şimdiye kadar hem kendimi, hem de sizi her iki tarafa karşı savundum. Bunun için bütün yete-

yanım ağızla söyleyemeyim. Çünkü artık her şey çok açık. Ama korkarız, siz yine arada oynayarak kendinize bir yer kapmaktan da olacaksınız, ortalıkta kalıvereceksiniz. Bu durumunuzu efendilerinizin size itibar edeceğini zannediyorsanız işte bir kez daha yanılıyorsunuz; tüm yaşamı yanılığınızdan örülü olması gibi.

Söyleyelim, bir kez daha tekrarlayalım: Kürdistan'da bir savaş yaşanıyor. Bu savaşın bir tarafında PKK'nin önderlik ettiği Kürdistan halkı var; diğer tarafında sömürgeci-faşist Türk devleti. Bu iki otopotriye çatışıyor ve hem de amansızca

çatışıyor. Savaşın boyutları giderek daha da büyüyor. Türkiye'yi, Türkiye proletaryası ve emekçi kitlelerini derinden etkiliyor. Tüm bir Ortadoğu üzerinde de etkisi büyüyor, sorunların çözümünün odak noktası olarak dikkatleri üzerine yoğunlaştırıyor. Taraflardan birincisi haklıy, gelişmiş, yeni ve zaferi temsil ediyor. Diğer; çürümeyi, gerilemeyi ve yenilgiyi temsil ediyor. Tercih sizin. Yapmış olduğunuz terchie rağmen, yine de tercih sizin diyoruz. Çünkü artık ağızınızda eveyeyip-gevelediğiniz zıvalara, şu gevezeliklerimize bir son vermek zorundasınız.

lemedi.

Herkes konuyu kendi yakınlarıyla görüşmek, varılan sonuca 3 gün içerisinde başkana bildirmek üzere toplantıya son verildi.

İKİNCİ TOPLANTI Yapılan konuşmalar:

Toplantıyı Syy. J. Tabur Komutanı ve Garnizon Komutanı binbaşılı açtı. Özetle şunları söyledi: "Toplantımızın konusunu biliyorsunuz. Önceki toplantımızda Belediye Başkanı size söylemiştir. Bununla beraber konuyu değinmekte yarar görüyoruz. Halk arasında Apocula adıyla tanınan bir grup anarşist hem devletin, hem de halkın başına bela olmuştur. Bunlar devlet, millet ve din düşmanları kimselerdir. İslam olan devletimiz yıkılmak, yerine din, namus mülkiyet hakkı, örf ve adet tanımayan bir düzen kurmak için çalışıyorlar. Amaçlarına ulaşmak için gerilla savaşı vererek, vahşet ve üzücü eylemler sergiliyorlar. Kadın, çocuk demeden masum ve savunmasız vatandaşlarımızı, hiçbir günahı olmayan garip erlerimizi pusuya düşürüyor öldürüyorlar. Kadın ve kızları dağa kaldırıp tecavüz ediyorlar. Halktan zorla para ve mal alıyorlar. Soygun yapıyorlar. Bunlar her taraftan kısırlanmıştır. Ne yapacaklarını bilmez duruma gelmişlerdir. Ancak, bunlardan bir grup bölgemize de bulaşmışlardır. Bu grup kaçmış, buralarda tutunmaya ve eylemlerini sürdürmeye çalışıyorlar. Bunları etkisiz hale getirmek için sizlerle birlikte çalışmamız uygun ve yararlı olduğunu düşündük. Bölgenizde hala aşiret düzeni sürmekte. Batıdaki gibi herkes kendi başına ve kimse kimsesi takmaz değildir. Burada herkes kendi aşireti ve kabilesine tabi ve bağlıdır. Biz bunu gözünde tutarak sizlerle toplantı yapmayı ve konuyu size getirmeyi uygun bulduk. Bize yararı olmayan istiyor ve bekliyoruz. Sözü arkadaşlarımızı bırakıyoruz." Kaymakam, Komando J. Tb. Komutanı Binbaşı, İlçe J. Bl. Komutanı Yüzbaşı sıra ile birer kısa konuşma yaptılar. Konuşmalar önceki konuşmanın bir tekrarı idi. Yalnız Apoculunun eylemlerinden örnekler verildi. Bu arada Çukurca, Şemdinli ve Erub eylemlerinden söz edildi. Bundan sonra konuşma sırası davetilerle verildi. Sıra ile herkes konuşuldu.

Yapılan konuşmalarda genellikle şunlar söylendi: "Babalarımız devletimize sadıktı. Her zaman, her olayda devlete yardımcı olmuşlardı. Kurtuluş savaşında, Hakkari isyanlarında devletin yanında yer almışlar. Eğer dedelerimiz, babalarımız isteseydi Çukurca, belki de Hakkari ilinin yarısı şimdi Türkiye'de değil, Irak'ta olurdu. Biz de devletimize sadıkız. Devletimize karşı olan hiçbir örgüte ilişkimiz Devamı 27. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Partimizin 9. kuruluş yılına girişi nedeniyle yaptığı değerlendirmedir:

KÜRDİSTAN HALKININ ÖZGÜR YARAYIŞI

Son derece zorlu ve bir o kadar da gelişmelerle yüklü geçen sekiz yılı geride bırakıp 9. yıla girdiğimizde, tarihin ve çağın halkımız hakkındaki birçok hükmünün yanlışlığı ve haksızlığı çok daha iyi anlaşılabilir durumdadır. Aynı zamanda, insanlık tarihinde somut yaşamın gelişim kanunlarına tabi olma hakkını yeniden yakalayabilmek için girdiğimiz bu mücadele yılları, öğretici ve eylem alanında verdiği dersler yanında, tamamlanmaya ihtiyaç gösteren birçok şeyin mevcut olduğunu da ortaya çıkarmıştır.

Ortada insanlık tarihinin yeniden gözden geçirilmesini şart kılan çetin bir sorun vardır. Bu, bizzat tarihsel gelişimin içinden süzülüp gelen bir sorundur. Ne var ki, çağımız da ona gereken karşılığı verememiştir. Ne çağa katılmış, ne de onu reddedişi yapamayan, buna kendi lehçesiyle bile olsa bir anlam kazandıramayan, ama etkisinden de kurtulamayan bir gerçeklik içinde (bir halkın yaşamında) olumsuz maddi zeminin manevi alana yansıması bütün boyutlarıyla sergilenen ve burada insanın nasıl karmaşık bir sorunla karşı karşıya olduğu görülmüştür.

Kürdistan, çağın ister ilerleten kuvvetleri, isterse geriye çeken kuvvetleri açısından olsun, güncel ideoloji ve politikaların kendisini sorumlu hissetmediği, adeta insanlık hanesinden kopmak durumunda olan bir sayfa biçiminde ele aldığı, o da olmazsa kendi özünden kopuşu tamamlaması gereken bir olgu biçiminde yaklaştığı bir gerçekliktir. Kürdistan için ancak böyle bir çözüm kabul görüyor, daha ötesine geçilmemesine bir yasa hükmüymiş gibi bağlı kalınması gerektiği söyleniyor. İnsanlık adına bir küçüklik olan bu hükmün, kendini inkar anlamına gelen birçok hususu içerdiğini ve kabul edilmez olduğunu belirtmek gerekir.

Kürdistan bugün bir İran-İrak savaşında düğümlenen çelişkilerde görüldüğü gibi aynı zamanda tarihin ayırdedici vesilesidir. Sorun adeta bin yıllar ötesinden başını uzatıp kendini tekrar ortaya koyuyor ve sınırlı da olsa güncel mantığa dayatıyor. Coğrafi olarak çeşitli dönem ve biçimlerde değerlendirilse de adına Kürdistan dediğimiz bu ülkede tarihin akışı ve tabii ki en başta da mücadele tarihine zaman zaman birkaç cümleyle dokunulmanın ötesinde, tarihin sayfalarında fazla bir yer açılmadığı görülüyor. Ama yine de sorun kenar notları biçiminde de olsa kendisine bir yer buluyor. İster sosyal, ister ulusal gelişmelerin bütün içeriği ile ele alınmış olsun bu sorun her çağda ana öğretiler ve eylemlerin bu biçimde sınırında kahyor ve fakat bir türlü kendini tarihin içine itmiyor.

Oysa ki Kürdistan, insan türünün uygarlığın başlangıcı anlamına da gelen yerleşik yaşama geçişinin, dolayısıyla uygarlık gelişimi için şart olan bir yaşamın mayalandığı bir zemindir. Köleci uygarlıkların en eskiden ve çok uzun süre yaşamış, yanbaşında feodal uygarlıkların yükseldiği bu



zemin tarih boyunca işgal ve istila hareketleri için daimi bir çekim merkezi olmuştur. İşgal ve istila hareketlerinin en yoğun biçimde yaşandığı bu zeminde adeta gelişime imkan tanımamak için her türlü olumsuzluk derinleştirilmiş ve bu daha sonraki yüzyıllarda da aynı biçimde devam etmiştir. Feodalizm ve kapitalizmi en olumsuz biçimde yaşamış, ama 20. yy. başlarında kapitalist sistem içinde doğuşu geçen sosyalist sistemin yansıması da yine çok zayıf kalmıştır. Günümüze doğru geldiğimizde ise, bu zemin, dünyamızın en çok boşlukta duran bir noktası durumundadır. İran-İrak savaşının daha da açığa çıkarttığı bu gerçeklik, nitekim iki sistemi de endişeye sevk edebiliyor. Kürdistan Devrimi'nin anahtar rolü, mevcut gelişmeler ortasında daha açıklik kazanıyor. Belki iki sistem ilişkilerini anlaşmalarla kontrol altına alabiliyor, fakat İran-İrak savaşında görüldüğü gibi bu zemindeki savaş böyle bir kontrolü kabul etmiyor ve bu kontrolsüzlüğün en temel hareket ettirici gücü yine Kürdistan Devrimi'nde ortaya çıkıyor.

Belli ki tarih bu zemin için son sözünü söylemiş değil. Henüz söylenmesi gereken bazı sözler ve eylemler olacak.

Dünyamız Hangi Tarihi ve Güncel Gerçeklerle Hesaplaşmak Durumundadır?

Tarihe, ödele adımlar ve inandırıcı gelmeyen ideolojik yaklaşımlarla yaklaşmak kadar iddiasız bir yaklaşım olamaz. İnsan soyunun ana gelişim sayfalarındaki bütün kritik dönemlerine bakıldığında bazı gerçeklerle karşılaşılır. Din, felsefe ve günümüzde zafer kazanan bilimsel bilginin diyalektiği incelendiğinde bunun izahı daha anlaşılır olacaktır.

Toplumsal güçlerin yeni gelişim aşamasında henüz büyük bir zayıflığı yaşayan insan türü, düşünme ve konuşma yetisine sahip bir tür olarak mevcut zayıflığı içerisinde kendisine daima manevi bir sığınak aramıştır. İnsan türünün sığındığı bu manevi güç din olmuştur. Din, gelişme

yere inilmesiyle giyilen bir elbise, üretim araçlarının gelişmesine bağlı olarak insan zihnindeki temel değişikliklerdir. Ne tam dinden arınmış, ne de bilimsel bilgilerin tam bir toplama dönüşmüştür. Din ile bilimsel bilgi arasında bir durumu yaşamıştır. Etkinlikleri güçlü olan dinlerin geliştirdiği yerde biraz da felsefe vardır. Yani, dinler tarihinin gelişmesi bir ucuya felsefenin de gelişimi olmuştur. Aynı zamanda, felsefenin ortaya çıkışı ve gelişimi bilimsel bilgilerin bir kapısının aralanması anlamına gelmektedir.

Yeni bir sınıf olarak doğan burjuvazi üretim güçleri üzerindeki hakimiyetini geliştirdiği, dinin etkisi zayıflayarak, felsefeye daha fazla bağlanmış akılcılık çağı denilen çağın kendisini daha fazla kabul ettirdiği görülüyor. Nasil ki peygamberler dinlerin kendilerinde simgeleştiği kişiler olmuştursalar, bu aşamada da artık filozoflar çağından bahsetmek gerekiyor. İnsanlık bu aşamada biraz daha olgunlaşmış, mantığını zorlayan yanılgılardan daha fazla kurtulmuş, düşüncesindeki hayal oranı azalmış, dolayısıyla bilimsel gelişim kanunlarına daha fazla yaklaşmıştır. Bilimsel bilgi, bu gelişme zincirinin günümüze kadar gelen en son halkasıdır. İnsan pratiğinin alt ve üst yapı içindeki gelişiminin zenginliği, tecrübe birikimi artık bilimsel izahların ortaya çıkışının da bütün koşullarını hazırlamış oluyor. Bu gerçekten hareketle 19. ve 20. yy.'lar bilimler çağı olarak adlandırılır. Bilimsel bilgiler, doğayı denetim altına alabileceği önemli oranda becerebilen, manevi kuvvetlere sığınmanın gereğini azaltan, sadece doğal koşulların değil, toplumsal koşulların da izahını önemli oranda yapabilen, buna

lerin ortaya çıkış aşamalarında karşımıza çıkan düşünsel faaliyetidir.

Örneğin din ne idi ve eylemlilik alanında karşılığını nasıl buluyordu? Her yeni dinin doğuşunun büyük bir eylemlilik olduğu bilinmiyor. Dinler tarihi incelendiğinde görülmektedir ki, maddi koşulların acımasız gerçekliğinin yaşandığı, ondan kurtulmak için çareler arandığı ve bunun organize bir hareket olmayı şart kıldığı her dönemde yeni bir din ve yeni bir peygamber doğmuştur. Zincirleme gelişen bu olayda güçlü dinler, çok zor koşullardaki toplulukların ve insanın eyleminin eseri olmuştur. İslamiyet, hıristiyanlık, musevilik gibi dinler etkilerini günümüze kadar yayıyor ve hatta büyük hareketlerin esin kaynağı olabiliyorlarsa, nedeni bu gerçektir. İnsanlık bu aşamada biraz daha olgunlaşmış, mantığını zorlayan yanılgılardan daha fazla kurtulmuş, düşüncesindeki hayal oranı azalmış, dolayısıyla bilimsel gelişim kanunlarına daha fazla yaklaşmıştır. Bilimsel bilgi, bu gelişme zincirinin günümüze kadar gelen en son halkasıdır. İnsan pratiğinin alt ve üst yapı içindeki gelişiminin zenginliği, tecrübe birikimi artık bilimsel izahların ortaya çıkışının da bütün koşullarını hazırlamış oluyor. Bu gerçekten hareketle 19. ve 20. yy.'lar bilimler çağı olarak adlandırılır. Bilimsel bilgiler, doğayı denetim altına alabileceği önemli oranda becerebilen, manevi kuvvetlere sığınmanın gereğini azaltan, sadece doğal koşulların değil, toplumsal koşulların da izahını önemli oranda yapabilen, buna



bu başlangıçta tanım sağlam ele alınmalıdır.

Üretimdeki zenginleşme ve doğa güçlerine daha çok hükmedebilir duruma gelme ile birlikte, kendini daha özgür hissetmeye başlayan insan, dinden felsefeye yönelir. Felsefe, bu anlamda insanın hayal ve yanılmasızdan kendi gerçekliğine biraz daha yaklaşması; korkusunun azaldığı ve kendine güvenini arttığı oranda geliştirdiği bir kategoridir. Felsefe, dini bulutlardan yavaş yavaş

dayanarak toplumu daha planlı, daha güvenli kılacak kadar ilerleyen insanın temel zihinsel faaliyettir.

İnsan soyunun tarihinden -özellikle onun manevi yaşam tarihinden- çıkarılabilecek bu üç bölüntü, tüm iç içeliğine, aralarında sıkı bir diyalektik bağın varlığına rağmen, aynı zamanda temel bir eylemlilik özelliği de sahiptir. Yani bunlar sadece düşünce hareketleri olarak kalmamışlardır. Tersine büyük eylem-

olarak görülemez; tersine o, aynı zamanda büyük altüst oluşlara yol açan bir kuvvettir de. Felsefe ve bilimsel bilgiler gibi, din de, maddi sonuçları olan gelişmelere damgasını vurmuştur.

Dinsel izahlar ve hatta dinde reformların yeni toplumsal güçlerin gelişimine karşılık veremediği, insan mantığının hurafeleri ve din elbisesini kesinlikle soyup bir tarafa fırlatmaya karar verdiği ve gerçekten de yeni bir dünya için kendini büyük bir güçle donattığı,

İLİŞİNDA PKK'NİN 9. YILININ ANLAMİ

adına burjuva özgürlükler veya liberalizm çağı denilen çağa girildiğinde burjuva felsefesi ortaya çıkar; diğer bir deyişle eskiden zayıf olan felsefe zafer kazanır. Özellikle Avrupa, burjuva felsefesindeki çok çeşitli ekollerin ve buna bağlı olarak öğretisi sahiplerinin, düşünürün ortaya çıktığı alan oluyor. Büyük burjuva eylemi, eski dinin mezheplerinden daha fazla olan büyük burjuva felsefe ekolleri biçiminde karşımıza çıkmaktadır. Onun mantık planında bir gelişimi vardır. Yine karşılıklı olarak ekonomi ve siyasetin felsefe biçimleri üzerinde etkisi ve ondan etkilenmesi vardır. Bu aynı zamanda bilimsel bilginin toprağına kavuştuğu, beslenip büyüyeceği zemini bulduğu anlamına da gelmektedir. Büyük proletarya eylemi geliştiğinde, hem felsefenin, bilimsel bilgilerin bir toplamı olarak tanınması, hem de bilimsel bilginin toplumsal yaşamdaki etkisinin artması ortaya çıkmaktadır.

Felsefenin en gelişmiş ve aynı zamanda bilimsel bilgilere dayanan bir biçimi olarak gelişen diyalektik materyalizm bu aşamada öne çıkıyor. Proleter sınıf hareketi geliştikçe ona duyulan gereksinim artıyor ve bu karşılıklı etkileşim içinde siyasal ve ekonomik eylemini yaratıyor. Burjuva felsefelerinin hesabı çok iyi görüyor. Kalınlara kadar dinsel düşüncelere karşı bir eleştiri geliştiriyor. Aydınlanmış toplum denilen, tamamen bilimsel izahlar ve bu temelde programlanan toplumsal faaliyet çağı başlıyor. Ve insanın kendine güveninin en çok geliştiği, sadece mantığın zafer çağı değil, bilimsel mantığın zafer çağı denilen çağ sosyalist sistemde vücut bulabiliyor. Ama sorunlar bitmiyor...

Bugün insanlık, hem maddi, hem de manevi planda bu gelişmenin en üst noktasındaki ve fakat ortaya çıkardığı önemli sorunlarla yüzyüze bulunuyor. Özellikle bilimsel bilginin en gelişmiş ürünü olarak ortaya çıkan atom fiziği insanlığın gelişimine kattığı büyük değerlerle birlikte ciddi bir tehdit de insanlığın karşısına çıkmış durumdadır. Atomun parçalanması ile ulaşılan nükleer tahrip gücü bu gelişmenin doğal bir sonucudur.

Günümüz sosyalizmi kendisini bu sorunun yakıcı ateşi içinde bulmaktadır. Sosyalizmin kapitalizmin bağrından doğuşu, kapitalizmin hastalıklarının devralınması anlamına da gelir. Atom bombası patlatıldığında din, felsefe ve hatta bilimsel bilgiye dayalı felsefe kapitalizmin vardığı aşamada büyük bir sorunu da beraberinde getirmiştir. Yani atom bombasının patlatılması mantık, ona yol açan sistem insanlığın üzerindeki kara bulutları da peşisıra getirmekteydi. İlk atom bombasının patlatılması ABD, günümüzde atom ve yıldız savaşları tehditine sınırlanmış sistemi yürütmeye durumdadır. Kapitalizmin sınırsız kar mantığı ve ruhu emperyalist aşamadaki çöküş süreci onu nükleer savaş çılgınlığına kadar getirmiştir. İlk atom bombası da zaten emperyalizm aş-

masında zirveye çıkan sömürü ve baskı ruhu ve mantığının ürünü olarak kullanılmıştır. Ve bu durum, karşıtı olarak insanlığı büyük bir arayış içine itmiş, bizzat emperyalizmin metropollerinde "banş", "çevre" vs. hareketlerinin doğuşunun temel kaynağı haline gelmiştir. Kısaca insanlık, bu kadar uzun bir tarihi gelişim sürecinde kendini en çok özgür, aydınlık ve güven içinde hissettiği bir aşamada en büyük tehlikelerden birisiyle karşı karşıya bulunuyor.

Kapitalist sistemin gelişimi, yol açtığı bilimsel gelişmelerle çok sıkı bağlantılıdır. Medemki sosyalizm de buradan doğmuştur, o halde o da bu gelişmelerle bağlantılı olacaktır. Mevcut tikanıklığı çözmek ve daha iyi bir platforma gelmeyi denemek açısından şöyle bir ikilemeden hareket edilebilir: Bu gelişim safhaları içinde insanın gelişimini sağlayan yanla, onu tehdit eden yan ayırt etmek. Belli ki, insan türünün, tarihi gelişim içindeki zayıflıklarının açıkça belirtmesi ve bilmesi gerekiyor. Günümüzün mevcut sosyalizmi, istediği kadar bu zayıflıklarda payı olmadığını söyleyin, o insanlık tarihi açısından taşıdığı anlamından ötürü bütün insanlık tarihini yeniden ele alıp ondaki temel zayıflıkları ve yanlışlıklarını bularak ortadan kaldırmakla mükelleftir. Örneğin bir nükleer tehdit içinde sosyalizmin sorumluluğu fazla olmayabilir; ama o, eğer insanlığın en son aşamasını ve onun tüm tarihsel sorumluluğunu devralmışsa yalnız yakın geçmişle ve kendi reel tarihiyle ilgilenebilir. Bugün kapitalizmin insanın dinsel duygularının çerçevesini, felsefesini ve hatta bilimsel bilgiye bağlılığını parçalayıp dizginsiz bir trnmasız içinde insanlığın kaderiyle oynamak istediği bir duruma gelmiş olması, şüphesiz sosyalizmi-lerici insanlığı çok ilgilendirir. Ama bu, nasıl ve hangi yöntemle olacaktır. İşte günümüz sosyalizminin bu konuda zorlandığı görülmüştür.

Öncülüğünü Sovyetler Birliği'nin yaptığı sosyalizm, iki bin yılına merdiven dayatırken atom bombasını yeryüzünden silme önüne geçmekte bulunuyor. Ama bunun için gerçekte güvencesi nedir? Nitekim yapılan bütün girişimlerin daha başlangıcında gerici kuvvetler tarafından nasıl boşa çıkarıldığı açıkça görülmüştür. Sürekli insanlıkla oynayan bir taraf ve bu tarafa hakim olan mantık, ilişki ve egemen çıkarlar var oldukça bu sorunun kolay çözülebileceğine inanmak mümkün olmuyor. Bursu aynı zamanda sosyalizmin kendisini biraz gözden geçirmesi gereken nokta oluyor.

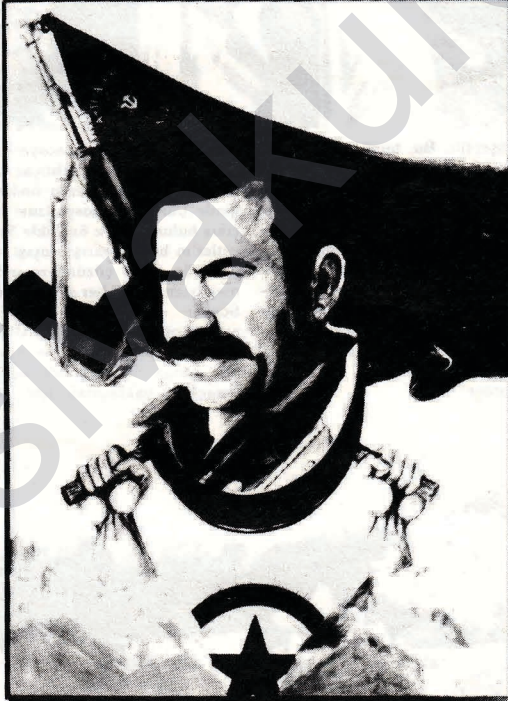
Çağımızda somutlaşan bir ilişki tarzına değinilirse, bu konuda söylemek istenenler daha iyi anlaşılacaktır. Çağımızın sorunlarının, ister onun çöküşü gidene kolu olan kapitalizmin sistematiğinde, isterse reel sosyalizmin sistematiğinde olsun güncel siyasal ve ekonomik çıkarı esas alan ve bunun için büyük bir diplomasiyi harekete geçiren yaklaşım ve ilişkilere çözümlenmeyeceği

açıktır. Eskiden böyle bir ilişkiyi tüccarlar esas alır ve onlar dışındaki toplum kesimleri başka işlerle uğraşırlardı. Bugün büyük çoğunlukla bütün uluslar, devletler, örgütlerin, yani çağımıza yön veren bütün kurum, kuruluş, yöneten ve yönetilenlerin mantığına ve ruhuna egemen olan bu ilişki tarzı, yaşanan kördüğümün en temel nedenidir. Mevcut ilişkiler ağı ve tarzıyla, özellikle de bunun somut bir ifadesi olan diplomasiyle işlerin fazla ilerlemeyeceği ortaya çıkmıştır. Ne var ki insanlık kendisine hiçbir şey katmayacak olan son derece kaba maddi çıkarlara dayalı bir ilişki tarzını yaşıyor.

Bugün bilimsel gelişmenin vardığı doruk noktasında bile hala din, barış için bir esin kaynağı olarak insanları çekebiliyorsa bunun nedeni, insanların dinde aradığı gerçeklik, dini teh-

tün derinliğiyle kavrayışı esas alması ve günümüzde kaba materyalist bir yaklaşımla sorunların çözülemeyeceğini anlamasıdır.

Güncel somut politikada dile getirildiği gibi, iki devletin karşılıklı çıkarına göre ve hem de en son kurusuna kadar hesaplanmış ilişkiler, sosyalist ülkelerin kendi aralarındaki ve özellikle de uluslara ve onların içinde buldukları devlet sistemlerine bu biçimde yaklaşımı, onu giderek daha da gelişecek bir tehlikenin içine itmekten öteye gitmiyor. Bugün insanlığın sorunlarının ne denli karmaşık olduğu ortaya çıkmıştır. Örneğin, banş hareketine çok umut bağlandığı ve çok çaba harcadığı halde gelişim kaydedilmemektedir. Üstelik her gün artan tehlikeler, sorunlar ve çatışmalar insanlığı günümüzün en büyük gerginlik noktasında tuta-



lıkelerden kaçışın bir sığınağı olarak görebilmesinin sebebi nedir? Felsefe buhran geçiriyor, yeni arayışlar kendini dayatıyor, sorunlar giderek büyüyor, yeni sorunlar çözülmeye çalışılırken eski sorunlar yeniden gündeme geliyor, nükleer tehdit önlenmek istenirken yıldızlar savaş tehlikesi ortaya çıkıyorsa bunların nedenleri nasıl belirlenmelidir? Elbette en önemli olarak emperyalist sistem bütün bunların asıl nedenidir; ancak sadece böyle bir belirleme yapmak günümüz dünyası için yeterli midir? Açık ki yeterli değildir ve burada günümüz sosyalizmine egemen olan ilişki tarzında da önemli bir payı vardır. Şimdi bütün bunlara verilecek en anlamlı karşılık, bugün insanlığın kaderinde birincil derecede kendini sorumlu kılması gereken sosyalizmin tarihi yaklaşımını daha sorumlu ele alması, onu kaba materyalist yorundan geri çekmekle yetinmeyip gerçekte bü-

lmemektedir. Bütün çabalara rağmen nüfus patlaması önlenememektedir. Bütün bunlar niye? Yeni savaşlara nükleer tehlike nedeniyle girilmeye cesaret edilemiyor, ama bu savaşın kendisinin çözmesi gereken en önemli araç olarak sürekli koşulları hazırlama durumu da var ve tabii ki bu gerginliğin daha da yoğun yaşanması demek oluyor.

Kısaca, insan türü, en çok bilimsel izaha kavuştuğu, doğal ve toplumsal güçleri denetim altına aldı, hem siyasal, hem de ekonomik düzeyde son derece bilimsel ilişkiler aşamasına geldim dediği noktada, kendisini, belki de hiçbir yy.'da görmediği gerginlik ve tehlike ortamında bulmaktadır. Bu, tarihi gelişimindeki temel zayıflıkların zincirleme gelişmesinin sonucu olarak görülebilir. Yani insan soyunun zayıflıkları günümüzde de bitmemiştir. İnsanlığı önemli aşamalardan geçirmiş ve önemli rahatsızlıklar

getirmiş de olsa dinler bu zayıflığı aşarak kurtuluşu gerçekleştirememiştir. Bunu felsefe de yapamamıştır. Bilimsel bilgi de, bu konuda büyük gelişmeler ortaya çıkarmış olmasına rağmen, henüz sonuca tam olarak ulaşamamış, özellikle yaklaşımda ortaya çıkan hata ve yetersizlikler bugün önemli sorunların ve tehlikeli bir ortamın oluşmasına neden olmuştur. O halde, günümüzde siyasal ve ekonomi tartışılırken güncel mantık ve yaklaşımlarla yetinmek, sorunların düz bir izahı ile köklü sorunlardan kopuşu yaşamamak gerekiyor.

20. yy.'da insanlık gelişiminin zirvesini yaşamaktadır. Ama kendisini bir o kadar da gerginlik ve tehlikeler içinde bulmaktadır. Bundan çıkarılması gereken dersler vardır. Var olan reel ilişkiler mantığı sosyalizmede bile dar menfaatlere dayalıdır. Şüphesiz menfaatler her zaman önemli rol oynamıştır, ama sosyalizm bunu aşması gerektiği de çok açıktır. Eğer sosyalizmi insan türünün her bakımdan esenliğe kavuşturulması gereken aşaması olarak ele alacaksak, bu kadar kaba materyalist yöntemlerle kendisini ilerletmeyeceği, bu konuda bir dönüşümü sağlaması gerektiği ortaya çıkıyor. İşte bugün ABD ile Sovyetler'in ilişkisinde somutlaşan ve bütün bunların üzerinde artan büyük tehlike, günümüzde düz-basit mantıkla yetinilemeyeceğini, işleri ilerletmek için başta sosyalizmin tarihi olmak üzere tarihsel gelişmeden çıkarılacak derslerin önemini ortaya koymaktadır.

Sosyalizm, sorunların çözümünde kendisini etkin ve sonuç alıcı yöntemlere ulaştırmak zorundadır. Bu ise, ideolojik ve siyasal yaklaşımlarda yanlışları aşip yeni anlamlara kavuşan, sadece birkaç ülke veya ülkeler topluluğunun çıkarlarını değil, bütün bir insanlığın çıkarlarını esas alan, insanlığın kaderini ortak bir platformda tartışan, Sovyetler Birliği'ndeki insanlık kadar ABD'deki insanlığın da sorunlarını bu platforma getiren ve en geri ülkedeki insanı da yine bu problemlere ortak eden bir yaklaşıma ulaşılması demektir. Elbetteki ne bir dinin ve ne de yeni bir felsefenin yaratılmasından bahsediyoruz. Bahsedilen şey, insanın baskı ve sömürüye karşı en özlü başkaldırışının ve bu temeldeki banş aşımının güçlü bir temsilinin gerçekleşmesidir. Burada, insanlığın karşı karşıya olduğu tehditli önlemenin yolunu sistemler arası görüşmede aramak yerine, kapitalist sistem içindeki bireyi köklü bir isyana yöneltmek, felsefe, kültür ve her şeyi bunun için ayaklandırmak, yani çözümünü içte taşımak gerekmektedir. Banş hareketi, Çevre hareketi ve ulusal kurtuluş hareketlerini böyle işler bir gelişim olarak ele almanın önemi ortadadır. Tavizkar politika ve uzlaşmalar yönteminin tehlikelerine dikkat edilmesi gerekiyor. Çok açık ki, sorunların başında gelen

zor sistemlerinin varlığını aşılman-
dan diğer her sorunda çözüm
sınırlı kalacaktır. Yani askeri zor
bütün sorunların kaynağını teşkil
etmektedir. Buna karşılık insanın
öz savunmasının mutlaka geliştiri-
lmesi gereğini görmek, politik
faaliyetlerde dinsel vaazcı duru-
muna düşmemek, sosyalizmin
devrimci özünü sürekli barış niyaz
eden bir din vaazcılığına dönüş-
türmemek, halkları bu konuda
silahsızlandırmamak gerekiyor.
Bu, insanlığın kaderinin bağlı
olduğu ve uğruna mücadelede ba-
şarı kazandıkça ilerlemenin sağ-
landığı, tarihin diyalektik yoru-
munun da kanıtlandığı bir ger-
çektir.

Hayalperest olmamak gereki-
yor. Siyasal zor aracı durdukça,
bu problemlerin gelişim olanağı
da o kadar artar. Gericiliğin çıkar-
larını ayakta tutan siyasal şiddet
kurumları, nükleer tehdidin, doğa-
nın tahribinin, nüfusun kontrol
altına alınmamasının kaynağıdır.
O halde sosyalizm günümü-
zde devrimden vazgeçemez; tarihin
yürümlerinde nasıl ki kaba materyalist
yaklaşımla yetinemezse, günümüzde de devrimi
dışalayamaz ve gericiliği ayakta
tutan şiddet öğesini görmemez-
likten gelemes. Onun devrimle
halledilmesi görevini bir tarafa
itemez.

Gericici şiddet kurumlarıyla
anlaşmak ve ittifaka girmek teh-
likeleri büyütmeğe öteye git-
meyecektir. Özellikle 1960'lar-
dan itibaren varlığını gittikçe güç-
lendiren "barış içinde birlikte
yaşama ilkesi temelinde görüş-
meler yöntemi" bunun en çarpıcı
örneğidir. Sistemlerin sivrilikler-
ini törpüleyip böylelikle birbirine
yaklaşıp duruma getirmek, ger-
çekte en bayat reformizm yöne-
minden öte bir şey değildir. Ama
tüm dünyada bugün bir yöntem
olarak sürüp giden de budur.
Doğu-Batı, az gelişmiş-çok geliş-
miş ülkeler gibi tanımlanmalarla
ayrımına tabi tutulan ve buradan
çözümde götürülmek istenen soru-
nlarında arpa boyu kadar bile yol
alınmadığı gibi, aradaki uçurumlar
ve güvensizlik daha da derinleş-
mektedir. Bütün bunlar, 20. yy.'ın
sonuna doğru geldiği-
mizde yeni platformlarda yeni
yaklaşımlarla tartışmalara ihti-
yaç olduğunu göstermektedir.

İnsanlık tarihinin önemli ev-
rensel dönüm noktaları vardır.
Örneğin önemli günlerin doğu-
sunda bu böyledir. Hem isla-
miyetin ve hem de hristiyanlığın
bir dünya toplumu yaratma amaç-
ları vardır. Bunlar, hiçbir kavim,
ırk, kabile ve aşiretle sınırlı kal-
mak istemeyen özellikteki dinler-
dir. Felsefelerin de başlangıçta
ulusallıkla fazla bir ilişkisi yoktur.
Birçok ulusun bireyine hitap etme
özelliklerine sahiptirler. Bazı fel-
sefeler bazı uluslar damgasını
vurmuş, ama evrensellik özel-
likleri yine de çok güçlüdür. Bil-
imsel bilgi ise, zaten ulus tanı-
maz, burada evrensellik, enter-
nasyonalizm tamdır. O halde,
günümüzde gerek öğreti, gerekse
eylem düzeyinde başatlık rolü
bırakıp büyük ulusun tekeline
kaldıkça tehlikelerin daha fazla
gelişmesi kaçınılmazdır. Bunları
önlemenin yolu, siyasete, ideolo-
jik sorunlara ve maddi planda
ekonomik ilişkilere ihtiyaç duyulan
yeni yaklaşımların geliştiril-
mesidir. Örneğin, Kuzey'in zengin
ülkeleri Güney'deki ülkelere karşı
borçlar meslesine yeni çözümler
getirmek zorundadırlar. Yine,
gerçekleşen sosyalizm yoksul

halklara mevcut ilişkiler siste-
matikliği içinde yaklaşamaz. Dünya
böylesine ciddi tehlikelerle karşı
karşıya ve yoksulluk alabildiğine
gelişirken, günümüz sosyalizmi
kendisini komünist refah seviye-
sine ulaştıramaz. Kendisini buna
ulaştırmaya zorladığına bir
ütopya ile ve dolayısıyla yıkımla
karşı karşıya gelme tehlikesi çok
güçlündür. Bu, komünizme yöneli-
şte tehlikeli bir sapma olur ve ken-
disi de bir ütopya durumuna

ikilemi ile tanınması daha çok
Batı lehine sonuç yaratmakta,
Batı'nın nükleer tehdit ve yıldızlar
savaşına giderek daha fazla sığın-
masını birlikte getirmektedir. O
halde, Doğu-Batı, Kuzey-Güney
ayrımını silmek, hepsini sorun-
ların çözümüne ortak katacak,
ama bu anlamda da ulus bencilli-
ğini bir tarafa bırakacak, sosya-
lizmin üstün gelişim yeteneklerini
bütün insanlığın emrine sunacak
ve çözümünü burada arayacak bir

Bütün bunlar, sorunun varlığını
dayatan ve çözüm için çok şey
yapılması gerektiğini hissettiren
belirtiler, birer çağrışımdır.

PKK Gerçeğinde Evrensellik Dile Gelişi Ve Kazandırdığı Değerler

Burada Kürdistan gerçekliği
ve onun en özgül çözümünü kendi



düşünebilir. Bu, bugün kapitalizm
koşullarında da böyledir. Batının
bir avuç mutlu ülkesi, bugün, aç-
lıkla boğuşan Afrika, Latin Ame-
rika ve Asya'nın kuşatı çemberini
yaşıyor ve kendisini ciddi bir teh-
dit altında görüyor. Kısaca insan-
lığın kaderi müsterektir. Bir ke-
simin alabildiğine gelişir, ama diğer
kesimin yoksulluğu sürerken bar-
ıştan ve tehlikelerin nihai olarak
önlenebileceğinden bahsetmek
zordur.

sosyalist yaratıcılığa-sosyalizm-
de kendini yenilemeye ihtiyaç var-
dır. Bugün Sovyetler'in önderli-
ğinde yürütülen sosyalizme bir
çıkış bulunmak ve özellikle Sov-
yetler'in büyük barış arayışı ko-
nusunda nihai çözümlere gidil-
mek isteniyorsa, her şeyden önce
Sovyet sosyalizminin kendini
aşması gerekmektedir. SBKP 27.
Kongresi'nde de eleştirilen ve yeni
bir aşama olarak ifade edilen
amaçlara yaklaşmak için ger-

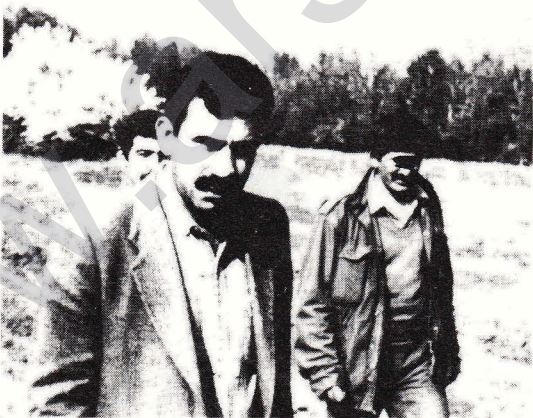
gündemine alan PKK hareketi
üzerinde durmak gerekiyor. Tabii,
hemen, dünyamızı yaşadığı bö-
yesine ağır sorunlar ortasında ve
hem de çağın bu kadar dışlanmış
bir gerçekliğinin ne anlamı
olacağı sorulabilir; dünyanın bir
kenarında kalakalmış bir Kür-
distan'ın oynayacağı rol nedir
veya bununla ilgilenmenin gereği
var mı denilebilir... Ama hatırla-
mak gerekir ki, tarihte insanlığı
ileri götüren her eylem biraz da
kenarda-köşede unutulmuş halk-
ların toprağından fıskırmıştır.
Arabistan'ın çöl topluluklarının
nasıl büyük bir kuvvet yarattıkları,
Musa'nın çöl yürüyüşünün nasıl
gelişmelere yol açtığı, İsa'nın
trajik hikayesi ve yarattığı büyük
hareket unutulmamalıdır. Yine,
dünyanın gelişmiş ülkelerinin en
çelimsizi ve çöküşe gideni olan
Çarlık Rusyası'nda gelişen Leni-
nizmin ve Ekim Devrimi'nin tüm
dünyaya yön veren nasıl büyük bir
kuvvet haline geldiği iyi bilin-
melidir. Gerek dayandıkları zeminin
ve gerekse bu zeminde kalkan-
ların başlangıçtaki inatılmaz za-
yıflıkları, onların, müthiş bir kuv-
vete dönüşümünü engelleyeme-
miştir. O halde, Kürdistan'ın gün-
ümüzdeki unutulmuş olduğu,
buradaki çöküş ve Parti hareketi-
mizin doğuşuna damgasını vuran
zayıflık ve yaşanan çelimsizlik ne
fazla yadırgatmalı, ne de ürktü-
melidir.

Kürdistan'da boy verecek ha-
reket, evrensel ve insani olmaya
son derece yatkındır. Çünkü Kür-
distan, çağın yaşadığı birçok so-
runu ve uygulamayı olduğu gibi
yaşamaktadır. Güncel çıkar-
lar adına fazla endişeli olmayan,
insanlık adına sonuna kadar öz-
gür konuşabilecek maddi koşula
sahiptir. Ayağa kalkar, doğruları
söyler, özgürlük isterse, bundan
kimin yarar, kimin zarar göreceği
hesabını fazla yapmamaktadır.
Kürdistan'daki devrim hareketi
ne diplomasiyle, ne de ölçülü-
biçimli politik ve maddi çıkar
hesaplarıyla gelişen bir hareket-

tir. Bu anlamda, insanlığın en özgül
ve olumlu taleplerine kendi somu-
tunda en iyi karşılığı verebilecek
bir konumda bulunmaktadır.

Çok az kirin ve geriliğin bu-
laşacağı özgür bir eylemin bütün
rahatlatıcı ve geliştirici özellikleri-
ne sahip durumdayız. Örneğin
Türkiye gerçeği için bunu bu
kadar rahat söyleyemiyoruz.
Çünkü oraya hakim olan ve sosya-
lizmin de, demokratizmin de geli-
şmesi önünde engel oluşturan
bir mantık vardır. Bireyi iliklerine
kadar koşullandırmış ulusal çı-
karlar ve bu ulusal çıkarın bekçisi
olan ordu kimseye özgür eylem
yapma imkanı tanımamaktadır.
Bu milliyetçilik hastalığı, eski
aşiretçilik hastalığından daha
fazla bir biçimde diğer bütün ulus-
lar ve sistemleri sarmış durum-
dadır. Sosyal-şovenizm, biraz da
sosyalist ülkelerdeki bencilliğin
bir ifadesidir. Burada ulusal ben-
cillik ve hatta sistem bencilliğinden
bahsedilebilir. Oysa bunlar
Kürdistan için, özellikle başlan-
ğıca sınırlayacak özellikler de-
ğildir. Tersine Kürdistan, özgür dü-
şünce ve eyleme yönelmenin şart-
larına sahiptir. Burada kendimizi
mecburen bağlı kalacağımız hiç-
bir çıkar yoktur. Bu nedenle de şu
veya bu çıkarın peşinde koşma
durumu da yoktur. Var olanları da
başlangıçtan beri gerici gelişme-
nin kararlarıdır ve eğer özgür
eylemde ısrar edilirse hemen atıl-
abilecek öğelerdir.

PKK, böyle bir ortamın üzerin-
de yükselen hareketir. Belli ki
PKK olayı, her büyük harekete
özgül olan, onların doğuşuna dam-
gasını vuran ve toprağıni oluşturan
bazı özelliklere de sahiptir.
PKK'nin doğuşunda insan eylemi-
nin ve öğretinin en yalın ve geliş-
tirme özünü görmemek mümkün
değildir. Bir ulusal kurtuluş
hareketi olması bir yana, O, sosya-
lizm platformunda yer alma-
sına rağmen, gerçekleşen sosya-
lizmin günümüzdeki yaklaşımı-
nın da çok üstünde bir evrensellik
olayı ortaya çıkarmıştır.
Örneğin bir ABD'nin de evrensel-
liği vardır, ama bu ABD'nin haki-
miyeti altındaki bir evrenselliktir.
Yine, Sovyetler'in de bir evrensel-
liği vardır, ama bu da, sosyalizmin
evrenselligi biçiminde de olsa bir
sistemin belirlenen sınırları için-
dedir. Ama bizde ulusalcılık konu-
sunda iddia yok denecek kadar
sınırlıdır. Sadece var olan kesin
ilddia, Kürdistan'ı eşit ve özgür
uluslar seviyesine getirme gereği-
dir. Bir özelliği böyle iken, onun
da üstünde tamamen insanlık
adına düşünemilmede sınırsızlık
vardır. Burada doğrular herkese
karşı sonuna kadar savunula-
bilir, kişisel, sınıfsal, ulusal bencil
çıkarlardan sonuna kadar kopma
gerçekleşebilir ve burada şu açık-
ça söylenebilir ki, PKK türü ha-
reketlerin doğuşları bu özü sonu-
na kadar korursa, kaba materyalist
yaklaşımla hemen ulus sınırlarına
çekilmezse, eylemini insanlık
adına -ki bu enternasyonalizm-
dir- yoğunlaştırırsa, kazanılan
her mevziyi dünya devriminin
giderek derinleşen yorumuna tem-
mel bir zemin olarak hazırlarsa,
bu onun evrensel boyutunu güç-
lendirebilir. Ve bu evrensellik,
mevcut güncel kargaşalığı, kar-
şıklıklığı, tehlikeli ve çözümsüz-
lüğü kısmen durdurabilecek ör-
nek olma rolünü oynayan bir baş-
langıç olabilir. Yani bugün, nükleer
tehdit altındaki sosyalist
sistemde ideolojik-politik arayış
nasıl ki kendisini daha fazla duyuru-
yor, bugün barış hareketleri, ya-



Buradan yine evrensel bir yak-
laşma ihtiyaç olduğu noktasına
vanyoruz. 1., 2. ve 3. Enternasyo-
nal'e yeni bir enternasyonalin
katılması anlamına gelmesede
gerçekleşen sosyalizmin çerçeve-
sini aşan, onda bir değişikliği
zorunlu kılan ve hatta mevcut
ilişkiler yöntemini kıran, daha
yaratıcı ve kapsamlı, zorlayıp da
sonuç alamadığı birçok şeyin
yerine yeni ve yaratıcı olanı
koyma cesaretini gösteren, kısaca
yeniliğe kendisini hazırlaması
gerekten bir sosyalist devrim
tartışmasına ihtiyaç duyulmak-
tadır.

Dünyanın özellikle Doğu-Batı

çekten özgül çabaların harcama-
ması, geçerli resmi bürokratik an-
layışların mutlaka aşılması ge-
rekiyor. Sovyetler'deki yeni ön-
derliğin yeni arayışları, bu bakı-
mardan, henüz sonuçlanmamış da
olsa anlamlıdır.

Bunun gibi, diğer ilerici pers-
pektiflerin de kendilerini yenile-
meye ihtiyaçları vardır. Özellikle
Sovyetler Birliği'nde, atom teh-
diti altında ideolojik ve politik
sorunlara yeni yaklaşım ve tezler
cesaret vericidir. Yine, fazla güç-
lü, yaratıcı özelliklere kavuşma-
mış da olsalar, mevcut kapitalist
ülkelerdeki çevre, barış vd. hare-
ketleri de önemli belirtilerdir.

rın daha başka gelişmelerle kendini zenginleştirecek bir arayışı daha fazla önemli kılıyorsa, yine kapitalist ülkelerde "çevre" hareketlerinin giderek gelişim gösteren bir özelliği varsa, bizim ulusal kurtuluşçuluğumuzun da hem kapitalist ülkelerin ve hem de asıl sorumlu kendileri olmasa da sosyalist ülkelerin de yaşadığı tehlikeleri yaşamama, kendi eylemini hem bir ulusun eşitliği-özgürlüğü temelinde geliştirme ve hem de buna yoğun bir evrenselliğe ulaştırma özelliği vardır.

Açık ki, evrensellik bahsedilen coğrafik bir özellikten değil, insanın evrenselliğinden, insan türünün maddi çıkarlara dayalı ilişkiler sisteminde daha çok ortaklaşa hareketine ulaşma, güçlü manevi anlaşma ve bütün önemli tehlikeler karşısında birleşmeyi ve dayanışmayı mümkün kılan, herkes için eşitlik ve özgürlüğü esas alan, onu vazgeçilmez bir ilke olarak sürekli gündeminde tutan, fırsatlardan yararlanma adına dar çıkarlara saplanmayan bir mantığa ve ilişkiler sistemine ulaşmak kastedilmektedir. Elbetki insanlığın çıkarları olan devrimin çıkarları esastır. Ama en has sosyal-şovenizm ve milliyetçiliklerin de bu ad altında geliştirildiği bilinmektedir. PKK bütün bunları aşan, bu temelde kendini sosyalizme ve kapitalist ülkelerdeki ilerici eyleme katan bir harekettir ve bu anlamda da evrensel yönü belirgindir. PKK bundan böyle de, dar ulusçuluğa ve kaba materyalist yaklaşıma düşme eğilimi büyük özen gösterecektir. Özellikle, kapitalizm gerici şiddet kurumlarına tavizkar davranış ve onların reformist kuruntularıyla geçinmeyi kabul etmediği gibi, kendini tecrit de ettirmeyecek, tersine giderek kendisini evrenselleştirerek araçları geliştirerek doğuşuna hakim olan özü bütününe de hakim kılacaktır. İşte, PKK'deki tamamlanması gereken olay budur derken, önemli kavranması gereken bir özelliğine değinilmektedir. Evrenselliğe böyle ulaşılabilir.

Bunun için gerekli olan büyük eylem potansiyeli nerede bulunacak denilirse, cevabımız, Kürdistan'ın bu konuda son derece bitek topraklar olduğudur. Uygarlığın beşiği olan bu toprak, eğer ısrar edilir ve onun kaderi insanlığın ortak kaderinin iyi bir zemini olarak düşünülürse, buradaki ulusal kurtuluşçuluk son derece güçlü bir evrensellik temel taşı haline getirilebilir; sosyalizme yönelmiş olanları da dahil birçok ulusal kurtuluş hareketindeki ve tabii daha çok kapitalizm koşullarında vücut bulan ulusçuluğa da çok aşan, biraz da Ortadoğu halklarına has olan ve onların din ve felsefelerinin başaramadığı gerçekleştirmede ifadesini bulan halkların ve insanların özgürlüğü ve eşitliği temelindeki bir evrensellik günümüzde tamamlayabilir. Geçmişte dinin de etkisiyle yaratılmış olan halklar arasındaki yakınlaşmayı, güncel koşullarımızın esası üzerinde ve halkların eşitliği ve özgürlüğü temelinde yeni bir kavrayış ve eylemliğe kavuşturarak evrensellik tamamlama olayını güçlü bir şekilde yapabilir. Ama bunu, ne sosyalist sistemin kazanımlarını görmezden gelerek, ne de kapitalizmin reformist bir yorum ve uygulamasına kendisini kapıtarak yapmalıdır. Tam tersine, dayandığı toprakların özgünlüğünü sonuna kadar dikkate alan, insan-

lığın ondan alacağı verimi gösteren bir konumda olmalıdır. Bu topraklar insanlığın doğuşunun bu kadar bağlı olduğu bir zemin olarak, insanlığın temel sorunlarının çözümünde de elbette büyük bir rol oynayabilecektir. Bu konuda Kürdistan önemli bir sıçrama zemini olabilecektir. İşte ona bu sıçratma rolü tanınmalıdır. Bu rolü ornatmalıyız.

Bu topraklarda ne yeni bir din çıkabilecek, ne de yeni sosyalizm ve felsefeler icat edilecektir. Sadece dinlerin, felsefelerin ve hatta yanlış bilimsel bilgilerin de çözmekte zorluk çektiği sorunlara, tüm insanlık tarihinin gelişiminin olumlu özelliklerini özümseyen ve bunu günümüze taşıyan, özellikle de uygarlığın doğuşundan günümüze kadar önemli evreleri yaşamış halklar gerçekliğine doğru bir yaklaşım sözkonusudur. Ortadoğu halklarının devrim sorunlarını (ve genelde günümüzdeki devrim sorunlarını) böylesine özgün ele alan, ne Batı'nın birkaç yüzyıldan beri yarattığı sahte uygarlaşmayı-yabancı tipi kabul eden, ne de henüz tam ulaşılmayan sosyalizmin yetersizliğini yaşayan, bundaki yetersizliği kendi somutunda gideren, kapitalizmin yarattığı tipi ise eski silahlarla savaşarak değil, gerçekten onu aşacak yaklaşımlarla ortadan kaldıran, kendi tarihi kadar güncel olumlu gelişmeleri de buna katan bir eylemin sahibi olunur ve eylemin zemini olarak Kürdistan'da ısrar edilirse, çağa bu biçimde dayatılan Kürdistan, insan umudunun en çok yaşerebileceği bir alan haline getirilebilir. Kürdistan, insan türünün ilk yerleşime geçtiği dönemde de umudun yeşerdiği bir cennet olma rolünü oynamıştır.

Mezopotamya insanlığın cennet özleminin ifadesidir. Bugün aynı Mezopotamya yine bu anlamda bir ükeye dönüştürülebilir. Her ne kadar TC de, GAP'da olduğu gibi ve petrol kaynaklarına yakınlığından ötürü bir umut olarak bakmak durumunda ise de bunun kırıklığı, sömürçülük ve çıkarıcı gözüne getirildiğinde umut değil, umutsuzluk yaklaşımı olduğu açıktır. Bunu kırmanın ve böylesine bir umut kaynağına dönüştürülmenin de böyle sağlanabileceği açıktır.

O halde, bizim eylemimiz, Kürdistan zemininde ulusal kurtuluşçuluk olarak biçimlense de, çok büyük evrensel özü olan bir hareket olmaya adaydır. Tarih ve çağ bu zorlamaktadır. PKK'nin somutu da budur ve bunun son derece yoğun anlaşılıp uygulanması gerekmektedir. Eğer PKK gerçeğine dayatılan bütün tarihsel ve güncel zorluklarla baş etmek, insanı giderek hiçleştirilen ruhu ve biçimleniş kırarak ve burada büyük insanlığın bazı değerlerinin yeniden yaratılabileceğini ispatlamak istiyorsa yapması gereken budur ve bu mümkündür. Eylem geliştirilirken böylesine bir evrensellik içinde yapılmasına, gerçekten birçok umuda kaynaklık etmiş bu zeminin güçlü umutlarına yeniden kaynaklık etmesi zor olmayacaktır. Kendi eylemimizi, bu eylemimizde somutluk kazanan ve giderek gelişen devrimimizi böyle anlıyoruz. İnsanlığın soylu kazanımlarını asla inkar etmeksizin, fakat ondaki büyük zayıflık, yanlışlık ve özellikle de dar millî, güncel ve karşılıklı çıkar denilen, ama özünde birçok savaşı, yıkımı, kökünü, bir tarafın yükselişini diğer

tarafın ezilişini getiren ilişkilere asla yer vermeksizin kendi bayrağında insanlığın önemli kazanımlarının ifadesi olarak özgür, eşit ve barışçıl gelişimin ancak soylu eylemle mümkün olduğunu kazanı, bunu hiçbir zaman gözardı etmediği gibi giderek yetkinleştirilen, bunu kendi kişiliğinde bir tip, giderek de bir toplumsal düzenleniş olarak gerçekleştirebilen hareketimiz, belli ki sadece yaşamaya şanslı olmakla kalmayacak, tarihi gelişimin çok şerefli önde gelen bir gücü de olabilecektir.

PKK'nin kısa tarihçesi, bunun yakın pratikte yaşanmasıdır. Bu tarihçe içinde her yıl başı başına bir anlam ifade eder. Ama bu yıllar içinde 1986'nın ayrı yeri ve önemi vardır.



1986 yılı eylemliliği, yalnız Kürdistan halkına değil, dünya halklarına da Kürdistan'da soylu bir eylemin yükselilebileceğinin kanıtlandığı ve bu eylemçiliğin, binlerce yıllık egemen sömürücü sınıfların diktasının son demlerini yaşadığı, emperyalist sistemin gerici kodamanlarının desteğini sürekli arkasında tutan kara bir rejimin azgın çizimlerini altında gelişim gösterdiği, bu hareketin ezilmesinin hiç de kolay olmadığı'nın gösterdiği bir dönüm noktasını teşkil etme özelliğine sahiptir. Özgür eylemimizin dayandığı direniş, 1987'de artık sökülme-mecesine Kürdistan'da kök salmıştır. Bu bakımdan çapı ne kadar küçük gözükürse gözüksün, tarihsel ve bölgesel temele kendini dayatıp buradan evrenselliğe uzanması, 1986'nın bu konuda bir ilan yılı olarak kendini adlandırması çok önemlidir. Denilebilir ki, artık özellikleri, amaçları, boyutları olan direnmenin kendini çorak, çok aç ve susuz hissedilen, ama en soylu gelişmeyi vaadeden bu topraklara ve insanına katketmesi sözkonusudur. Bu yıllarda, büyük şehitlerin yitirilişi ve acısı, ama aynı zamanda da yeni insanlığın doğuşu yaşanmıştır. Dolayısıyla 1986 yılı, tarihsel geçmesi gereken direniş kahramanlarının dayattığı bir yıldır; şehitler zincirinin en son halkası ve onların büyük sözcüsü Agit yoldaşın damgasını taşımaktadır. Bu anlamda bu yıl güçlü kılan olumsuzluklarla olumsuzluklar arasında kızıl bir şerit oluşturan ve bunu önemli kesimlere duyurtan bir yıldır.

Ve bu yıl, gerçekleşen PKK III. Kongresi'yle direnişin yeni bir zirvesi yaşanmıştır. III. Kongre, Kürdistan'ın insanlık ailesine anlamlı katılıma yön veren, çözümleyen, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin evrensel

özünü ortaya koyan gerçek bir doruk olmuştur. Kongre sürecindeki çözümlerle ulusal kurtuluş mücadelemizin ve bu mücadele biçimindeki bireyin özellikleri daha da netleşmiş, evrensel boyutu incelenerek açığa çıkarılmıştır. Çok zayıf konumda yaşayan bir halkın somutunu arındırma hareketiyle insanlık kültürünün öğelerinin kaynaştırılması deneyi olan III. Kongre, bu anlamda kendine has özellikleri sergilemiş ve rolünü oynamıştır.

PKK hareketi, bütün bunlar üzerinde geleceğe doğru yönelişte iddia sahibi olma gücünü son derece artırmış, bunu kanıtlanmış ve insanlığın gündemine ciddi biçimde girmiştir. Belki yine de henüz tecrübesiz ve donanımsızdır, ama iddiası ve eyleminin özü

kimliğe bürünerek gerçekleştirebilir.

Artık, geline aşamada eylemler istenildiğinde sonuna kadar geliştirilebilir, bu gerici hedefin durumuna bağlıdır. Halk savaşının şiddeti, tanımlanmış bu hedefe göredir. Bu hedefin yıkılması, insanlık adına büyük bir kabustan kurtulma anlamına gelecektir. Düzenlenecek eylemlerin boyutları, eğer yetenekler sonuna kadar kullanılırsa ulaşılmaması mümkün ve zorunlu olan hedeflerdir. Bu ise bizim ilkesel özümzürdür. Tüm bunlar, bugün, PKK'nin geleceğe yürüyüşünde her zamankinden daha fazla anlam bulabilen, onun temelini teşkil eden gelişmelerdir. Biz de en az insanlık tarihindeki zayıflıklar ve yanlışlıklar kadar zayıflık ve yanlışlıklar kadar yaşadık ve yaptık. Ama bunları önümüzdeki dönemde de yamak şart değildir. Zayıflık ve hatalardan daha fazla anlamış, öze uygun biçimleniş daha güçlendirmiş ve yenilgilerden daha fazla dersler çıkararak zaferlerin şansını artırmış biçimde dönemi yakalayabilir, onu yeniden yaratırız. Açık ki böylesine bir dönemin üzerine yürümek, bu zorluk ortamında büyük eylemle karşılık vererek, yine yanlışlık ve haksızlıklara doğru cevaplar geliştirerek mümkündür. Yük ancak böyle kaldırılabilir. Bunun dışındaki çıkışların bizi yanı yolda ve çok güc durumda bırakacağını bilmek gerekiyor. Sorunlara böylesine kapsamlı cevap veremez ve bu cevaplar kapsamlı eylemsel yeteneklerimize yansızma felaket her an bir karabasan gibi bizi arkadan izleyecek ve hiçbir zaman rahat bırakmayacaktır. Onun için hesap tabancası yapılmamalıdır. İster kaçdan, ister tarihten kaynaklanan gerçekleştirmenin çözümünde öncünün rolünü belirleyen öze uygun oynamasından alkenoy olumsuzluklara savaş, doğru ve yetkin verilmelidir. Bunun yanında olumlu yanlar yoğunlaştırılmalı ve geliştirilmelidir.

Mevcut öncünün şekillenmesi, yeni bir toplumun doğuşuna örnek teşkil edecek her şeyi şimdiden oluşturmak durumundadır. Bunun üstesinden ise ancak, büyük bir düşünce ve ruh zenginliği yanında, günlük pratik ilişkilerde rahatlığı yaratarak, bunun için her türlü çabayı harcayarak, bu konuda bireyin tahammülsüzlüğünü hiçe sayarak, insanın her şeyin esası olduğu ve kendisini bu evrende en uygun biçimde yaşatabileceğini dair yeteneklerine sonsuz güvenle güvenilir. Parti hareketimizin yeni bir yıldönümüne ve bir bütün olarak yeni bir dönemi doğru yürürken gelmiş olduğumuz seviye budur.

Buğün buna ulaşmış olarak daha rahat ve kendine daha fazla güvenen bir konumda olduğumuz rahatlıkla söyleyebiliriz. Alçakgönüllü olduğumuz kadar olgunuz da. Bu ne boş bir güven ve ne de şu veya bu güne ya da çıkara dayanan bir güvendir. Bu güven, insanlığın hep taze umut yaratan ve böylelikle bir yaşam biçimi olarak dinde, felsefede ve bilimlerde ifadesini bulan evrensel özünde verdiğimiz bir karşılıktır. Bunun bizi yaşatacağına inanıyor, tüm Partileri ve kitlemizi, kendi gerçeklerimizi bu biçimde kavrayıp uygulamaya çağırıyoruz. Bu günlere gelmeyi başaran hareketimiz, bundan sonrasını da daha üstün başarılarla dolu kullansın bilecektir.

2. Ovacık Katliamı: 8 İlerici Daha Katledildi

TÜM İLERİCİLER, DEVRİMCİLER, YURTSEVER, DEMOKRAT GÜÇLER BU OYUNA DUR DEMELİDİRLER!

Dersim'in Ovacık ilçesinde kısa bir süre içinde toplam 17 devrimcinin şehit düşmesiyle sonuçlanan iki katliam yaşandı. Ağustos ayında 9 devrimcinin katledilmesinden sonra kasım ayı sonlarında da, sömürgeciler, büyük bir zafer kazanmış edasıyla 8 kişiyi daha vurdularını açıkladılar. Gerçekten de sömürgeci burjuvazinin Türk solu üzerindeki oyunlarında kazandıkları başarıyı yansıtıyordu. Çünkü olay, bir ölçüde Türk solu üzerinde kazanılan zaferin bir parçası ve sonucudur. Kahramanca direnen şehit düşen devrimcilerin kahramanlıklarına en ufak bir gölge düşürmekten ısrarla kaçınarak ve direnişlerine leke sürmek isteyenlerin karşısına çıkarak, aksine direniş duyulan saygının gereği olarak, olayı siyasal, örgütsel gerçekliği içinde ele alıp değerlendirmek, anlarını ortaya koymak gerekmektedir.

Şehit düşen insanları yitip direniş, sömürgeci faşizmin teslimiyet ve ihanet dayatmalarına verilen anlamlı bir karşılık olduğu gibi, devrimci direnişçiliğin ve savaşın egemen kılması için, sorumluluk duyan herkese yapılan çağrıdır da. Sadece vurulanların halkımızın bir parçası olmasından dolayı değil, esas olarak bu çağrıya duyduğumuz saygıdan ötürü, gücümüz ölçüsünde olaya yol açan nedenleri izah etmeyi ve doğruları göstermeyi görev biliyoruz. Gerçek şu ki, bu görev bizden önce bu kişilerin içinde yer aldığı harekete ve genelde Türk solu'na düşüyordu. Ama bu görevi sahip çıkmadığı gibi, sahip çıkılmamasının kendisi bile olayın en önemli nedenlerinden biridir. En azından pratik olaylardan hareket ederek kendilerine yönelip, sorumluluk duyarak gerçekleri bulmaya çalışsındılar. Ne var ki, Türkiye devrim ve halk şehitlerinin anlarına sahip çıkmak ve bunun gerekliliğine yerine getirme görevi de bugün PKK'ye düşmüştür. PKK bunu yaparken devrimci bir görevi yerine getirdiği inancındadır ve bundan da gurur duymaktadır.

Açık ki, devrimci mücadele içinde çok daha büyük kayıplar verilir. PKK bu tarzda birçok kayıp vermiştir. Bunlar savaşın doğal bir sonucu ve devrimin bir bedelidir. Bu anlamda -her kayıpta kendi payımızı ortaya çıkarma görevimiz olsa da- fazla yadırganacak yanları yoktur. Ama, düşmana karşı etkili bir mücadele içinde olunmadan, ciddi bir savaş yürütmeden bu tür kayıpları vermek son derece izdici ve bir o kadar da düşündürücüdür. Bu noktada, köklü eleştiri ve değerlendirmelere gitmek zorunludur. Fakat bu hareketlere egemen olan mantığın sahipleri böyle bir sorumluluk göstermedikleri gibi, salt kendi hataları ve güdülerinden dolayı halkın onca değerli evladının sömürgecilerle katledilmesinden hiç acı duymamakta, hatta bırakalım kendilerine yönelmeyi, düşmanla flört etmekten ve birçok insanı buna kurban etmekten çekinmemektedirler. Ama açık ki halk bunların hesabını er-geç soracak ve bu hesap ağır olacaktır.

8 devrimcinin katledilmesinin

nedenlerini bu gerçekler içinde aramak gerekir. Anlarına bağlı olmak ve sahip çıkmak bunu emreder. Ajitatif anı yazıları, afişler, sloganlar ya da "konsolosluk basma"lar anıya sahip çıkmak için yeterli değildir. Hele bunlar bir de özü gizlemenin aracı yapılırsa (ki çoğunlukla öyle yapılıyor), bu bir alçaklıktan öte bir şey olmaz.

Olayın nedeni ne sömürgecilerin güçlüklüğü, ne ortamın elverişsizliği, ne coğrafya ve ne de halk olur. Bunların tümü şu ya da bu tarzda etki etse de, asıl neden hareketin kendisinde aranmalıdır. Pratikte görülen neden, basit itibarlıca karşı mücadeleye düzeyine indirgenen sakat mücadele anlayışının bir sonucu olan siyasal amaç ve perspektiftin yoksun, dağınık, kuralsız, rastgele, legal çalışma ve hareket tarzıdır. Bunlar taktiğin pratikte somutlaşmasıdır. Lafta ne kadar konuşulursa konuşulsun, ne kadar halk şavaşından, ordusundan, gerilla savaşı, üsleri ve komutanlıklarından bahsedilirse edilsin, pratikte yapılan, ihbarcı denilen tek tek insanların vurulmasından veya "avare dolaşan asi gruplar"dan öteye bir şey değildir. 12 Eylül sonrası hemen tüm örgütleri geri çekilmeyi (çoğu bu adla kaçıklığı) temel alır, hazırlık süreci içine girerken, bu hareket, kuru köylü kabadayılığı ve böbürlenmesini andırır bir tarzda "ben kaçmayacağım, silahlı savaş yürüteceğim" dedi. Ve başta PKK olmak üzere herkesi kaçıklılıkla suçladı. Fakat koşulların silahlı mücadele için çok daha uygunlaştığı ve PKK'nin pratiğiyle bunun ispatlandığı koşullarda ise, "cunta istikrar sağlamıştır, silahlı mücadele yürütülemez" deyiş geri çekilerek hazırlık sürecini amaçlattı, pasif savunma içine girdi. Ama ortam kızışmış, pratik olarak bir savaş durumu yaşanıyor. Savaşmanın durumunun dahi olanakları kalmamıştı. Bu koşullarda temel alınan silahlı şiddetli dışlayıcı taktik, teslimiyetin resmen kabul edilmesidir. "Taktik" bu olmasın, silahlı mücadele yadsınmasına rağmen, pratikte tüm güçlerini sayıları 20-25'e varan bir-iki silahlı grup biçiminde örgütleyip hareket ettirerek mücadele düzeyi ile örgütlenme arasında körünç bir çelişki sokulmaktaydı. Bu bir de (ve kaçınılmaz olarak) yanlış çalışma ve hareket tarzıyla birleşince, peşpeşe darbe yemek de kaçınılmaz oluyordu. Nitekim ciddi bir eylemlilik içine girmeden ard arda ve aynı alanda iki büyük darbe yemiş, 1985 yazından bu yana 30'a yakın kayıp verilmiştir.

Başta da belirttiğimiz gibi, bu sadece pratikte görülen durum. Belli ki durum sadece dış görüntülerle izah edilemez. Ve bu hiçbir zaman yeterli bir neden de olamaz. Görüntünün kendisi de hareketin içinde bulunduğu durumdan kaynaklanıyor. Nedenleri, esas olarak hareketin kendisi gerçekliğinde bugün içinde bulunduğu durumda ve tehlikeli bir hal alan konumunda aramak gerekir.

Kendisini TKP-ML ismiyle tanıtan bu hareketin şekillenmesi 1960'lı yılların sonlarında başladı. Kemalizmin bir uzantısı biçiminde gelişen Türkiye sol hareketinin tarihinin bakıldığında bu hareketin, olumsuzluklarına rağmen birçok olumlu özelliklere de taşıdığı görülür. Aynı dönemde doğan, resmi düzen içinde bir sola ve reformizme tepki biçiminde gelişen diğer ha-

reketler gibi, bu hareket de olumlu bir çıkış yapmak istemiş, "şafak revizyonizmi"nin kemalist çizgisine bir tepki biçiminde gelişmiştir. Türkiye solu'nu sımsıkı saran reformizme karşı hareket, kendisine devrimci şiddeti, ihtilalciliği temel almak istemiş, bu anlamda devrime samimi bir yaklaşım içinde olmuştur. Fakat aynı dönemde olumlu çıkış yapan diğer hareketler gibi, bu hareket de birçok zayıflığı aşamamış, Kemalizmin çepçerlini tamamen kıramamış, Türkiye devriminin temel sorunlarına köklü yaklaşımlar geliştirememiş, Kürdistan ulusal sorununda Kemalizmin bakiş açısını aşamamış ve sonuçta darbe yemekten kurtulamamıştır. 12 Mart döneminde faaliyetlerini Kürdistan'ın kursal alanlarına taşırma sürecinde, önderlerinin hemen tümü ya tutuklandı, ya da sömürgeci tarafından katledildiler. Böylece başlangıçta bir köylü ihtilalciliği olarak doğan bu hareket kendisini yeterince formüle edemedi İbrahim'in katledilmesiyle büyük bir darbe yedi.

Hareketin Kürdistan'a yönelmesi ve Kürdistan'daki faaliyetlerine geçmeden önce bazı şeylere kısaca değinmekte yarar var: 12 Mart döneminde "Özel Harp Dairesi", özellikle ihtilalci çıkış yapmak ve bu temelde yasal zemini aşmak isteyen hareketlere karşı özel bir politika uygulandı. Politikanın özü, hareketlerin lider kadrolarını imha etmek ve kalarını da cezaevlerinde ıslah edip uysallaştırmaktır. Bu politika, hareketlerin Kemalizm ve Türkiye'deki devlet yapısının özünü doğru tahlil edip kavrayamaması ve bu temelde doğru mücadele anlayışları geliştirememesiyle de birleşerek tam başarı kazandı. Dönemin ihtilalci çıkışlarının liderleri imha edilirken, kaları cezaevlerinde büyük oranda ıslah edildiler. Bu temelde çıkarılan '74 "affı"yla, hemen tüm hareketler cezaevlerinde parçalanmış olarak çıktılar. Ve bu parçalardan bir taraf (HK-HY-HB gibi) düşmanın uzantısı oldu.

TKP-ML de aynı süreç yaşadı. İbrahim KAYPAKKAYA'nın ölümlüyle birlikte liderliği kalan hareket, cezaevinde, "Halkın Gücü" ve "Halkın Birliği" biçiminde ikiye bölünmüş olarak çıktı. Başını cezaevinde teslim alınarak ajanlaştırılmış unsurları çektiği "Halkın Birliği" geçmişi eleştirisi adı altında, başta halk savaşı ve partileşme konusu olarak üzere İbrahim KAYPAKKAYA'ya ait olumlu ne varsa ona saldıran tüm geçmiş ve kazanımları inkar etti ve süreç içinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine karşı bir milis gücüne dönüştü. İ. KAYPAKKAYA'nın ilkerlerine bağlı kaldığı iddia eden ve "halk savaşı", "kızıl siyasi üs" sloganlarını dilinden düşürmeyen ve daha sonra "Partizan" ismini alan kesimse, pratikte bunun gerekliliğini yerine getirme, geçmişi tarihi eleştirisini yaparak, KAYPAKKAYA'nın düşüncelerini daha da geliştirip eyleme geçirme bir yana, tersine onun direnişçi özünden adım adım uzaklaşmaya başladı. Pratikte, silahlı mücadele diyerek yaptığı şeylerle KAYPAKKAYA'nın düşüncelerini iyice sulandırdı ve halk savaşı anlayışını yozlaştırdı. Başka ülke devrimlerinde uygulanan yöntemleri dogmatik tarzda olduğu gibi, Türkiye ve Kürdistan'da uygulamaya kalkıştı ve bu amaç içinde sadece yıllar değil, örgütün önde gelen birçok yitip kadrosu da heba

edildi. Böylece örgütte muazzam bir önderlik boşluğu doğdu ve giderek bir yozlaşma gelişti. Bu ortamdaki yararlanan birçok ip-siz-sapsız örgütü ele geçirmeyi başardı. İşte Kürdistan'da İ. KAYPAKKAYA tarafından başlatılan ve katledilmesinden sonra bir dönem kesintiye uğrayan çalışmalar, (İbrahim'in izinde yürüme adıyla) daha çok bu örgüt tarafından sürdürüldü ve örgütteki gelişmeye paralel bir gelişme izledi.

Türkiye solu içinde kursal alana ilk yönelen hareketlerden biridir. Bu, hareketin toplumsal karakterine bağlı bir olaydır. Bilindiği gibi, o yıllarda devrimci hareket esas olarak aydın-gençlikle sınırlıdır. Küba ve Vietnam devrimleri ile Filistin kurtuluş hareketi, ilerici gençlik üzerinde büyük etkiye sahipti. Bu deneyimleri model alan ve buralardaki mücadele yöntemlerini sloganlaştıran THKP-C ve THKO hareketleri gençliğe daha çekici geliyordu. Esas olarak da, ihtilalcilik biçiminde gelişen THKP-C ve devrimci gençlik hareketi biçiminde somutlaşan THKO, bu yapılarından dolayı gençliğe daha yakındırlar ve onların eğilimlerini daha çok yansıtmaktadırlar. Bu iki olgu birleşince ihtilalci gençlik daha çok bu iki hareketin etrafında kümelenir. Model olarak Çin devrimini deneyimini ve mücadele yöntemlerini alan ve devrimci bir köylü hareketi biçiminde somutlaşan TKP-ML, bu özelliklerinden (ağırlıklı olarak toplumsal-sınıfsal karakterlerinden dolayı) gençlik içinde fazla gelişme sağlayamaz. Bu durum 12 Mart döneminin ağır baskıları ve hareketin "halk savaşı", "kızıl siyasi iktidar" anlayışlarıyla birleşince, hareket kursal alana çekilmeye başlar. Kursal alana çekiliş, aynı zamanda hareketin sınıfsal temelini oturma çalışmalarıdır ve bu çalışmalar ilk olarak Kürdistan'da başlar.

Çalışmaların, Kürdistan temel alınarak başlatılması tesadüf değildir. Yine bunu da hareketin karakterine ve Kürdistan'ın gerçekliğine bağlamak gerekir. Kürdistan, köylülüğün egemen olduğu sömürge bir ülkedir. Devrim dışında değişik yöntemlerle çözülemeycek olan ulusun ve toplumsal sorunları vardır. Bu nedenle çelişkiler çok daha barizdir. Sömürgecilik ve yerli feodal-komprador kesimler işbirliği içinde ağır bir ulusal, sınıfsal baskı ve sömürü uygulamaktadırlar. Kendisini dayatan ulusal sorunu vardır ve bu özünde bir köylü sorunudur. Köylülüğün (köklü çözümünü demokratik devrimde bulan) sorunlarını hiçbir çözümlenmiştir. Feodal sömürü ve ağalık egemendir. Ulusal baskıya en çok maruz kalan köylülük, feodaller tarafından korunmuş bir sınıfsal sömürüye, baskıya tabi tutulmakta ve feodaller bunu sömürgecilikle işbirliği içinde yapmaktadırlar, onlardan destek görmektedirler. Her türlü gerilik ve sefalet yaşanmaktadır. Bunlardan dolayı köylülüğün hem devlete, hem de feodal-komprador kesimlerle derin çelişkileri vardır. Kürdistan'ın bu özellikleri hareketin karakteriyle bütünleştikten, TKP-ML kendisini Kürdistan'ın temel almak istedi ve çalışmalarını esas olarak bu alanda başlattı.

İlk çalışmalar ağalığın egemen olduğu Siverek ve Diyarbakır alanlarında yürütüldü. Fakat gelişme sağlanamaz. Çünkü bu hareket Kürdistan koşullarında değil, Tür-

kiye'de doğmuş ve şekillenmiştir. Kendisine Kürdistan gerçekliğini temel alması, bu gerçekliği gerektirdiği yönelime girememiştir. Kısacası Kürdistan'a yabancıydı. Kürdistan'da, Kürdistan ve Kürt gerçekliğinin inkarı temelinde örgütlenmek istiyordu. Her şeyden önce, Kürdistan halkının mutlaka çözümlenmesi gereken ulusal sorunu, kendi kaderini özgürce belirleme sorunu vardı. Fakat bu soruna doğru bir yaklaşım geliştirilememiş, doğru çözümler önerilememiş, ulusun kendi kaderini özgürce ve devrimci bir tarzda çözümü konusunda doğru devrimci anlayışa ulaşamamıştı. Aksine, özünde tüm bunların yadsınması sözkonusuydu. Ulusal, tarihi ve toplumsal olarak birbirinden farklı iki ortama aynı çözüm öneriliyor, Kürdistan gerçekliği hiç dikkate alınmadan Türkiye için öngörülen, olduğu gibi Kürdistan'da da uygulanmak isteniyordu. Kürdistan aydınlar ve gençliği, bu hareket aydınlar ve gençliği yaşıyordu ve birbirlerine uygulamıyorlardı. Bundan dolayı, bu hareket, Kürdistan gerçekliğinin, ulusal özellik ve duyguların canlı olduğu alanlarda gelişme sağlayamadı. İ. KAYPAKKAYA'nın bu alanlara gelirken, Kürdistan gerçekliğini yeniden incelemeye, ulusal soruna doğru yaklaşımlar geliştirmeye çalıştığı, bu yönlü çalışmalar ortaya girdiği, hatta daha sonra ortaya çıkan "KAWA"nın kurucularının İbrahim'in bu çalışmalarından esinlendiği, bu çalışmaların ürünlerini temel aldıkları söylenir. Fakat pratikte bu yönlü değişimler görülemez, İbrahim'in katledilmesinden sonra da bu yönlü çalışmalar sürdürülemez.

Kürdistan'ın ulusal özellikleri güçlü olan alanlarında fazla gelişme sağlayamayan TKP-ML ve taktikçileri Dersim'e yüklenirdiler ve burada sonuç almaya başlardılar. Dersim, Kürdistan'da kemalist politikasının en fazla vücut bulduğu, başarı sağladığı bir alandır. Türk egemenliğine karşı Kürdistan'ın en son direnen noktalarından biridir. 1938 direniş tasavvur edilmesi bile zor olan büyük bir katliama bastırılır. Ana rahmindeki çocuktan 80'lik ihtiyara kadar, kadın-erkek onbinlerce insan katledilmiş, kaları sürgüne gönderilmiştir. Çok büyük direnişlerle büyük ihanetler iç içe yaşanmıştır. Direnişin bastırılmasıyla yenilen sadece Kürt insanı olmamıştır; halkın kendisine güven duygusu, isyancı özellikleri de yenilmiştir. Katliam onbinlerin ölümü ve sürgünlerle durmaz, yeni biçimlerle devam ettirilir. "Süngü artıkları" üzerinde amansız bir "beyaz katliam" geliştirilir. Denilebilir ki, bu, 38'in kanlı katliamından daha tahripkardır. Türk devletin Kürdistan'daki ulusal yayılma-Türkleştirme politikasına Dersim pilot bölge olarak alınır. Ne pahasına olursa olsun Dersim'de Türk ulusunun bir maketi yaratılmak istenir. Ana-babaları öldürülen küçük bebelere okullara doldurularak, tarihsel-ulusal gerçekliklerinden soyutlanıp Türkleştirme uygulamalarına tabi tutulur. Halk her zaman yeni bir "38" tehdidi altında tutularak kendi değerlerinden uzaklaştırılmaya çalışılır. Kürt ve Kürdistan'a ait her şeyin anlamı siline yasaklanır. Bir yandan jandarma süngüsü, diğer yandan satın alınan din adamları eliyle bu politika tüm topluma dayatılır.

1970'lere gelindiğinde, Kema-

lizm, Dersim'de artık büyük oranda başan kazanmıştır. Dersim, "beyaz katihamın" en başarılı uygulandığı alan olur. Sömürgeci asimilasyon kurumlarında bir Türk olarak yetiştilen, Türk gibi yaşayıp düşünen, sömürgeci kemalist kültürle yüklü, kendi ulusal ve tarihsel gerçekliklerine tümden yabancılaştırılmış bir aydın kesim oluşmuştur. Türkiye, Türkiye'dekinden bile daha büyük konular ve bu medenileşmenin, aydınlaşmanın ölçütü olarak kabul edilir. Okur-yazar oranı -Türkiye illeri de dahil- en yüksek olan yerlerden biridir. Sömürgeci eğitim ve kültür temelinde, yukarıdan aşağıya, maddi temel olmayın, çarpık ve bu nedenle her türlü yozluğun gelişmesine açık suni bir sosyalleşme gelişmiştir. Kürt ve Kürdistan kelimeleri ağza dahi alınmama, hemen herkes kendisini Türk saymaktadır. Kürtlüğe ait özellikler sınırlı olarak, yolların ve okulların ulaşmadığı şehir merkezlerine uzak dağlık alanlarında yaşanmaktadır. Buralarda da gençlik esas olarak bunun dışındadır ve Kürtlük de aleveçlik olarak yorumlanmaktadır. Kısacası Kemalist egemen olmuş, toplum kendi gerçeklerine önemli oranda yabancılaştırılmış, her türlü yabancı akımın ve yozlaşmanın yurtesine uygun zemin oluşturulmuştur. Türk bujuva partileri bu zemin üzerinde örgütlenip yer edinirler.

Kemalizmin yarattığı bu ulusal yabancılaşma zemini, Türkiye solu'nun da dayandığı esas temel olur. Burjuvazinin Misak-ı Milliçilik anlayışını olduğu gibi benimsenmiş Türk solu'nun hemen tüm grupları, daha 1960'lardaki TIP çalışmalarıyla başlayan, Dersim'e girer ve Kemalizmin yarattığı zemin üzerinde varlık bulurlar. Sömürge Kürdistan'da "Bağımsız Türkiye" sloganını bayraklaştıran bu "sol" un Kürdistan'daki işlevi, devrimciliğe adına Kemalizmin düşünsel ve giderek maddi egemenliğine hizmet olmuştur. Ve bu işlev en çok Dersim'de gerçekleşmiştir. Bu bir anlamda kaçınılmazdır. Da Kürdistan'da Kemalizmin zemini üzerinde varlık bulan bu kesimlerin, sömürgeci egemenliğe karşı çıkmaları, köklü bir eleştiriyi tabii olarak onaylamaları beklenemez; çünkü bu, onların kendi varlık koşullarına, temellerine yönelmeleri olur. Aksine, kendi temellerini güçlendirmek istemişlerdir ve dolayısıyla sömürgeci egemenliğin devamından yana olmuşlardır.

Aynı durum TKP-ML için de geçerlidir. Kürdistan'ın diğer alanlarda gelişmeyen bu hareket de, Dersim'deki ulusal yabancılaşma ortamında, Kemalizmin yarattığı zemin üzerinde gelişme olanağı bulur. Dayandığı temellerin güçlenmesi, sömürgeci egemenliğin varlığına, güçlülüğüne bağlıdır. Bu egemenlik ve yarattığı tahribat bunların varlık koşuludur. Dolayısıyla bu güç de kendi temellerini güçlendirmek için sömürgeci tahribatlarını derinleştirmek zorunda kalmıştır. Açık ki, bu bir niyet sorunu olmaktan öteye, Kürdistan'da varlık gösterme biçiminin ortaya çıkardığı bir durumdur. Kürdistan gerçekliğinin inkarı temelinde Kürdistan'da varlık kazanmaya çalışan her güç, şu ya da bu tarzda sömürgeci hizmet etmek zorundadır. Bu olgu kavranmadan, "Ben Türk devletinin Kürtleri ezmesinden yana değilim, Kürt halkını kendi kaderini kendisinin belirlemesine taraftarım" demek hiçbir şeyi değiştirmez. Denilebilir ki, bu konuda en başta tavır "Partizan" göstermiştir. Sömürgecilerin Dersim'de yarattığı tahribata yönelik her devrimci eleştiri ve çıkış doğrudan bu gücün temellerine yönelik olduğu için, büyük bir tepkiyle karşılanmıştır. Başından beri konumu böyle olan bu gücün,

bu konumundan uzaklaşmadıkça sömürgecilerle karşı ciddi bir tavır alamayacağı, aksine onlarla uzlaşma içinde, Kürdistan halkına ve kurtuluş mücadelesine düşmanlık yapacağı başından bellidir. Nitekim yapılan da bu olmuştur.

Dersim'de İbrahim'in başlattığı çalışmalar, ölümünden sonra esas olarak TKP-ML'nin, daha sonra "Partizan" ismini alan kanadı tarafından sürdürülmüştür. Dersim'de ilk faaliyet yürüten örgütlerden biridir ve çalışmasını başından beri kırsal alanda sürdüren bir güçtür. Kırsal alana erken giriş, bu alanların çok yoksul yapısı ve hareketin ihtilalcilik görünüşüyle birleşince, kısa sürede kırsal alanda belli bir gelişme sağlayabilmiş, yoksul kesimlere mensup ve ihtilalcilik bir şahıs birçok genci etrafında toparlayabilmiştir. Bu gelişmelerden umuda kapılan hareket, Dersim'i tüm faaliyetlerinin merkezi olarak almış, güçlerinin ağırlıklı kesimini burada tutmuş ve Çin devrim deneyimini dogmatik tarzda uygulamaya çalışmalarında Dersim'i, "gerilla" ve "kızıl siyasi üs" bölgesi olarak ilan etmiştir. Biraz da bu tespitlerin sonucu olarak, diğer alanlarda fazla gelişme göstermeyen hareket, giderek hızla Dersim'le sınırlı olmaya, yerelleşmeye başlamış ve bir Dersim örgütü haline gelmiştir. Türkiye'de bile çalışmaların esas olarak Dersim'den oralara gidenlerle sınırlanmış, Dersimliler neredeyse "Partizan" orda olmuştur. Öyle ki halk dahi bunları "Tunceli KP-ML" veya "Tunceli İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu" ("T"İKKO) olarak anmaya başlamıştır.

Yerelleşmede, bu süreç içinde hareketin önde gelen birçok militan kadrosunun, sömürgeci taraftan çeşitli biçimlerde katledilmesinin de rolü olmuştur. 1977-80 sürecinde, Cemil OKA, M. Zeki ŞERİT, İsmail HANOĞLU gibi birçok yiğit önder kadrosu, hareketin dogmatik mücadeleye anlayışı ve buna denk düşen çalışma tarzı sonucu şehit düşmüştü, harekette bir önderlik boşluğu doğmuştur. Bunun sonucunda, yine bu süreç içinde cezaevlerinde şüpheli bir tarzda kaçan bir-iki unsur, hareket içinde etkinlik göstermişlerdir. Bunların hareket içinde etkinlik kurlmaları sonrasında, hareket de giderek bir yozlaşma gelişmeye başlamış, ilk etapta Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi karşı-devrimci ve düşman olarak ilan edilmiş (fakat bu alt düzeydeki kadro ve savaşçı yapısına fazla benimsenmemiştir), hemen peşinde önder kadrolardan Orhan BAKIR'ın esrarengiz bir tarzda öldürülmesi gündeme gelmiştir.(1) Aynı süreç içinde hareketin direnişçi özünden uzaklaşmaya başladığı, örgütün kadro yapısında bir yozlaşmanın, saflarda ahlaksal çöküntünün geliştiği ve tüm bunların kitle ilişkilerine yansıtıldığı, kırsal alanın yozlaşmış kesimlerine dayama biçiminde bir ilişkinin ön plana çıktığı görülür. Bu gelişmeler ortamında hareket içinde bir de bölünme (Bolşevik Partizan) gerçekleşir. Hızla bir eşiğe hareketine dönüşme sürecine girilir.

12 Eylül döneminde girerken örgütün genel görünümü yukarıda belirlediğimiz gibidir. 12 Eylül darbesi sonrasında hemen tüm örgütler hazırlıksız yakalandı, ağır darbeler aldılar ve örgütlenmeleri büyük oranda dağıldı. Bu durumda, yine hemen tüm örgütler zorunlu olarak geri çekilmeyi, yurt dışına çıkış (bazılarının farklı amaçları olsa da), toparlanma ve hazırlık sürecini başlatırken, "Partizan", "silahlı savaşım vereceğim" diyerek güçlerini Dersim'e topladı. Ve "herkes kaçtı, ben içerde kaldım, savaş sürdürüyorum" diye bir bölünme hastalığına tutuldu. Ama gerçek hiç de böyle değil. Cuntaya karşı tek eylem gerçekleştirmedik-

leri halde birçok dürüst insan sömürgeci tarafından katledildi. Biraz sıkışınca örgütün sefleri, kapağı Avrupa'ya atarken, kadro ve savaşçılar cuntanın saldırının karşısında örgütsüz ve donanımsız bir tarzda imhaya terk edildiler. "Partizan"ın cuntaya karşı eylem adına yaptıkları ise, muhbir oldukları iddiasıyla, bolca muhtar vurmak oldu. Rastgele yapılan bu eylemlerle bir yandan örgütün dürüst unsurları oyalanırken, diğer yandan topluma tam bir kaos ortamı yaratıldı. Kim ajan-muhbir, kim değil, bunlar neye göre belirleniyor, ölçüt nedir, her şey birbirine karıştı. Toplum, kitleler şaşkın ve suskun, yer yer bazılar, bazı uyanıklarda bulunacak olsa, bu onun "ajan" damgası yemese yetiyor.

Bu koşullarda örgütün lideri Süleyman CİHAN ve Yesevî UYAR gibi birçok savaşçı kadrosu katledildi. Örgüt tümden geçmiş kararlara bazı teplerin denetimine girer. Bu süreç cuntanın tüm sol üzerinde sistemli bir tasfiye ve teslim alma uygulamalarının da hız kazandığı bir süreçtir aynı zamanda. 12 Eylül burjuvazisi, Türkiye solu'na ölümcül darbeler vurmuş, dizinin altında büyüyen bu yaramaz çocuğu ıslah etmek için cezaevlerinden Avrupa'ya uzanan bir tasfiyecilik uygulaması başlatmıştır. Bu uygulama başarılı olur ve sol büyük oranda terbiye edilir. Sol içinde örgütle nerece kimini "eşekleştirir", kimini ise daha beter eder.

12 Eylül sonrası, sömürgecilerin tasfiye çabalarının hız kazandığı bir dönemde, başlangıçta sol saflarda esas olarak iki eğilim belirir. Bunlardan birincisi, devrimci direniş biçiminde somutlaşan ve süreci direnişçi hazırlık olarak alan, ağırlıklı olarak PKK tarafından temsil edilen ve FKBCD platformunda somutlaşan eğilimdir; diğeri ise reformizm, teslimiyetçilik biçiminde somutlaşan, mülticelliği öngören, Türkiye'de 12 Eylül öncesi koşulların oluşuna kadar beklemeyi salık veren eğilimdir. Başlangıçta FKBCD içinde yer alan başlarının da katılmasıyla bu eğilim kendisini TKP önderlikli "Sol Birlik" biçiminde somutlaştırdı. Yine "Devrimci İşçi" bu eğilimin açık tasfiyecilik biçimindeki diğer bir ucu oldu. Bu iki eğilim arasında, ne dediği, ne yapması istediği belli olmayan, kendisini formüle edememiş, ortamı bulandırmaktan başka bir şey yapamayan ara oluşumlar vardır. Kiminin ciddiye almadığı bu oluşumları yine kendilerini dünyanın merkezi saymaya devam ederler. "Partizan", bu oluşumların en tipik örneğiydi ve "iki kami arasında beynamaz" bir görünüm arz ediyordu. "Ben komünist partisimdir, diğerleri de kendilerini küçük-burjuva vb. örgütler olduğuna kabul etsinler ve benim önderliğimde bir cephe olsun" anlayışıyla hareket ediyor ve tüm cephe ittifak çalışmalarına karşı çıkıyordu. Görünüşte bunun ideolojik-politik çarpıklıktan kaynaklandığı sanılabilir. Fakat yine özünün böyle olmadığı daha sonra PKK'ye karşı tavırda ortaya çıktı. Sonuçta teslimiyetçi savunma eğiliminde ara oluşumlar da sömürgeciliğin yedeğine girirken kurtulamadılar ve bunların tümü TC'nin güdümünde PKK'ye karşı -resmen ilan edilmiş- bir cepheye birleştiler.

Böylesi bir ortamda PKK'nin yeniden ülke içinde devrimci direniş başlatılması ve özellikle bu bir direnişçi gerilla savaşı düzeyine çıkarılan 15 Ağustos Atılımı, bizzat "Partizan"ın atılım karşısında takındığı tavırın şahsında, insanların kafasında bulunduğu durumun özünü açığa çıkardı. O zamana kadar birbirine "düşman" olan birçok grup bir anda bir araya gelip PKK'ye karşı ortak bildirdiler dağıtımına, ortak saldırı düzenlemeye başladılar. Kürdistan kurtuluş mücadelesi karşısında,

Türk solu açıkça kendi burjuvazisini yanında yer almıştı. Bu gruplar içinde "Partizan" ilginç bir görünüm sergiliyordu. O zamana kadar "silahlı mücadele, halk savaşı, gerilla savaşı" terimlerini dilinden düşürmeyen, başta PKK olmak üzere herkesi bu konuda cuntaya karşı teslimiyetçilikle ve kaçkınılıkla suçlayan "Partizan", Kürdistan'da gelişen gerilla mücadelesi karşısında feryadı basıyor, silahlı eylemleri "sosyal-emperyalizmin oyunları, zamansız ve karşı-devrimci" ilan ediyordu. Tavrı, sadece belirleme düzeyinde kalmıyor, pratiğine de yansıyor, kitle içinde "TİKKO'nun silahlarını "karşı-devrimci PKK'ye çevireceğinin" propagandası yapıyordu. Pratik gelişmeler, bunları "Partizan"ın kendilerinin söylemediğini, sömürgecilerin söylediğini ortaya koymaktaydı. Dersim bu konuda ilginç gelişmelere sahne oluyordu. Bu süreçteki pratik gelişmeler biraz daha yakından izleyen herkes bunu rahatlıkla görmekteydi.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, 12 Eylül sonrasında, "Partizan", "savaş vereceğim" iddiasıyla güçlerini Dersim'e topladı. Gerçekten de bir savaş verilir; fakat bu örgütün başına çöreklenenler, örgütün dürüst unsurlarını bitirme, örgütü tümden yozlaştırma savaşıdır. Bu duruma tepki duyan birçok dürüst insan örgütten ayrılır. Örgütte hızla bir yozlaşma gelir. Halkın bu duruma tepki gösterdiği yerlerde, örgüt, tehdit ve baskıyla insanların susturma yoluna gider. "Partizan", in şahsında, halkın devrimciler ve devrimci mücadeleye olan güveni sarsılır. Kır küçük-burjuvazisinin yozlaşmış kesimleri örgütün dayandığı esas kesim olur ve "Partizan" bu kesimin temsilcisi, kırın yozlaşmış kesimlerinin hareketi durumuna gelir. Başlangıçta bir köylü ihtilalciliği olarak doğan hareket bu konumundan uzaklaşmış, siyasal muhtevasını yitirmiş, kır küçük-burjuvazisinin en yoz kesimini temsil eden bir eşiğe hareketine dönüşmüştür. Diğer örgütler (esasta PKK), yurt dışına çıktığında halkın sığınabileceği ve "Partizan"ı frenleyebilecek bir güç de yoktur.

Direniş ve savaş adına yapılan, halk bundan vazgeçirme çabası da olmuştur. Türk sömürgeciliği "38" sonrası hep "Dersim'de bir daha bana kurşun sıkılmaz, sıkılmamalı" anlayışıyla hareket etmiştir. 12 Eylül sonrası "Partizan"ın topluma egemen kilmaya çalıştığı anlayış da budur. Bu dönemde, "devlete karşı mücadele ediyoruz" dediği halde devletin resmi gücüne karşı tek ciddi eylem geliştirilmesinde, halkta, "devlete kurşun sıkılmayan bir devrimcilik" anlayışının gelişmesine hizmet etmiştir. Kalabalık sayılabilecek sayılabilecek halk içinde çok açık, legal, laçka hareket etmesine rağmen (tabii "devrimcilik" adına), devlet de bu güce ciddi olarak yönelmemiştir. Halk içinde yapılan tek şey anti-PKK'cilik olmuştur. Bu dönemde gerek bunların devlete, gerekse devletin bunlara yönelik göstermelik birkaç çıkış operasyonu geçmez. Bu durum biraz uyanık olan hemen tüm insanların kafasında, "Partizan nereye gidiyor?" sorusunu doğurmuş ve pratikte görülen uzlaşmanın niteliğini ve düzeyini merak etmeye başlamışlardır.

Türkiye devrimci, demokratik güçlerinin tümden bitirilmesi çabalarına vurulan ağır bir darbe de olan 15 Ağustos Atılımı, bizzat "Partizan"ın atılım karşısında takındığı tavırın şahsında, insanların kafasında bulunduğu durumun özünü açığa çıkardı. O zamana kadar birbirine "düşman" olan birçok grup bir anda bir araya gelip PKK'ye karşı ortak saldırı düzenlemeye başladılar. Kürdistan kurtuluş mücadelesi karşısında,

düşmanlık açıktan yapılmaya başlanmıştır. Tavırda hep sömürgeci izlenmiş; onların planları doğrultusunda hareket edilmiştir. PKK saflarında geliştirilen "Semir komplosuna" var güçleriyle arka çıkılmış, kitle içinde "Partizan"ı bırakıp provokatörlerin propagandası yapılmış, sömürgecilerin ağzıyla direniş karalanmıştır. Bir yandan halk içinde, "PKK'ye destek olmayın, eylem yapmasını engelleyin" diye telkinde bulunurken, diğer yandan ise, "eylem yaparsanız size karşı tavır alırız" diyerek kurtuluş gücüne tehdit ediliyordu. Kitleler içinde PKK'yi karalamak propagandalarında kullanılan kelimeler bile sömürgecilerin kullandığı kelimelerle aynıdır. Örneğin; valinin bir yerde konuştüğünün aynısını bir başka yerde "Partizan" konuşur. Vali de, "Partizan" da, "Buralarda da Eruh ve Şemdinli'ye dönüşmesini istemiyorsanız Apoculanı eylem yapmasını engelleyin" der. Yine her tarafta, "silahlarımızı PKK'ye çevireceğiz" propagandasını geliştirirler. Bu ortaklık öylesine açıktır ki, birçok operasyon komutanı, köylerde halka "Partizan"dan bahsederken, "yerliler", "bizimkiler" diye bahsetmekte sakınca görmez. Bu durum hem halkta, hem de örgüt saflarında gerginlik yaratır, örgüt içinde huzursuzluklar gelişmeye başlar. Örgütün dürüst unsurları PKK konusundaki tavırını benimsemeyerek direniş geliştirilmesini isterler. Direniş eğiliminden yana olan kesimin önde gelenleri ve örgütün askerî sorumlularından Hayrettin BAKIŞ (Kurşun), sömürgeci taraftan ilginç bir tarzda katledilir.(2) Bu sıralarda örgüt içi huzursuzluklar gidermek amacıyla bir Konferans yapılmaktadır ve bu yaklaşık bir yıl kadar sürer. Böylesi gelişmeler içinde örgütün kesinleşen idam cezasının kaldırılması için halkta yoğun bir kampanya geliştirildiği bir unsur, konulduğu hücreden "sakin" bir tarzda "kaçar" ve kısa bir süre içinde Avrupa'da örgütün başına geçer.

Konferans süreci içinde örgütün, örgütlenmesinde ve hareket tarzında gözle görülür değişiklikler olur. Fakat bu olumluya doğru bir değişiklik değil, tersine daha da olumsuz bir değişikliklerdir. Güçler belli bir mücadele düzeyine göre değil, rastgele düzenlenir. Ortada mücadele, savaş adına hiçbir şey olmamasına rağmen, 20-25 kişiye varan gruplar oluşturulur. Grupların silah ve donanım düzeyi denizlenir. Hareket tarzında eskisine göre daha olumsuz, tamamen disiplinli, laçka, legal bir yapı egemen olur. Öyle ki bu gruplar ilçenin burununu dibindeki köylerde hiçbir savunma ve güvenlik önemi (nöbet vb.) almadan günlerce kalmakta, silah çatıp top oynamakta, ya da çay boyuna inerek balık tutulmaktaydı, hatta kurtuluş güçlerimizin eylem yaptıkları yerlerin yanı başında ve en çok deşifre olmuş köylerde (yaz günlerinde) günlerce aynı tarzda kalabilmektedirler. Bu konuda halk kendilerini uyardığına da, "Apocular, kurtkurlarından köylerde kalmıyor, gece geziyorlar" demekte ve halka karşı zor kullanılmaktadır. Durum böyle olmasına rağmen, düşman bir kez olsun bunların üzerine gelmemektedir. Mücadele alanında ise yapılan, kurtuluş güçlerimizin eylemlerini sabote etmeye yönelik bazı provokatif girişimler olmuş, kurtuluş güçlerimizin bulunduğu yerlerde -merminin bile zor yetişebileceği bir mesafede- askerî araç veya karakola ateş açmak olmuştur, biriki örgütselik çatışma yapılmıştır. Ki sırada insanlar bile bu "eylemleri" provokasyon olarak nitelemişlerdir.(3)

Öte yandan halk içinde "PKK'yi vuracağız" propagandası hız ka-

zannedilmiş, bu konuda kitlelerin nabzı yoklanmıştır. Bütün bu durumlar kitlede, "Partizan"ın devletin güdümüne girdiği, PKK'ye karşı düşmanla işbirliği yaptığı" kanısım egemen kılmıştır. "Partizan"la yakın ilişkisi içinde olan bazı çevreler de dahil, hemen her tarafta halk, "Partizan devletin oyununa geldi, devlet Partizan'ı size saldırtacak" diye arkadaşlarımıza uyardı bulunuyor, buna tahammüllerinin olmadığını belirterek bu provokasyonun boş çıkarılması için hareketimizi olgun davranmasını bekliyorlardı. Yine ilerici birçok bürokrat, "Partizan'ın ipleri devletten elinde. Ona karşı dikkatli olun..." uyarısında bulunuyorlardı. Gerçek durum da buydu; "Partizan" devlet ilişkisi artık açığa çıkmıştı ve herkes de bunu görüyordu. Yararlanmak istenen provokasyon ortamını boş çıkarmak için, durumun bilincinde olan hareketimiz sürekli düşmana karşı mücadelesinin yükseltilmesi ve bu esas üzerinde tüm ilerici, devrimci güçlerin birliğini, dayanışmasını dayatıyor, devletin oyunlarına karşı kamuoyunu uyarıyordu.

Nitekim bu dayatmalar olumlu sonuçlar vermiş, halk, "Partizan"ı bu oyuna seyirci kalmayacağını belirtir sert tepki gösterirken, örgüt içindeki dürüst insanlar da bu durumu kabul etmemiş ve "Partizan" içinde, PKK'ye saldırı konusunda birlik sağlanamamıştır.

Sömürgecilerin istediği biçimde hareket etme olanağı bulamayan ve örgütün dürüst tabanına bunu benimsetemeyen "Partizan"da, '86 yazından itibaren yeni değişiklikler meydana gelmiştir. Bir yılı aşkın süren "uzatmalı Konferans" sonuçlanmamış, güçler yeniden daha küçük gruplar biçiminde düzenlenmiş ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin -baştaki Diyarbakır olmak üzere- olumlu gelişme sağladığı alanlara güç kaydırılmıştır. Bu değişiklik, "Konferans kararlarına" bağlanmış, "Konferans"ın, Diyarbakır'ı "birinci gerilla bölgesi" olarak ilan ettiği, Dersim'in ikinci plana atıldığı belirtilmiştir. Tek bir ilişkilerin olmadığı bir alanın I. gerilla bölgesi ilan edilmesinin, yılların "kızıl üs"ü Dersim'in arka plana atılmasının garipliği yanında, Diyarbakır alanında dayandıkları tek ilişkinin de, devletin (herkesçe bilinen) bir ajansı olması, bu çıkışın ulusal kurtuluş mücadelesini provoke etmek için yapıldığı ve arkasında sömürgecilik olduğunu açıkça göstermektedir. Yine bu süreçte yaratılan provokasyonla örgütün dürüst unsurlarının sömürgecilerle kettirilmesi de bunun bir diğer kanıtı olmuştur.(4) Görülen o ki, "Partizan"ı açık bir milis gücü haline getiremeyenler, örgütün sömürgecilikle savaşmak isteyen dürüst unsurlarını da tarza tasfiye etme, ulusal kurtuluş mücadelesiyle provokatif ve komplocu yöntemlerle savaşma, mücadelesinin olumlu gelişmeler gösterdiği alanlarda gelişmeyi sabote etme yoluna gitmişlerdir.

Kısacası, "Partizan" tüm devletin kontrolüne girmiş, örgüt içindeki dürüst unsurlar komplocu yöntemlerle safdışı edilmeye başlanmıştır. İşte 17 devrimcinin ölümüne yol açan nedenleri bu gelişim süreci içinde ve vardığı düzeyde aramak, olayı bu bağlam içinde değerlendirmek gerekmektedir. Ortada, halkın değerli evlatlarını katletmeye yönelik bir oyun vardır. Bu oyunu açığa çıkarmak ve buna dur demek, halka bağlı olduğuna söylenen ve katledilen devrimcilerin anısı karşısında bir nezbe olsun sorumluluk duyan herkesin görevidir.

Aslında "Partizan" süreci ve bugünkü gelişim noktanın fazla yadırganacak bir yönü yoktur. Varılan sonuç, hareketin karakterinden kaynaklanan zorunlu bir durumdur.

Kürdistan'da, Kürdistan'ın inkarı temelinde örgütlenen ve bu anlamda varlıkları Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğe bağlı olan, Kemalizme ideolojik-politik düzeyde tam bir kopuşu gerçekleştirmeyen, Türkiye devriminin ideolojik, politik, örgütsel sorunlarına doğru bir yaklaşım getirmeyen, sosyalizmi ve onun kazanımlarını yadsıyan oluşumların, başlangıçta çok iyi ve soylu niyetlerle yola çıksalar da sonuçta varacakları noktadan farklı olmaz. "Dev-İşçi" ve "Partizan" bu gelişimin en tipik iki örneğidir.

"Partizan", temel olarak bu nedenlerden ve sınıf karakterinden ötürü bu sonuca varmıştır. Bu hareket tüm pratiğinde temel aldığı sınıf karakterini yansıtmış, onu kuşuşturmuş ve bunu aşamadığı için de sömürgecilik açısından kurtulamamıştır. Dogmatizm, tutuculuk, ideolojik, politik sorunlara çok dar ve subjektif yaklaşma, dağınıklık, rastgelelik, kararsızlık, kendine sevdamla ve başkasını beğenmeme, kemalist milliyetçiliğin etkisini dünyanın merkezi sayma, taktiksizlik bu hareketin temel özellikleri olmuştur. MAO'nun ve İbrahim'in in zinden gittiklerini ve "halkın temsilcisi" olduklarını kanıtlamak için kafalarına birer kasket uyduran bu güç, model olarak aldığı Çin devriminin özgül yöntemlerini de olduğu gibi getirip Türkiye ve Kürdistan'a uygulamak istemiştir. Birçok görüş ve yöntem bizzat pratik tarafından defalarca yalanlanmasına, geçersizliği ispatlanmasına rağmen ısrarla sürdürülmüş, bir parça verimsiz toprağın dan vazgeçmeyen köylünün hırısıyla bunlara sarılmıştır. İdeolojik, politik darlık, her şeyin izahını ve çözümünü kendisinden başlatma, kendisini her şeyin merkezine koyma, pratikte dıştalayıcı, sekte bir politikaya yol açmış ve bu güç haline bakmadan kendisini "dünya komünist hareketinin önderi" ilan edip çıkmıştır. İkiçiklik, kararsız yapıyla birçok konuda defalarca karar değiştirmiş (örneğin, PKK hakkında, PKK'de ideolojik, politik bir yapı değişikliği olmadığı halde üç defa görüşü değiştirmiştir), örgüt mücadelesinde biçimleri arasında bir türlü uyum sağlayamamıştır vb. vb. Bunlar, dayandığı toplumsal yapının özelliklerinin hareketi yansıtmıştır. Sömürgecilik hareketi içinde etkinlik geliştirmesine paralel olarak hareketin de yozlaşmış yapılarına dayanması ve bu kesimlerin hareketine dönüşmesi sürecinde her türlü yozluk hareketi içinde yaşanmış ve yaşatılmış, bunları meşru görmüştür. Durumu böyle olan bir gücün sömürgecilikle alet olması fazla tuhaf olmasa gerek.

Köylülük ekonomik temelinden dolayı sürekli dağılan, parçalanmış, proletarya ile burjuvazi arasında yalpalayan, ikisinin de etkisi altında kalan bir sınıftır. Dar, bireysel ve istikrarsız üretim temeli üzerinde duran bu sınıf, dünyaya bakış açısında çok dar ve dogmatik, politikada istikrarsız ve uzlaşıcı, örgütlenmede dağınık ve bireyci, milliyetini her şeyin üstünde tutan ve sürekli onu kaybetme korkusu içinde tutucu ve sürekli burjuvalaşma, milliyetini büyütme eğilimindedir. Bu özelliklerinden dolayı çağımızda bu sınıf ve bu sınıftan kaynaklanan sınıf hareketleri toplumsal bir hareketle, devrime önderlik edemez. Ama özellikle sömürge, yarı-sömürge ülkelerde devrimin temel güçlerindedir -özellikle yoksul köylülük-, proletaryanın temel müttefidir. Proletarya önderliğinde devrimde çok önemli roller oynar. Halk savaşının temel güç kaynağıdır. En çok ezilen, horlanan ve sömürülen bir kesim olduğundan egemen kesimlere karşı hıncıdır ve ihtilalcilerle çakışmaları açıktır. Fakat ihtilalciler

istikrarsız ve geçicidir. Proletarya ile ittifak halinde olmadan, proleter hareketin şahsında sosyalizmin eğitici, aydınlatıcı, yol gösterici etkisi olmadan, günümüzde, köylü hareketleri ihtilalciliğini koruyamaz, bu tarzda varlığını uzun süre sürdüremez ve sonuçta yozlaşır. Bunlar çağımızda defalarca kanıtlanan gerçeklerdir. "Partizan"ın şahsında yaşanan gerçeklik de budur. Bu süreçte Türkiye'de diğer sınıf ve tabakaları kendi önderliğinde bü-tünleştirip hareketle geçirecek proleter bir hareketin şekillenmemesi, "Partizan"ın da sınıf intiharına uğrayarak böyle bir şekillenmeye dönmemesi varılan sonucun temel etmenlerinden olmuştur. Durum böyle olunca, bu hareketin Kürdistan'daki proletarya hareketi ile yakın ilişkisi ve dayanışma içinde olması da haliyle sözkonusu olamamaktadır. Çünkü, bırakalım bu hareketle yakın ilişkisi ve dayanışma içinde olmayı, Kürdistan gerçekliği dahi kabul edilmemekte, dolayısıyla bu hareket meşru bile görülmemektedir.

Köylülüğün esas çıkar devrimdir. Devrim, devrimde çıkarılan olan tüm kesimleri -proletarya önderliğinde- ortak çabasının eseridir. Bu anlamda, köylülüğün çıkarlarını temel alan bir hareketin proletarya önderliğinde, devrimci bir blok içinde yer alması zorunludur. Yukarıda belirttiğimiz gibi, proletarya dışındaki sınıfların devrime önderlik etme, ilerletip yönetme durumları olmadığı gibi, proletarya ile bağ içinde olmadan, yozlaşmadan varlığını sürdürmeleri de olası değildir. Bu açıdan, devrimden çıkarılan olan proletarya dışı sınıflardan kaynaklanan hareketlerin, temsil ettikleri sınıfın çıkarlarını gerçekten savunabilmesi, proletaryanın önderlik ettiği blok içinde yer alması bağıdır. Çünkü bunların yalnız başına kendi çıkarlarını bile koruma gücü yoktur. Denilebilir ki bu en çok da köylülük için geçerlidir. Proletarya önderliğinde bir devrimci-demokratik blok içinde yer almadan gerçek bir köylü hareketi olunamaz ve bu durumda sonuçta düşman yem olmaktan kurtulamaz. Çağımızda defalarca kanıtlanan bu gerçek, "Partizan" pratiğinde bir kez daha doğrulanmıştır.

Gelişim sürecini izah etmeye çalıştığımız "Partizan"ın bugünkü konumunu ve bunun nedenlerini bu hususlar içinde, hareketin karakterinde aramak ve izah etmek gerekir. Sorunu salt niyetlerle izah etmeye kalkışmak, insanı yanlışlığı götüren idealist bir yöntemdir. Niyet en son ele alınacak şeydir. Niyetler kendilerini oluşturabilecekleri platforma sahip olunca etkili olabilirler. En düşmanca niyetler bile kendilerini yaşam olanağı sağlayan ortamı bulmadıkça fazla etkili olmazlar. "Partizan", en kötü niyetlerin bile yer bulabileceği bir platformdu. Nitekim bu niyet sahipleri kendilerini bu zemin üzerinde konuşturmuş, örgütü denetimlerine alarak sömürgecilerin saflarına çekebilmişlerdir. Bu hareket, bugün, ilerici, ihtilalciler potansiyel çar-çur eden, tüketen, kendi kendisine karşı suç işletiren bir konum almıştır. Artık bu objektif bir konumda değil, subjektif olarak da düşmanla birleşmiş, ihtilalciler yapısına karşı hesap ve planlı bir komplo içine girmiş ve bunu önce kendi içinde başlatmıştır.(5)

"Partizan" olayı, en başta benzeri hareketler içinde yer alanlar olma üzere, halka ve devrime karşı sorumluluk duyan herkesçe yapılan bir konum almıştır. Bu arada, provokasyonu yaratan nöbetçi, bir "Parti-

zân"ın sorumluluklarını yerine getirmeyen herkes sorumludur, pay sahibidir. "Partizan"ı bu noktaya getiren en önemli etken, onun Kürdistan ve Kürt sorunu karşısındaki inkarcı tavır ve Kemalizme bu konudaki ortaklığıdır. Şovenizmin çeperlerini parçalayıp onun etkisinden tümünden kurtulamayanların, sömürgeci-faşist TC'ne karşı tutarlı bir mücadeleye geliştirmeyeceği ve onun bir piyonu olmaktan kurtulamayacakları bu gerçekle bir kez daha ispatlanmıştır. Bu temelde doğru bir ideolojik, politik, taktik ve stratejik anlayışa ulaşmadan devrimci gelişme yaratmak bir yana, bu gelişme önünde engel olunacağı bir kez daha görülmüştür. Tüm güçlerin, olayın ortaya çıkardığı dersler ışığında kendilerini bir daha ve sorumluluk duyarak gözden geçirmeleri, sömürgecilerin bir tür katliamlarına karşı katlanacak devrimci tavırda gereğidir. Bu görev en çok da "Partizan" içinde yer alan dürüst ve ihtilalciler yapılarına düşmektedir. Dürüst unsurların, "Partizan"ın gelişim sürecini iyi değerlendirmeleri, varılan sonucun nedenlerini özümsemeleri, hareketi bu duruma getirenleri ezip, hareketin ihtilalciler özüne sahip çıkarak, hareketin yanlışlarına mücadele içinde bu özü güçlendirmeleri, şehit düşen yoldaşlarının anılarının da emrettiği bir görevidir.

Öte yandan olaylar, sömürgecilerle tutarlı ve kıyasıya bir savaş verilmemesi ilericiyi korumamış ve bu tarzda yaşamının da olanaaksız olduğunu ortaya koymuştur. Görüldüğü gibi sömürgeciler iki seçeneğe dayatıyorlar: ya usaklık, ya da

ölüm! Açık ki hiçbirini de kabul edilemez. Sömürgeci faşistlere karşı onurlu yaşamının yolu ve katliamlarına karşı takılmak devrimci tavır, devrimci direniş ve savaşçı geliştirmek, bunun gerektirdiği ideolojik, politik, taktik yönelim içine girmektedir. Katliamlar devrimci direnişin yükseltilmesiyle cevaplanmalıdır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, sömürgecilerle verdiği güçlü darbelerle aslında tüm bu oyunların ve katliamların da hesabını sormaktadır. Bu sadece genel bir belirleme değil, pratikte de böyledir. Ağustos ayında gerçekleştirilen ve 9 kişinin ölümüyle sonuçlanan komplo nun hemen peşinde gelişen, 1 binbaşı, 1 astsubay ve 15 er ve erbaş öldürülmesiyle sonuçlanan Uludere Eylemi, aynı zamanda sömürgecilerin bu katliamları verilen güçlü bir karşılık olmuş, böylece ölen devrimcilerle sahip çıkılarak halkımızın acısı bir parça da olsa hafifletilmiştir. Katliamları öğrenen tüm sömürgecilik karşı savaşmaktan geçmektedir. PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK), Kürdistanlı tüm ilerici, yurtsever, devrimci güçlerin savaşçı birlik örgütüdür. Sömürgecilerin her türlü vahşetine, katliamlarına karşı olan dürüst, ilerici, devrimci tüm Kürdistanlıların bu cephe içinde yer alarak sömürgecilikle savaşması, halka ve devrime bağlılığın gereği ve vazgeçilmez bir görevidir.

**Dersim'den
Bir Grup PKK Savaşçısı
Kasım 1986**

Dipnotlar

(1) Orhan BAKIR, 1980 Mayıs'ında Karakoçan'da bir komplo sonucu katledilmiştir. Kendisi, TKP-ML içerisinde, yozlaşan ve direnişten hızla uzaklaşan yapıya karşı direniş eğilimini temsil etme durumundadır. Katledilmesinden birkaç ay önce Türk burjuva basınında manşet haber olarak, "Orhan BAKIR, TIKKO'dan ayrılarak MLKO'yu kurdu" biçiminde haberler çıktı. Ayrıca, TKP-ML içindeki gelişmeler bir tepki biçiminde ortaya çıkan "Boşevik Partizan" grubu, Orhan BAKIR'ın eyleme gönderilme adı altında bir komploya ortadan kaldırıldığı iddiasında bulunmuştur. Olay gecesi polis olay yerinde ve çevresinde aldığı önlemler (olay öncesi polis olay yerinde aldığı önlemler almış) bir bakımdan bu iddiaları doğrular niteliktedir!.

(2) "TIKKO" nun genel komutanı olarak bilinen ve halk arasında belli bir saygınlığı olan Hayrettin BAKIŞ, Haziran 1985'de, sömürgecilerin kurduğu bir pusucu katledilmiştir. Şüphe uyandıran birçok yönü olan bu olay, TKP-ML'in uzatmalı "III. Konferans"ın yapıldığı bir ortamda yaşanır. İki kişi ile birlikte randevu noktasına giden Hayrettin BAKIŞ, randevu yerinde düşmanın "teslim ol" çağrısına karşılık, "Yanında bulunan iki kişi düşmana teslim olmak isterken, Hayrettin BAKIŞ tarafından vurulur. Hayrettin BAKIŞ'ın kendisi de sömürgeci tarafından katledilir.

(3) 1985'in başından itibaren, çok sayıda kadro ve sempatizan sömürgeci tarafından katledilmesine rağmen, TIKKO ajan-muhbir yapıya karşı da eylemleri sürdürmüştür. Ajan yapıya karşı tek bir ciddi eylem geliştirmeyen "TIKKO", devlet güçlerine yönelme adı altında ise, tümüyle başsansız birkaç yönelim içersine girmiştir. Fakat bu "eylemler" esas itibarıyla mevcut ortamı provoke ederek, devrimci kurtuluş güçlerinin eylemliliğini sabote etmeyi amaçlamaktadır.

(4) 1986 Temmuz'unda Ovacık'ın Topuzlar köyünde 9 devrimci bir komplo sonucu sömürgecilerle katledildi. Olay şöyle gelişiyor: Hemen tümü yeni çekilmiş insanlardan oluşan 10 kişilik bir "Partizan" grubu, Topuzlar köyünde bulunmaktadı. Sabah saatlerinde başka bir yerde bulunan operasyon güçlerine erzak götürmekte olan bir askerî araç köyden geçtiğini gören nöbetçi, elindeki kurma (av tüfeği) ile askeri araca ateş eder. Bunun üzerine eden bulunan diğer "Partizan" cılar dışarı çıkarak, köyden ormana doğru uzaklaşırlar. Olay üzerine alana gelen düşman kuvvetleri takip ve çember oluşturmaya devrimcileri imha etmek isterler. Bu arada, provokasyonu yaratan nöbetçi, bir "Parti-

zân"ının elindeki kalaşnikof silahı alarak geride kalır ve diğer grup üyeleri ormanda ilerletir. Sözkonusu provokatör sağa-sola ates ederek grubun çekilme yönünü ve yerini belirler. Bu durum diğer grup üyeleri tarafından seri tepkiyle karşılanırsa da, artık o noktaya kadar provokatör rolünü oynamış ve düşman tüm grup üyelerini hunhaca katletmiştir. Ne olduğu bilinmeyen provokatör nöbetçinin, daha sonra düşman tarafından helikopterle alınmış olduğu halk arasında sıkça anlatılan bir gelişmedir. Kasım ayı sonlarında gelişen ikinci olay da benzer tarzdadır. Bir helikopter rastgele ateş açılır ve bölüylelikle grubun yeri açığa çıkarılır. Daha sonra -yine iki kişi kurtulur- tüm grup imha edilir.

(5) Dersim'de şehit düşen PKK partizanlarından bazılarının şehit düşme olayları "Partizan"ın komploculuğu ve kendi içtiple sınırlı tutmadığı konusunda dikkat çekicidir. 4 Mayıs 1981'de Çemişgezek'te katledilen Seyfi DOĞANAY ve Hüseyin TAŞCAN yoldaşların olayı şöyle gelişiyor: Çatışmadan bir gün önce bu yoldaşlar bir grup "Partizan"cı ile karşılaşırlar. Bunlarla yapılan konuşmalarla; karşılıklı olarak eylem yapma durumlarında birbirlerini haberdar etme konusunda görüş birliğine varılır. Diğer gün arkadaşların bulunduğu alanın yamağında "Partizan" bir ajana yönelik eylem yapar. (Ancak durum hakkında arkadaşlara haber verilmeyen) Operasyona çıkan düşman partizanların ilk bastığı yer arkadaşların bulunduğu yer olur. Daha sonra yapılan araştırmalarda da kuşkuyla "Partizan"la yakın ilişkisi içinde olan bazı unsurların devrimci yönelişine tesadüf olmasa gerekir.

Yine 1981 Aralık'ında Pülümür'ün Kirmeze köyünde katledilen Metin YILMAZ ve Kazım AYDIN yoldaşların şehit düşme olayında da buna benzer bir gelişme yaşanmaktadır. 1985 Kasım ayında Gündüz TİLEK yoldaşın şehit edilmesi olayı ilginçtir. Arkadaşların o günlerde, o eve uğrayacakları bir "Partizan" grubu tarafından bilinmektedir. (Ev sahibinden öğrenilen) Arkadaşlar eve yaklaştıklarında içerde pusuya yatan düşman kuvvetlerinin ateşi ile karşılaşırlar.

6 Aralık 1985'te Çemişgezek-Tekeri köyünde şehit edilen Mehmet ÖZGÜL, Kazım YETİM, Yılmaz KAYAÖZGÜL yoldaşların olayında da bu yönlü şüpheler duyulmamak mümkün değil. Olay günü aynı köyde dağınık bir şekilde "Partizan"cı bir grup da var.

Tüm bu vb. olaylara ilişkin şüphelerimize ve "Partizan" da bunu sezmiş olmasına rağmen bu olaylara açıklık getirilmemiş ve sahip çıkılmamıştır.



PARTİZANIN MEKTUBU

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, öncekilerinden daha büyük ve kapsamlı olması gereken yeni bir atılımın eşindedir. Mücadeleyi daha geniş alanlarda ve boyutta geliştirme, bu temelde mücadeleye güçlü imeler kazandıracak ileri savaşım biçimlerine ulaşma görevleriyle karşı karşıya bulunmaktayız. Gelişen noktada halk savaşının -birleşik silahlı ve siyasal siddetin- yükseltilmesi kitlesel örgüt ve güçleriyle savaşın geliştirilmesi ve giderek adım adım halkımızın umutlarının devrimci ulusal bir otorite ve yönetim altında pratik yaşam biçimini dönüştürülmesi gerekmektedir.

Yeni atılım, hem gelişen koşulların, hem de mücadelemizin varmış olduğu düzeyin bir dayatmasıdır. Objektif ve subjektif gelişmelerin ortaya çıkardığı somut koşulların böylece bir atılımı zorunlu kılma durumu vardır. Türk devletinin çıkmazı, kurtuluş mücadelesi karşısında ciddi sarsıntılar geçirmesi ve emperyalist sistemin çıkarlarını güvence altına alacak bir savaş geliştirmedeki yetmezliği birçok gücün tartışma konusu olmuştur. Açık ki Kürdistan'da darbe yaşayan sadece Türk devletinin varlığı değil, bir bütün olarak emperyalist sistemin kendisi ve çıkarlarıdır. Ve yine sistemin salt Kürdistan'daki çıkarları değil, kendisi açısından hayatı önemde olan Ortadoğu'daki çıkarları darbe yemektir; çünkü Kürdistan, sistemin Ortadoğu'daki çıkarlarını korumasında giderek daha çok kilit rol oynamakta ve sistemin bölge üzerindeki bir sürü hesabını zemindeki mücadeleyle boşa çıkarmaktadır.

Emperyalist sistemin esas olarak da onun öncü gücü ABD'nin bu duruma daha fazla seyirci kalamayacağı, Türk devletini kendi çıkarlarıyla başbaşa bırakmayacağı açıktır. Nitekim bu güçlerin, halkımızla sömürgeciler arasındaki savaşa daha çok müdahale etme istem ve hazırlıkları yoğunluk kazanmaktadır. Kürdistan'daki karşı-devrimci savaşın planlanmasında belirleyici rol oynayan bu güçler, uygulanmasında da rollerini daha çok artırmaya hazırlanıyorlar. Bu durum söz konusu güçler arasında yoğun bir tartışma konusu olmuştur. Basına da yansıyan bu tartışma ve haberlerde de görüldüğü gibi, Kürdistan "Yeni Bir Vietnam Batağı" olarak nitelenmektedir. Bu nitelenmenin kendisi bile birçok şeyi ifade etmekte ve meselenin didi-yetini ortaya koymaktadır. Dedişik mahiyette de olsa tartışmalar emperyalist sisteme karşı olan veya şanda çıkarları onunla oluşan güçler arasında da yaşanmakta ve bunlar kesin kararlar vermenin, daha olumlu tavırlara girmenin eşijine gelmiş bulunmaktadır.

Beri yandan Türk devleti de gelişmeleri görmekte, kendisini ve bilimum desteklerini yutmaya hazırlanan bu "Batağı" -fazla umulan olmasa da- kurutmak için çabalarını artırmaktadır. Bir yandan hızla savaşa yeni güçler sokup, yeni plan ve oyunlar geliştirmeye çalışırken, bir yandan da kurtuluş

mücadelesini desteksiz bırakmak veya olanaklarını sınırlandırmak için içerde ve dışarda baskı ve şantajlarını trmandırmaktadır.

Kürdistan devrimi üzerine yapılan bütün bu hesapların tutup tutmaması esas olarak devrimin bunlara vereceği karşılığa bağlıdır. Böylesi ortamda mücadeleyi güçlendirerek çıkarmak için düşmanın hesap ve niyetlerine ciddi bir devrimci çıkışla karşılık vermek gerekecektir. Bu aynı zamanda mücadele tarihimizin bize öğrettiği önemli bir olgudur da. Daha ilk andan itibaren, hareketimiz, varlığına yönelik her kompo, imha vb. girişime, daha ileri devrimci çıkışlar yaparak karşılık vermiş, düşmanın girişimlerini bu temelde bozguna uğratmış, varlığını koruyup güçlendirmeyi ve mücadeleyi ilerletmeyi böylece başarmıştır. Denilebilir ki, mücadelemizi karakterize eden bu olgu bugün de yaşanmak durumundadır. Devrimin kazanımlarını, olanaklarını koruyup güçlendirmek, mücadelemizin yararlandığı alanların (bunlar istikrarsız da olsa bizim açımızdan bugün büyük önem sahiptirler) bu konularının sürmesi ve Türk devletinin baskıları karşısında bunalıp ters bir konuma girmemesi; yine acilen ihtiyaç duyduğumuz yeni alan ve olanakların yaratılması vb. birçok sorunun çözümü de esasta böyle bir çıkışın atılımın, gerçekleştirilmesini gerektiriyor.

Doğrudan kendisini ilgilendiren bütün bu iç ve dış gelişmeler ortasında Kürdistan kurtuluş mücadelesi de mevcut düzeyi ile yetinemez. Mücadelenin mevcut düzeyi ile yetinmek, gelişmelerin gerisinde kalmak, dolayısıyla sağ bir konumu yaşamak, insiyatifli düşmana karşırmak ve böylece ona planlarını uygulayabilme fırsatı vermek olur ki, bunun ne kadar tehlikeli bir olay olduğu açıktır. Şimdiye kadar yürütülen mücadele milyonlarca insanı etkisi altına almıştır; fakat pratik olarak bu insanların tümünü kapsamina almamış, yani kendi denetiminde savaşa sürememiştir. Bu anlamda mevcut düzeyin çepçelleri mücadeleye dar gelmekte, onu sıkıştırmaktadır. Oysa objektif gelişmeler açılmayı, büyümeyi dayatıyor; mücadeleye güçlü bir hamleyle bu çepçelleri aşip etkinlik alanındaki insanları örgütleyip seferber edebilmeli ve böylece yeni (ve gerekli) düzeyi ulaşılabilmelidir. Bu, savaşım yöntemlerinin, biçiminin, kapsamının vb.'nin de geliştirilmesi demektir. Mevcut savaşım yöntem ve düzeyi ile mücadele artık hızla ilerletilemez. Açık ki burada söz konusu olan bir tıkanıklık, çözümsüzlük vb. değildir; mücadelenin yürüyüş temposunun düşmemesi, aksine, gelişmelere uygun olarak daha da artırılması için adımların daha sık, daha sağlam ve güçlü atılmasıdır. Yol daha açık ve elverişlidir. Atığa kalkıp yürüyüşü hızlandırmak gerekiyor. Gelişmelerin kontrol altında tutulması, mücadelenin gelişmesinde engelleyici olanların etkisizleştirilmesi, hizmet edici öğelerden ise sonuna kadar yararlanılabilmesi için, güçlü hamlelerle mücadelenin daha ileri bir düzeyeye çıkarılmasına ihtiyaç vardır.

Kısacası, gerek mevcut gelişmeler ve gerekse mücadelemizin varmış olduğu düzey yeni bir atılımı zorunlu kılıyor. Tüm yapımızın buna hazır olma görevi vardır. Çalışmalar bu temelde ele alınıp geliştirilmeli, faaliyetler ve hazırlıklar bunu olanaklı kılacak tarzda yürütülmek zorundadır. Ancak yeni atılımın (kapsamı gözönüne alındığında)

da) eski yapılarla gerçekleştirilemeyeceği de açıktır. Yapımız kendisini bunun gereklerine göre hazırlayıp yetkinleştiremezse, önümüzdeki dönem görevlerini başarmada yetersiz kalacaktır. Bu nedenle, gelişmelerin ve pratigin iyice irdelenmesi, sorunların netçe ortaya çıkarılması, güçlü çözümlerle ulaşılması, ortaya çıkan sonuçların özümsemekle yapıda somutlaştırılması ve bu temelde her bireyin kendini yeniden gözden geçirip yetkinleştirmesi zorunludur. Yaşadığımız pratik iyice irdelenip bilince çıkarılırsa, hepsi de bilinçli bir çabayla aşılabilen birçok yetersizlik olduğu ve bunların mücadelemize ciddi zararlar verdiği görülecektir. Taktiğe ve çalışma tarzına ilişkin yetersizliklerden tutalım, "eskinin kölesi olmaktan kurtulmama"ya kadar birçok yetersizlik söz konusudur. Bunların hemen tümü Parti yazılarımızda genişçe ele alınmış, değerlendirilmiştir. Bazılarına burada

gerçekliği, savaş kendi yasalarıyla yürütmeyi temel alıp almamadır. "Savaşta, iyi niyetten kaynaklanan hatalar başa gelebilecek şeylerin en kötüsüdür" ve "bu kötü şey" bizim başımıza hiç de az gelmiştir.

Taktiği, emir ve talimatları, örgütün kararlarını, bir bütün olarak çizginin gerektirdiğini değil de "kendisine doğru geleni" uygulama vb. biçiminde somutlaşan, (pratikte keyfiyet olayı da diyebileceğimiz) örgütü değil, kendisini uygulama olayları yaşanmıştır. Burada olan, örgüt kurallarının ihlali, örgütün yadsınmasıdır. Açık ki, bu örgüt çalışmasını felce uğratan, çalışmada anarşiye, plansızlığa yol açan bir suç olayıdır aslında. Ama durum bu olmasına rağmen birçok arkadaşın bundan rahatsızlık bile duymamaları korkunç bir duyarsızlığı yaşamaları da söz konusudur. Elbetki burada gelişme yaratılmamış. Nitekim yaratılmamıştır da. Devrimin kazanımlarını koru-



çok genel olarak yeniden değinirsek.

Örneğin çalışma tarzına ilişkin birçok hata işlenmiştir. Devrimci gelişmeyi, kolektif çabanın ürünü olarak ele almama, kendini her şeye kadir görme ama özünde devrimci başarının temel faktörlerini kavrayamama veya uygulayamamadan kaynaklanan bireyci çalışma en çok görülen olay olmuştur. Bu çalışma yönteminin pratik sonucu örgütü verimsiz ve atıl kılma, özü örgütü yadsınmadır. Yine, teorik ve siyasal darlıktan kaynaklanan gelişmeleri tahlil edip gerekli sonuçlara varamama, somut durumu, gerektirdiği faaliyeti düzeyini ve biçimini tutturamama, somut gerçeklikten kopuk, gelişmelerin gerisinde kalan bir çalışmayla yetinme, devrimci faaliyeti çeşitli yönleri arasında koordinasyon ve dengeli gelişmeyi sağlayamama ve savaşta pratikte sınırlanma ve darlığı vb. ifade eden dar çalışma veya dar pratiklik olgusu da ender görülen bir olgu değildir.

Somut durumu ve sorunları bilince çıkarıp bu temelde görevlerin yerine gitme, savaş yasalarıyla değil, niyetleriyle yürütme kalışına, somut gerçekliği değil, niyetlerini temel alma, kısaca niyetlerle hareket etme diyebileceğimiz olay birçok arkadaşın pratiğinde sıkça görülen bir durumdur. Denilebilir ki birçok olumsuzluğun gelişmesinde ve kayıplarda bu olgu önemli rol oynamıştır. Hele savaş koşullarında son derece tehlikeli olan bu olay, çok kötü bir savaşçılığın ve sonuça amatörülüğün kenarısidedir. Burada önemli olan niyetlerin "iyi" veya "kötü" olması değildir. Çok iyi niyetlerin bile bazen insanı cehenneme götürdüğü bilinmektedir. Sorun her zaman somut

mada yetersizlikler görülmüştür. Her zerrisinde çok soylu emekler ve yüzlerce devrim şehidinin kanı bulunan kazanımları örgüte dönüştürüp kalıplaştırmama, parça parça kazanımları birleştirip daha güçlü gelişmelerin ve ileri atılımın aracı yapamama ve bu anlamda kazanımları besleyip büyütememe (sorun esas olarak da kendisini bu noktada gösteriyor), devrimin değerlerine yeterli saygı ve korumaya özen gösterememe vb. biçimlerde somutlaşan bu olay, kendisini daha çok da kayıplar ve ihanetler karşısındaki tavırda göstermiştir. Parti'nin kadro ve savaşçıların korunması ve güçlendirilmesinde belli bir kayıtsızlığın sıkça görüldüğü, verilen kayıpların büyük çoğunluğunun esas olarak kendi hatalarımızdan kaynaklandığı görülmektedir. Burada eleştiririnin hedefi şu ya da bu sorumlu veya organ değil, pratik faaliyet içinde olan tüm yapıdır. Çünkü her kadro ve savaşçı kendisi için bir varlık olmadığın, aksine Parti değerlerimizin bir parçası olduğunun bilincindedir veya olmalıdır. Her arkadaş kendisini, yoldaşlarını koruyup güçlendirmekle, Parti değerlerini koruyup güçlendirdiğinin bilincine hareket etmelidir. Ölmemesi gereken yerde ölmesinin bileceği, bu kesin. Fakat öldürmek ve kazanmak için mücadele ediyoruz, bunun için yaşamalı ve güçlenmeliyiz. PKK'de yaşam anlayışı da nettir, hem de farklı hiçbir yoruma yer bırakmayacak kadar. Bir savaş yürütüyoruz. Bunun bedelleri olacak, bu uğurda çok kayıp verececek. Bu doğaldır. Fakat bu kayıplar, bizim hatalarımızdan, yetersizliklerimizden, kuralsızlıklarımızdan kaynaklanırsa kötüdür ve hiçbir biçimde kabul edilemez. Açık ki her topırağa düşüş olayı kahramanca ve

destansı olmuştur. Özgür geleceğimiz bu kahramanlıkların eseri olacak. Fakat bu hiçbir şekilde hatalarımızın olduğu gerçeğini yadsınmaz ve bunları görmemenin vesilesi yapılmaz. Aksine bunların üzerine daha ısrarlı gidisi ve ezmeyi gerektirir. Bu konuda M. Hayri DURMUŞ yoldaşın, "Partiye ve halka karşı görevlerimi yeterince yerine getiremedim. Borçlu gidiyorum" sözlerindeki derin anlamın mutlaka doğru ve yeterli kavranılması gerekir.

Bu yönlü eksiklikler ihanet ve kaçkınık olaylarında sıkça görülmüştür. Görülen ihanet ve kaçkınık olayına karşı birçok arkadaşta "savaşın, olur. Kürdistan'ın hastalıklı yapısı yansıyıyor, doğaldır" türünden yaklaşımlar ortaya çıkmış ve adeta ihaneti "doğal" görmeye varmıştır. Hayır, doğal değildir. Kürdistan'da yüce, insani ve onurlu her şeyin cisimleşmesi olan değerler ihanet doğal olamaz. Objektif zeminin hastalıklarına dayandırarak "doğal" olduğu da söylenemez. Eğer kaynak zemindeyse, ona yol açan zemin değiştirilmelidir. Bu konuda etkili önlemleri alıp ezici bir yönele içinde olarak değerler korunmalıdır. Bir savaşımızın sıkça yinelediği bir sözü buraya aktarmakta yarar var: "Öyle olmalı ki (o yönlü eğilimleri taşıyanlar için) PKK'ye ihanet etmek veya düşman olmak, PKK'ye bağlı olmaktan, dost olmaktan daha zor ve korkutucu olmalıdır. İhanet en zor seçeneğe olmalıdır." Bunun belirleyici yönünü savaş ve örgüt kurallarının, yasalarının tavizsiz uygulanması biçimindeki maddi önlemler oluştursa da, kadro ve savaşçıların bu konuda yeterli bir bilince, duyarlılığa kavuşturulması, bu temelde inanç vb. öğelerin güçlendirilmesini de gerektirir. Bunun da yöntemi eğitim ve yetkin devrimciliktir. Kaldı ki olaylar tümden zeminin olumsuzluklarına da dayandırılmaz. Birçok arkadaşta bizim eksikliklerimizin ve yetersiz devrimciliğimizin, duyarsızlığımızın önemli rolü olmuştur. Gerçekçi olmak ve bu noktada acımasızca kendimize yönelmek zorundayız.

Devrimci kazanımların değerleri (ki bunda tüm arkadaşların emeği vardır) korumada yetersizlik bir anlamda kişinin kendi emine sahip çıkamaması, ona yabancılaştırmasıdır. Bunun belirgin bir yanının da, kişinin içinde olduğu pratiğe yabancılaştırmasında, o pratiği (içinde olmasına rağmen) yaşayamamasında görüyoruz. Pratiği ve ona etki eden olguları sürekli denetleme, irdeme, gelişmenin olduğu kadar gelişmemenin de nedenlerini ortaya çıkarma, bunları özümsemeye, tüm bunlardan sonuç çıkararak bunu gelişip güçlenmenin aracı yapmada, kısaca pratiğe her yönüyle egemen olma ve pratik eğitimi geliştirmede yetersiz kalmamalıdır. Bu durumda pratik de fazla ilerletilememiştir. Kaldı ki pratiğin sonuçlarına egemen olamayanlar, bu pratiği daha da ilerletecek olan yeni, kapsamlı, doğru eylem ve hareket planları geliştiremez, faaliyeti ilerletemezler. Yine, gelişmeleri yeterli ve doğru yorumlayıp özümseyememe, buna uygun büyümeyi sağlayamama, gelişmelerin kuşruğunda bulunup sağ bir konumu yaşama da pratiğimizde çok görülen olaylardan biridir.

Bunlar görülen hataların, yetmezliklerin sadece birkaçı. "Atılım ruhunun zayıflığı, yapılması gerekenleri yerinde ve zamanında yapmama, gelişmeler konusunda dalgalma, anında karar verememe, ve

Devamı 26. sayfada

Hamburg'da Tutuklanan Faruk Bozkurt Serbest Bırakıldı.

PKK KARŞISINDA KOMPLOCULUK YENİLGİYE MAHKUMDUR

Geçtiğimiz ağustos ayında, yeni bir atılım sürecine giren PKK önderliğindeki KUKM'ne karşı, Türk sömürgeciliğinin emperyalizm ve diğer bağlaşıklarıyla birlikte Hamburg'da tertiplendikleri komploda tutuklanan Kürt genç Faruk Bozkurt serbest bırakıldı. Gerek daha başından beri tüm çabalarına rağmen Hamburg polislinin inanılır, tutarlı bir ipucu elde edememesi ve gerekse Kürdistanlı emekçilerin Avrupa'yı bir baştan bir başa sarsan protesto eylemleri sonucunda, bu alçakça komploya kurban edilmek istenen Faruk Bozkurt adlı Kürt genç serbest bırakılmak zorunda kalmıştır; düşmanın "özel savaş"ın son biçimi olarak uygulamaya çalıştığı komploculuk da gelişen mücadele karşısında bir kez daha mahkum olmuştur.

Fakat unutmamak gerekir ki, bu komplo, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun öncüsü PKK'ye karşı, düşmanın büyük umutlarla tezgahladığı, ancak güçlü Parti çizgimiz karşısında mahkum edilen ilk komplo olmadığı gibi sonucunda da değildir. O nedenle gelişen devrimci savaşımız karşısında düşmanın karşı-devrimci yönelim ve saldırılarının da artacağı geçeceğinden hareketle, Parti tarihimize daha ideolojik bir grup aşamasında başlayarak günümüze dek içte ve dışta çok çeşitli görünümde altında ve çok değişik güçler etyle gelişim-ezi engellemek, hatta varlığını tümden yok etmek amacıyla dayatılan komploların bundan böyle de daha değişik biçimleriyle karşılaşıp karşılanmadığı bir an bile akıldan çıkarmadan; bir anlamda da düşmanın "özel harp" taktiklerine karşı savaşımız tarihi demek olan PKK tarihini iyice kavramalı, özümsemeliyiz.

Bu anlamda Parti tarihimize bakıldığında rahatlıkla görülecektir ki, 1977'lerden başlayıp en son Hamburg komplosuna varana dek sömürgecilerin bu tür kirli oyunlarında kullanageldikleri çevreler, dönem dönem su veya bu biçimde değişiklikler arzetsede de hep aynı çevreler olmuştur. Kimi zaman yalnız başına, kimi zaman birkaç kişi araya gelerek de olsa sürekli sahnedeyken gösteren güçler aynı güçler olmuştur.

Sözü edilen çevrelerin ilki, emniyet yetkilisi, MIT elemanları vb. sömürgeci-faşist devletten direkt temsilcileridir. PKK'nin daha bir grup olarak doğduğu günden beri MIT'in yakın takibi altında olacağı, MIT aracılığıyla zaman zaman aralarına adam sızdırılmaya çalışılacağı pek de anlaşılacak, yadırganacak bir durum değildir. Nitekim ilk grubun arasına sızdırılan Türk Kuşu'nda pilot olarak çalışan MIT ajanının, grubu nasıl gücünün üzerindeki terörist çıkışlara zorlayarak provoke etmeye çalıştığı bilinmektedir. Ve o günden beri de MIT bu tür çalışmalarını aralıksız olarak sürdürmüştür.

İkincisi, Kürt gericiliğidir. Mücadelemizin her döneminde yaygınca kullanılan bu güçler, bugün de hala bu tür çabalardan vazgeçmiş değillerdir. Bunlar da başlangıçtan beri çok çeşitli görünümde altında sahneye sürüldüler. İdris-i Bitilisen'in çarçımzadaki temsilcileri olan hain aşiret reisleri, Kürt küçük-burjuva reformist örgütleri ve ilkel milliyetçi anlayış, bu kategoriyi temsil eden belli başlı kesimler olarak anılabilir. Dün Bucaklar, Süleymanlar, Ramanlar, UD'G'ler vb. biçimlerde görüldüğü gibi, bugün de İ-KDP, Sol-Birlik, Köy Koruculuğu vb. görünümde altında aynı işlevlerine de-

vam etmektedirler.

Üçüncüsü, sosyal-şoven güçlerdir. Bu güçlerin devrimci çalışmalarını karşılarında gizli-açık her yöntemi kullanarak yer alacakları, daha 1977 Mart'ında Dersim'de Aydın GÜL'ün Halkın Kurtuluşu adlı azgın sosyal-şoven güruh tarafından alçakça katledilmesiyle anlaşılımıştır. Bu güçler çok çeşitli "sosyalist" ve "komünist" adlar altında her dönemde PKK'ye karşı yeni savaş cepheleleri açarak, KUKM'ne karşı devletin yanında yer almakta tereddüt etmediler.

Dördüncüsü, Parti içi tasfiyeciprovokatörlerdir. Cezaevlerinde bizzat sömürgeci-faşist devlet yetkililerinin etyle örgütlenirilen "Genç Kemalistler Birliği" adlı faşist ihanet örgütü ve bunların yurt dışındaki uzantıları olan provokatörler de; desteği TC'den ve onun uzantısı olan sosyal-şovenlerden, gıdasını ise Kemalizmden almaktaydı.

Beşincisi; CIA, MOSSAD, SAPO vb. emperyalist örgütlerdir. CIA'nın hareketimizi daha grup aşamasından önceki yazılarımızda detaylıca ortaya konulmuştur. (Serxwebün, sayı: 48, Kürdistan'da Özel Harp, bölüm III, s. 12) Özellikle 15 Ağustos Atılımı sonrasında Partimize yönelik komploların uluslararası boyutlara vardinılmasıyla İsvetç ve Hamburg olaylarında da açıkça görüldüğü gibi artık çeşitli emperyalist örgütler de fiilen yerlerini almışlardır.

İşte hareketimiz, doğduğu gündən beri kabaca bu şekilde formüle edebileceğimiz iç ve dış düşmanların yoğun saldırılarına maruz kalmış, maddi bir güç haline dönüşmemesi için henüz bir nüve halinde istenilen ezilmek ve yok edilmek istenmiştir. Kürdistan toplumunda, devrimci hareketimizin şekillendiği dönemi ve koşulları az çok bilenler hareketimizin doğuşundan beri karşılaştığı iç ve dış düşmanların açık ve gizli saldırılarına anlam vermekte güçlük çekmeyeceklerdir. Kürt küçük-burjuva reformist örgütlerinin, ilkel milliyetçiliğinin ve sosyal-şovenizmin siyaset adına siyasetsizliği geliştirdiği ve Kürdistan sorununda düşmanla ağır birliğinde oldukları bir dönemde proletarya hareketi olarak doğan hareketimiz, düşmanı Kürdistan'daki tüm uzantılarıyla birlikte tehdit etmeye başladığı oranda tek yönlü saldırılarla karşılaştığı ve mücadelemizin gelişmesiyle birlikte bu saldırılar çeşitli biçimlere bürünmüştür. Partimizin bir direniş hareketi olarak doğması, düşüncenin oluşumundan ilk pratik adımların atılışına ve bugüne dek varan her aşamada sömürgecilerle ve sömürgecilikten kaynaklanan her türlü gericilikle mücadeleyi varlık vesilesi olarak görmesi onun bugüne dek varan komploculuk, tasfiyecilik ve direkt saldırılarla mücadele etmesini de beraberinde getirmiştir. Kürdistan'da halk olarak varlık mücadelesi yürütmek açık ki sadece sömürgeci-faşist Türk devletine karşı direnmek anlamına gelmeyecekti. Yüzyıllık sömürgeci asimilasyon politikasının ıddığı ettiği bir toplumda beyinlere sızdırılan çarpık kemalist kültürün yansımaları olarak meydana gelen ve yine ilkel milliyetçilikten kaynaklanan her çeşit şekilsiz olumsuzuma karşı da bir mücadele yürütmek ve direnmek gerekecekti. İşte hareketimiz böylece bir ortamda, devrimci şiddet temelinde bir eleştiriyi ve mücadele içerisinde varlık bulmuştur. Hareketimizin geliş-

mesi Kürdistan koşullarında tamamen var olmanın çizgisiydi. Bu açıdan en az sömürgecilik kadar, sömürgecilerin her türden uzantılarının da saldırılarına maruz kalacaktı.

Kısaca da olsa, yaşanan somut olaylar çerçevesinde geçmiş saldırı ve komploların tarihçesine bir göz atıldığında rahatlıkla görülecektir ki, bugünkü durum 1975'lerden itibaren başlayan, tamamen haksız bir savaş yürüten ve yenilgiye mahkum olan karşıt gücün Partimize karşı her türlü yöntemi içeren kuralsız savaşının sadece bir parçasıdır. Bu savaşın henüz 1977'ye doğru gelindiğinde, hareketimizin ülke somutunda gruplaşma pratiğinin önemli bir evresini yaşadığı ve bu evreyi yeni bir aşamamın ilki basamağı haline dönüştürdüğü andan itibaren başlamıştır. Bu aşama ilk grup pratiğimize, Kürdistan koşulları

komponun ardından, yukarıda sözü edilen tüm güçleri geniş bir biçimde devreye sokarak hareketimizi dört bir taraftan ablukaya almak istedi. 1978'de yoğunlaşan bu saldırılarla hareketimizin Kürdistan'da taban bulmasını engellemek ve kadrolarını katletme faaliyetine girişti. Bunun bir sonucu olarak 18 Mayıs 1978'de Hilvan'da Halil ÇAVGÜN yoldaş katledildi. Yine aynı dönemde bu saldırıların bir parçası olarak hareket içerisinde Antep-Ankara-Dersim üçgeninde "Tekoşin" adlı ajan örgüt etyle tezgahlanan komplo da önderlerin katledilmesi hedeflenmekteydi. Ancak hareketimiz Önderliğinin siyasi öngörüsüyle komplo önceden açığa çıkarıldı ve usta bir müdahale ile oyun bertaraf edildi. Dersim'de aynı dönemde bunun bir uzantısı olarak, polis tarafından elde edilen birkaç kadın etyle hareket içeri-

Hareketimizin gelişmesiyle birlikte ipleri Türk burjuvazisinin eline geçen HK, HB ve Aydınlık gibi ajanprovokatör güçlerin bu dönemdeki saldırıları, dönemin özelliği gereği oldukça anlamlıdır. Düşmanın mücadelemizi bir saldırı çemberi içerisinde alarak boğmaya çalışmasının en somut örneklerinden biri de KUK, DDKD ve ÖY gibi reformist küçük-burjuva örgütlerin UDG (Ulusal Demokratik Güçbirliği) adı altında bir araya gelecek ittifak temelinde Partimize karşı başlattıkları saldırıydı.

Sıkıyönetimin ilanıyla birlikte hareketimiz ve kitleler üzerinde geliştirilen yoğun sindirme operasyonları sırasında, Mayıs 1979'da Elazığ'da girişilen toplu tutuklamalara ele geçirilen mücadeleci önder kadrolarından Aytekin TUĞLUK'un, cezaevinde direniş başını çektiğinden ötürü, bir komployla, faşist ve polislerin işbirliğiyle katledilmesi 1979 imha saldırılarının son halkası oldu. Bu komplo sonucu bastırılmak istenen direniş, daha da alevlenerek Kürdistan'ın genelini sardı.

12 Eylül darbesinden sonra ise, faşist Türk sömürgeciliği kokmuş varlığını biraz daha yaşatmak için uluslararası emperyalist ve gerici bağlantılarından aldığı güçle Partimize üzerinde açtıkları katliam ve işkence dönemini açarak, saldırı-ganlığı bu sefer de zindanlarda tutsak ettiği savaş esirleri üzerinde yoğunlaştırdı. İçerde insanlık dışı işkence ve imha metodlarıyla ay-yuka çıkardığı bu saldırılar, dışarıda ise, yaygın kitle tutuklamaları ve katletme olaylarıyla devam ettirdi. Ancak dönemin özelliği gereği düşman sadece dıştan baskıları yoğunlaştırmakla ve ordu gücüne dayanarak terör havası estirmekle yetinmeyecekti. Bu saldırıların paralelinde, proletarya partilerinin tarihlerinde çokça rastlandığı gibi, dışardaki mücadeleyi etkilemek için parti içi tasfiyeciliği de geliştirecekti. Partimizin yalnızca katliam, tutuklama ve işkencelerle yok edilemeyeceğini, tersine bundan güç alacağını, bu saldırılar ortamında giderek çöküşeceğini düşman çok iyi biliyordu. O halde Partimizin yok edilmesini içten tasfiyeciliği geliştirmesi gerekiyordu. Türk burjuvazisi karşı-devrimin dünya ve Türkiye tarihinden aldıkları örneklere dayanarak Partimize içerden ve dışardan geliştirilecek ihanet zinciriyle tasfiye etmek için hummalı bir faaliyet içerisine girdi. İçerde imha ve Partiyi tasfiye siyasetsini içte kullanarak belli sonuçlara ulaşmaya çalıştı. Bunun için de uygulamaya geçirdikleri ilk planları, Partimizin tutuklu kitleleri ve önder kadrolar üzerinde maddi ve manevi işkenceler uygulayarak "PKK'den vazgeçirmek" isteme biçiminde oldu. Dışarda ise, geçici yul arkadaşları satın alınarak, onlara ucuz yaşam yolu gösterilerek onların aracılığıyla Parti yapısı bulandırılmak ve Parti çizgisi ihtilalci özünden boşaltılarak tasfiye edilmek istendi. Nitekim "PKK'nin demokratikleştirilmesi" vb. teraneler bu yönlü bir faaliyet için yüzünü yansıtmaktaydı.

Partimizin geri çekiliş sürecini yaşadığı böylece bir dönemde, düşman şu gerçeğin çok iyi farkındaydı: Eğer içeride Partimizi, önderleri şahsında teslim alırsa dışardaki PKK'nin imhası yarı yarıya gerçekleşmiş olacaktı. Düşman bu yönlü faaliyetlerle birkaç kaypak ve ihanetçi unsurun dışında hiçbir Parti kadrosu ve önderini teslim alamadı. Başta Mazlum DOĞAN, Kemal PIR



sinde fuhuş geliştirilmeye çalışılırdıysa da düşmanın bu oyunu da tutmadı. Bu dönemde hareketimize yöneltilen saldırılar kervanına sosyal-şovenler, Kürt küçük-burjuva reformistleri ve ilkel milliyetçiler de katıldılar. Ancak saldırıların boyutları artırtarak hareketimizi inancını ve kararlılığını daha da pekiştirerek bu güçlü direnişin 27 Kasım 1978'de Parti örgütlenmesine dönüştürerek düşmana en anlamlı yanıtı vermiş oldu. Fakat sömürgeci devlet de Partimizin kuruluşundan bir ay sonra Maraş'ta tezgahladığı katliam fırsat bilerek mücadelemizin en çok geliştiği alanlarda sıkıyönetim ilan etti. Gerek o günlerde ilan edilen sıkıyönetim ve gerekse 12 Eylül'de cuntanın işbaşına geldiği faşist darbeye ana hedefin Partimize ve onun önderliğindeki KUKM olduğu bugün çok daha açık bir biçimde ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Düşman, bir yandan mevcut gelişmeleri ne pahasına olursa olsun durdurmak amacıyla ordusu dahil, feodal-kompradorları, faşist güçleri ve ajan örgütleri hareketi geçirip mücadelemize saldırtarak Partimize o koşullarda boğmaya çalışırken, sosyal-şoven ve reformist küçük-burjuva çevreler de mücadelemize karşı çoğu zaman şiddet temelinde saldırılar düzenleyerek düşmana eşlik ediyorlardı.

ve M. Hayri DURMUŞ olmak üzere tüm yoldaşlarımız düşmanın bu taktiklerine büyük bir direnişle karşılık verdiler.

İçerde "Genç Kemalistler Birliği", dışarda ise Semir önderlikli provokasyon çizgisi yoğunlaştırıldıkları faaliyetlerle içerdeki görkemli direnişi kırmayı ve Partimizin yeni döneme güçlü bir hazırlıkla girmesini engellemeye çalıştılar. Halkımız ve onun öncü gücü olan Partimizin açısından kader belirleyici yıllarda ortaya çıkan tasfiyecilik hareketine içerde Mazlum, Kemal ve Hayri gibi yuce önderlerin, hayatlarını ortaya koyarak yükselttikleri direnişle cevap verirken, dışarda ise tüm engelleme çabalarına karşılık ülkeye dönüşün ve direnişin yükseltiştirilmesini karar altına aldı. Parti II. Kongresi'yle karşılık verildi. Halkımızın direniş tarihinde en büyük ve anlamlı katliamların gerçekleştirildiği, Partimizin içten ve dıştan gelen bir dizi saldırıyla boğuştuğu bu sürecin sonucunda artık PKK'de direniş ölümsüzleşmiş ve sömürgecilik-ölümüne mahkum edilmiştir.

Kongre'de alınan karar gereği ülkeye yeniden dönüşün başlamasıyla birlikte bu kararın pratikte uygulanmasını önüne geçilmek amacıyla azgıncı bir biçimde hızlandırılan tasfiyecilik faaliyetlerini yansıtı, dıştan gelen saldırılarla Parti tarihimize acı bir olay daha yaşandı. Bu olay, Mehmet KARASUNGUR ve İbrahim BİLGİN adlı yoldaşların 2 Mayıs 1983'te KYB tarafından alçakça şehit edilmesiydi. Yine bu dönem, faşist Türk devletinin ordu sürülerini Güney Kürdistan alanındaki Parti gücümüzü imha etmek üzere saldırdıkları ve onlara savaş esirine idam cezaları verildiği, ayrıca reformistlerin "PKK teröristliğini" ispatlamaya çalıştıkları dönemdir. Bu süreçte içten ve dıştan yoğunlaştırılan saldırıların tümü, Parti örgütünü yapımın ülke zemininde ayakları üzerine oturmasını engellemek, kitlelerin kabaran kin ve öfkesini maddi bir güce dönüştürerek, halk ordusuna kanalizasyon edilmesinin önüne geçmek amacı taşımaktaydı.

Tüm bu saldırı, komplo ve katliamlara rağmen mücadeleimiz düşmanın tüm oyunlarını boşa çıkararak gelişti. Partimizin düşmandan ve düşmanın tüm uzantılarından alanlara gizli ve açık saldırılara verdiği en güzel cevap 15 Ağustos eylemliliğiyle HRK'nin ve ardından da 21 Mart 1985'te Cephe ilanının gerçekleştirilmesi oldu.

Ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından köklü bir zafer aşaması olan 15 Ağustos eylemliliği ve sonraki süreç, düşmanın azgıncı Partimize ve halkımıza saldırdığı bir süreç oldu. Sömürgeci-faşist Türk devleti ordu gücünün büyük bir bölümünü Kürdistan'a kaydırarak özellikle mücadeleimizin geliştiği alanlarda konumlandırdı. Bu dönem düşmanın her türlü maddi imkanlarını kullanarak, insanlarımızı evlerinden ve köylerinden zorla göç ettirmek, köyleri yakıp yıkarak, insanlarımızı katlederek sonuca ulaşmaya çalıştığı bir dönem oldu. Düşman üzerimize vahşi bir hayvan gibi saldırmasına rağmen, sadece bu saldırılarla sonuca ulaşamayacağımızı çok iyi görüyorduk. Bu gerçekliği yer yer yetkili ağzından da açıkladığı gibi kabul ediyor ve istenilen sonuca ulaşmak için binbir komplo ve oyun tezgahlamaya yeniden girişiyordu. Bu dönemde CIA, MİT ve ordu eliyeli yapamadığını iç çabası haine dayanarak yapabileceği umuduna kapılıyor ve savaş Kürdistanlaştırmak, halkımızın bir kısmını zorla silahlandırarak, Kürt gericiğini örgütleyerek ulusal kurtuluş hareketimize karşı savuşturmak istiyordu. Nitekim bu politika-ya dayanarak Kürdistan toplumunu

nun bünyesinde yer alan yoz, gerici, serseri, adi mahkum ve feodal-kompradorlardan oluşan devşirme bir karşı-devrimci ordu örgütlemeye çalıştı.

Çetecilik politikasının yansırta yeniden içteki ihanetten medet umması "Pişmanlık Yasası"nın yürürlüğe koyarak her türden ihanet eğilimine açık kapı bırakması, hareket içerisinde yer alan zayıf ve inancsız unsurlara kucak açması yine bu politikanın bir parçasıdır. Bu aşafılık yönetime ne denli sarıldığının bir diğer örneği de hareketimizi tasfiye etmek amacıyla devrimci ve savaşçıları ailelerini teslim almayı ve bunların vasıtasıyla Parti saflarında yer alan yakınlarını mücadeleden alıkoymak düşmanın unsurlarına haline getirmeye çalışılmak amacıyla başvurduğu taktiktir.

Diğer yandan bu taktiklerinin bir gereği olarak piyasaya sürülen güçlerin bir kesimi de 12 Eylül öncesinde mücadelede karşı yoğun bir biçimde kullanılan ilkel milliyetçi, sosyal-şoven ve reformist kesimler oldu. İkel milliyetçiliğin eylemleri 16 Nisan 1985'te Güney Kürdistan sahasında Partimizin militan kadrolarından sekizinin şehit düşmesi, yine 16 Ağustos 1985'te Hamit AVCI olayı gibi acı bir komploynu yaşanması söz konusu olurken, sosyal-şoven ve reformist güçler de ağırlıklı olarak Avrupa alanında Parti varlığımıza yönelmenin yolunu tutmaktaydı. Bu iflah olmaz güruhlar eylemleri 23 Aralık 1985'te Paris'te Partimizin militan kadrosu, enternasyonalist M. Nazif AKTAŞ'ın katledilmesi de Parti tarihine Avrupa alanında verdiğimiz ilk şehidimiz olarak geçiyordu.

Düşmanın başvurduğu saldırı ve komploların yeni bir biçimi de, örgüt içerisine adam sızdırarak önder kadroların fiziki varlıklarına kastetme, yani örgüt içi komploculuğu geliştirme yöntemi olmuştur. Düşman elinde kalan bu son yöntemle Partimiz saflarında bunlar vasıtasıyla hareketimize dıştan vuramadığı darbeyi içten vurmaya çalışmaktadır. Ancak halkımızın direniş eğilimi karşısında daha başlangıcından itibaren yenilgiye mahkum olan bu ihanet halkası da, ülkemizin olumsuz toplumsal özelliklerinden kaynaklanan bazı nedenlerden ötürü bir-iki acı olayı yaşamamıza neden olacaktır. Bu komploculuk faaliyetinin ilk örneğini direkt Ahmet Biryana'a bağlı bir hainin iki HRK savaşçısını katletmesi olayında yaşadık. Ardından 1 Mayıs 1986 günü HRK'nin yiğit savaşçılarından Salman KAVALLI benzeri bir komplo da gerçekleştirildi.

Hareketimizin daha grup aşamasında başlayan günümüze dek kesintisiz ve yoğun bir biçimde düşman saldırılarına hedef olan ve belirlenmiş, Parti Önderliğimiz olmuştur. Tüm dünya devrim pratiklerinde de görüldüğü gibi emperyalizmin ve gericiğin yönelidiği, imha etmek veya etkisizleştirme istediği hedeflerin başında devrim hareketlerinin önderleri gelmektedir. Ama rahatlıkla denilebilir ki, düşmanın başlangıçtan beri hiçbir kural tanımayan Partimize Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşa yönelttiği saldırılar ölçüsünde saldırıya pek az lider maruz kalmıştır. Parti Önderliğimize yönelik saldırılar yalnızca sömürgeci-faşist TC'nin çabası, alçakça saldırılarıyla sınırlı kalmamıştır. Bu saldırılar mücadeleimizin her aşamasında, düşmanın her türden ve soydan uzantıları tarafından yönetildiği gibi, günümüzde de halen yoğun bir biçimde sürmektedir. Günümüzde emperyalist çevrelere kadar genişleyen bu saldırı kervanına burjuva basın-yayın organlarından Parti içi tasfiyecilere, sosyal-şovenlerden ilkel milliyetçilere ve reformistlere kadar istis-

nasız tüm Parti karşıtı unsurlar en alçakça yöntemleriyle katılmışlardır. Parti Önderliğimize yaklaşılmadık kötü şifaf bırakılmamış, ailesine varana kadar dil uzatılmış, ancak bunlarla da yetinilmeyerek fiziki imha girişimlerinde de bulunulmuştur.

Tüm bu saldırıların nedeni açık ki, Parti Önderliğimizin yalnızca Kürdistan ve Türkiye halkları ve devrimleri için değil, giderek Ortadoğu geneli açısından oynayacağı rolle yükümlü olduğudur. O, geniş siyasi öngörüsüyle ve güçlü liderlik vasıflarıyla PKK'yı her türlü tehlike ve devrimlerden korumaya başararak, PKK'nin önderlik ettiği çağdaş ulusal kurtuluş mücadelemizi bugünkü boyutlara ulaştırmış ve tüm bu özellikleriyle düşmanın boy hedefi durumuna gelmiştir. Ancak düşmanın tüm komplo ve saldırı taktikleri gibi taktikleri de boş çıkmış, hatta ters tepmiştir. Düşman saldırıdaki halkımız ve ilerici güçler O'nun etrafında daha sıkı kenetlenmiş ve O'na daha bilinçli ve kararlı desteklerini artırarak sunmaya devam etmişlerdir.

Açık ki, Partimizin ideolojik bir grup olarak şekillendiği dönemden bugüne değin düşmanın içten ve dıştan yürüttüğü bu gizli ve açık saldırıların tümü Kürdistan halkının Partimize önderliğinde zaferi getirmesinin engellenmesi ve bunun için de Partimizin tasfiye edilmesine yönelik saldırılardır. Ama sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin uyguladığı tüm bu yöntemlerle hareketimizin kitleleşmesi maddi bir güç haline dönüşmesi engellenememiş, tam tersine günden güne gelişerek uluslararası bir saygınlık ve prestij kazanmıştır. İşte buna karşılık düşman da saldırı ve komplo planlarını geliştirerek uluslararası boyutlara vardırılmıştır. Tüm dünya kamuoyunun gözleri önünde ve uzun hazırlıklar sonucunda uygulamaya konan İsvet ve Hamburg komplolarının bunun en açık-seçik ve somut örneklerini teşkil etmektedir.

Partimiz, Ocak 1986 tarihinde KUKM'ne karşı uygulanan "özel savaş"ta emperyalizmin rolünü değerlendiren yazısında şu belirlemeleri yapmıştır:

"KUKM'ne PKK'yı ezme yolundaki girişimler salt TC'nin uygulamaları ile sınırlı kalmamakta, çeşitli emperyalist devletler de bu konuda yoğun çabalar içerisinde bulunmaktadırlar. Kürdistan'ın ve Türkiye'nin kendileri açısından taşıdıkları hayati önem, PKK'nin hedef ve politikalarının kendi çıkarlarını da ciddi biçimde tehdit etmesi bu güçleri alarma geçirmiştir, başından beri ulusal kurtuluş mücadelemize karşı takındıkları saldırgan tutum ve komplolar son gelişmelerle birlikte daha da üst boyutlara çıkmıştır.

"... İsvet bir yandan bu alana çektiği binlerce siyasi iticacı ve Kürdistanlı emekçiyi özümsemeye ve ulusal soruna karşı duyarsız kalma faaliyetlerini sistemli olarak yürütür ve bu konuda oldukça başan da sağlarken, diğer yandan Partimizin 'terörist' bir örgüt olarak damgalanması ve teşhir ve tecrit edilmesi için çabalarını yoğunlaştırmakta ve tasfiyecileri açıkça koruyarak, destek sunmaktadır. Bütün bunları geliştirirken de kendisine aklı hocalığını MİT ve Kürt çukürburjuva reformistleri yapmaktadır.

"... Bu konumunda İsvet, ulusal kurtuluş mücadelemiz ve önderi PKK'ye karşı en tehlikeli komploların hazırlandığı ve tarafından desteklendiği tehlikeli bir odak durumundadır.

"... Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yürütülen 'özel savaş' aktif olarak değerlendiren ve bizzat içinde yer alan diğer iki emperyalist güç ise, Almanya ve ABD'dir."

(Serxwebün, sayı: 49, s. 15)

Evet, 1986 Ocak'ında yapılabılır belirlemenin ne kadar objektif ve çarpıcı bir belirleme olduğu çok geçmeden açığa çıkacak, tüm dünya 28 Şubat 1986'da İsvet'e Olof Palme'nin öldürülmesi ve 15 Ağustos 1986 tarihinde de Almanya'da Hamburg komplolarına tanık olacaktır. 15 Ağustos eylemliliği ardından mücadeleimizin kazandığı güçlü mevziler temelinde 1985 yılını başarıyla kapaması, kitlesel bir güce ulaşarak Partimizin 1986'yı görkemli bir tarzda karşılayacağı dost da düşman da tahmin etmekteydi. Ayrıca Newroz döneminin ve 15 Ağustos tarihinin mücadelemiz açısından taşıdığı önemiz da olsa kavrayabilen herkes açısından diğer tüm olgular bir yana, İsvet ve Hamburg komplolarının uygulamaya konması için seçilen tarihler bile başı başına bu komploların altında yatan asıl nedeni anlamaya yetmekteydi.

Belirleme İsvet ve Almanya dışında adı geçen diğer emperyalist ülke de ABD'dir. ABD'nin Kürdistan devrimi karşısındaki tutumu, CIA'nın bu yönlü faaliyetleri, faşist-sömürgeci Türk devletinin Kürdistan'da bugün uyguladığı "özel savaş"ın ağırlıklı olarak Pentagon kaynaklı olduğu konusunda söze gerek kalmıyor mu? Daha geçtiğimiz günlerde CIA ajanı Paul Henze'nin İsvet'ten gelip kendisine eşlik eden bir bayanla birlikte Harran ovasında yaptığı "turistik(!)" gezisinin ne anlama geldiğini de kestirmek pek zor değil.

İsvet ve Hamburg komplolarının nasıl hazırlanıp uygulamaya konulduğu hususunda değişik yazılarda geniş açıklamalar yapılmıştır. Bunlardan İsvet kompleksunun kimler eylemleri nasıl tezgahlandırdığı konusuna yine çeşitli yazılarımızda açıklık getirilmiştir. Özellikle CIA'nın Palme'yı hangi gerekçelerle, niçin öldürdüğünü Partimiz derin bir öngörüyle daha ilk günlerin yaratılan kaosa ortamında detaylı bir biçimde ortaya koyabilmizdir. Nitekim uluslararası çevrelerden çoğu tarafız, dürüst kişinin kavramakta, açıklık getirmekte hayli güçlük çektiği bu komploynun üzerinden dokuz ay aşkın bir sürenin geçmesinin, birçok emperyalist basın kuruluşu ile faşist Türk burjuva basınının elele vererek başlattıkları PKK'ye yönelik propaganda bombardımanının ilk günlerde yarattığı sislerin çekilip ortaldığı durulması ve görüş ufuklarının genişlemesinin ardından; birçok ilerici kişi veya kurum o günkü görüşlerimiz doğrultusunda açıklamalar yaparak benzer gerekçelerden dolayı CIA'yı sorumlu tutmaktadır. Bunlardan bir tanesi de "Olof Palme'yi ortadan kaldırmak için ABD yönetiminin çok önemli nedenleri vardı" diyen, VPK (Sol Komünist Partisi-İsvet) milletvekili Jörn Svensson'dur. Svensson, yaptığı açıklamada eylem için Türkiye, İsrail, Güney Afrika ve Şili gibi ülkelerin de gerekçeleri olduğunu belirterek asıl dikkatleri ABD yönetimine çekmiş ve sunları söylemiştir:

"O (yani Palme), İspanya'nın NATO'ya girmesinden, sosyal-demokrasinin B. Almanya ve İngiltere'deki başarısına kadar birçok konuda ABD'nin çıkarlarını tehdit eden (tehlkeye düşüren) değişik bir stratejiyi desteklemiştir... Komplonun temel dayanağı İsvet'tir, ancak Avrupalı sağcı teröristlerin yardımıyla gerçekleştirilmiştir... Eğer, cinayetten hemen sonra beklemeksizin Türkiye tarafından gelen PKK suçlamaları doğru varsayılrsa diyor Svensson, politik bir cinayette şüpheleri üzerine çekmesi PKK için tam bir delilik olacaktır. Çünkü böyle bir durumda Avrupa ülkeleri ile olan ilişkileri yerine, Türkiye'ye sıkışık kalmaya zorlanması demek

olurdu. Svensson, PKK'şıkını reddediyor." (AFTON BLADET, 7 Kasım 1986)

Görüldüğü gibi dokuz ay sonra da olsa adı geçen milletvekili oldukça gerçekçi noktalarla parmak basmıştır. Özellikle PKK'yle ilgili görüşleri komplonun asıl amacına da denk düşmektedir. Zaten komployu tezgahlayan güçlerin temel amacı da buydu; yani, PKK'nin Avrupa ilerici kamuoyu ile ilişkilerini engellemek, kesmek ve dolayısıyla KUKM'ni zayıflatmaktır.

Ayrıca bu olayı PKK'ye maletmek isteyen, tamamen emperyalizmin hizmetindeki TAZ vb. bazı gazetelerin nasıl SÄPO'dan daha gayretli davrandıklarını da yine İsvetçi olan bir avukatın, Bengt Söderström'ün sözlerinden aktaralım: "Bildiyim kadarı ile, onlar (polis araştırma grubu) Kürtler hakkında hiçbir şey söylemişlerdir. Basın konferanslarına gittim ve gidiyorum. Fakat orada dahi, Kürtlerin bu konuda suçlu olduğu hiçbir zaman açıklanmadı. Böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmadılar, aksine bunu yapan, yaparken de 'polis kaynaklarını' gösteren bazı gazeteler ve temsilcileridir." (GÖTEBORGS-POSTEN, 8 Kasım 1986)

Bu sözler, "PKK'yı teşhir ve tecrit" etmek için kolları sıvamış bulunan bu gayretkâş gazetelerin sonuçta kendilerinin teşhir olduklarının açık bir kanıtıdır, hem de iplerini ellerinde bulunduran efendileriyle birlikte.

Fakat daha önce yaptığı açıklamada SÄPO, Palme'nin katilini 1986'nın sonuna kadar açığa çıkaracağını ilan etmişti. Oysa tüm çabalara rağmen, dönüp-dolaşp CIA-MİT-SÄPO'ine gene izler bir türlü başka yöne sapmışlardır. On ay boyunca asıl hedefleri ve amaçları olan PKK'nin cinayeti işlediği, dolayısıyla "terörist" bir örgüt olduğu safasatalına kimseleri inandıramayınca, önüne çıkan her fırsattan yararlanarak kuşkuhan kendisi üstünden uzaklaştırmaya çalıştı. Hırvat örgütünden Şilili faşistlere, Palme'nin "Londra'daki sevgilisi"nden İranlı maddalara değin çeşitli iddialar ortaya attı. Ne var ki, iddia etmek yetmiyordu; birilerini suçlamak kolaydı belki, ama buna başkalaşın inandırmak pek o kadar kolay değildi anlaşılacak. "86 yılı bitmek üzereydi ve izler bir türlü kendi inlerinden uzaklaştırmıyordu. İşte bu nedenle İsvet'te yaşayan Kürtlerden birkaçını sansonyel bir biçimde tutuklayıp "PKK üyesi" olarak göstermeye çalıştı ve bir kez daha PKK adını ortaya attı. PKK adının bir kere daha ortaya atılması başka nedenleri de vardı elbet. "Teröristliğini kanıtlamak" için Palme'yi bile gözden çıkardıkları PKK "86 yılı parlak başarılarla kapatyordu. Gücü ve prestijleri her geçen gün artmakta başan grafiği sürekli yükselmekteydi. 25-30 Ekim 1986 tarihinde gerçekleştirdiği III. Kongre ve burada alınan güçlü kararlarla prestijleri bir kat daha artmaktaydı. İşte PKK karşıları, uzak bir ihtimal de olsa bu başarıyı gögleyebilmek umuduyla inandırıcı olamayacağı, artık işkin komediye dönmeceğini bile bile bir daha PKK adını ortaya attılar. Ancak, CIA'dan MİT'e, SÄPO'dan kullanılan kullama posa haline getirilmiş provokatörlere ve "Genç Kemalistler" adlı ihanet örgütünün elebaşlarına kadar tüm PKK karşıtı güçlerin elbirliğiyle şifirdikleri bu balonun uzun ömürlü olma şansı yoktu. Nitekim SÄPO tuttuğu insanları bırakmak zorunda kaldı ve balon çabuk söndü.

Bu arada SÄPO'nun ve İsvet yönetiminin durumu gerçekten de tam bir komediye dönüştü. İsvet kamuoyu ve ilerici basını yönetimin bu tür girişimlerini kanadılar. Örneğin, Arbetaren adlı İsvet gazetesi,

"PKK'yi terör örgütü olarak ilan eden Avrupa'da sadece iki ülke var: İsveç ve Türkiye" (21 Kasım 1986, Nr: 47) diyerek, yönetimin tutumuna tepkisini belirterek, 15 Aralık 1986 tarihli Frankfurter Rundschau adlı Alman gazetesi de polis şefi Holmer'le alay etmekte ve Holmer'in 30.000 sayfalık dosyayı okumaktan hayal görmeye başladığını ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemektedir. Bu noktada ortaya çıkan gerçek şu ki: faşist Türk burjuvazisi, PKK'yi "terörist" ilan etmek için yanna aldığı tüm güçleri ve bu arada İsveç yönetimini de kendisi gibi tam bir çıkmaza sokmuştur. Türk burjuvazisinin uluslararası alanda böyle at oynatabilecek, başkalarını kendisine alet edebilecek güte ve yeteneklemediği vb. görüşler taşımakla onları varsa, kendilerine söylenecek şey şudur: O halde böyle düşünenler henüz Türk burjuvazisini iyice tanımamış ve gerçek yüzünü, karakterini görememişlerdir. Oysa tarihinde şöyle bir bakılacak olursa Türk burjuvazisinin terörist karakteri ve bu tür konularda nasıl deneyimli olduğu rahatlıkla görülebilecektir. Yakın tarihten bunun bir tek örneğini hatırlamak yararlı olacaktır.

Terörist Türk Burjuvazisinin "Terörle Mücadele" Çılgınları Ne Anlama Gelmektedir?

Sözcük anlamı korkutma, yıldıрма olan terör, doğduğu gündan başlayarak Türk burjuvazisinin adeta ikiz kardeşi görünümündedir ve hiçbir zaman ondan ayrılmamıştır. İttihat Terakki döneminden başlayarak özellikle de M. Kemal döneminde terör, Türk burjuvazisinin en etkin ve vazgeçilmez silahı olmuştur. M. Kemal'den sonra da Türk burjuvazisi bu silahı gün geçtikçe zenginleşen deneyimleriyle daha da etkin bir hale getirecek güntümüne dek kullanagelmıştır.

Buğün kendisinden daha güçlü kimi emperyalist ülkeleri de komploblarına alet ederek, PKK'nin "teröristliğini" kamtlamak için kolları sıvamış bulunan ve bunun için birçok olayı bizzat kendi eliyle tezgahlayan Türk burjuvazisi, benzeri bir kampanyayı da II. Dünya Savaşı sonrasında, 1946'larda başlatmıştı. "Sovyet tehdidi" masalıyla, soğuk savaş kışkırtıcılığında ABD emperyalistleri ile birlikte başı çekmiş, hatta kimi zaman ABD'nin de önüne geçerek kampanyayı sürdüren Türk burjuvazisi, sonunda amacına ulaşmış ve tüm dünyayı savaş ortamına itmeyi başarmıştı. Bu kampanyanın nasıl yürütüldüğü ve tüm dünyayın buna nasıl inandığı başlıbaşına bir inceleme konusu ve bu yazının sınırlarını aşan bir konu. Ancak burada üzerinde durulması gereken nokta, böyle bir girişime neden gerek duyulduğu noktasıdır. Yani, Türk burjuvazisi neden soğuk savaş kışkırtıcılığı yapıyordu? Buna neden ihtiyaç duyuyordu?

Bunun için bazı kısa hatırlatmalar yapmak gerekecektir. Bilindiği gibi TC, II. Dünya Savaşı sırasında tam anlamıyla kaypak bir politika izlemiştir. Savaşın seyrini henüz açığa kavuşmamışken her iki tarafa da ilişkilerini sürdürmeye çalıştı. Fakat savaş giderek Hitler faşizminin aleyhine döndükçe TC de yönünü diğer tarafa çevirmeye başladı. Hemen ardından da İngiltere, Fransa ve ABD ile ittifaka girdi. 1943'lerden itibaren müttefiklerinin tüm istemlerine rağmen savaşa girmiyordu, muğlak ve oyalayıcı bir taktik uyguluyordu. TC'nin tamamen bilim dışı, gerçeklerden uzak resmi tarihinde övünç kaynağı yapılan, Türkiye'nin savaşa girmeyişini İsmet İnönü'nün "büyük

devlet adamı" olmasına, "kurnazlığın"na başlayan tezin altında yatan gerçeklik bu tutarsız ve kaypak politikadır.

Ne var ki, Hitler faşizmi yenilgiye uğratıp savaş sona erdiğinde, Türkiye bir anda kendisini korkunç bir yalnızlığın içinde ve dolayısıyla tehlikede hissetti. Çünkü insanlığın başbelası durumuna gelen Hitler faşizmini alt eden Sovyetler Birliği'nin ve Stalin'in gücü ve prestiji en yüksek noktadaydı. Ayrıca sosyalist sistem tek ülke sınırlarını aşmış çok daha geniş boyutlara -dünyanın 1/3'üne- ulaşmıştı. Bu durum karşısında bir telaşa kapılan TC, vakti kaybetmeden ve her şeyiyle "Batılı" dediği emperyalistlerin kucağına atılmak istiyordu. Ama Türk burjuvazisi her şeyini emperyalistlere peşkeş çekmeye hazır olmasına rağmen emperyalistlerden kabul görmedi. Çünkü savaş sırasında izlediği kaypak politika nedeniyle tüm dünyaya karşı güvenini yitirmişti. Emperyalist devletler bile kendisine güvenmiyordu artık. Ve tam anlamıyla bir çıkmaz ve bunalmış içerisinde yapayalnız kalmıştı.

İşte bu noktada, deneyimli Türk burjuvazisinin yetenekleri ön plana çıktı. Bir "Sovyet tehdidi" masalı ortaya atıldı; Sovyetler'in Türkiye'den Kars ve Ardahan'ı istediği, boğazlarda gözü olduğu vb. yalanlarla bir soğuk savaş kışkırtıcılığı başlatıldı. Türk burjuvazisinin hesapları açıldı; böylelikle Türkiye'nin stratejik öneme Batıyı inandırarak ve kendisi için en büyük tehlike olarak gördüğü sosyalist sistem ve Sovyetler Birliği karşısında yalnızlıktan kurtulacaktı.

"Sovyet tehdidi" masasına önce ABD yönetimi inandırıldı. Ardından ABD ile birlikte tüm dünyayı bu masala inandırmak için kolları sıvadılar ve soğuk savaş böyle başlatıldı. Görüldüğü gibi, Türk burjuvazisi hiç de küçümsenmeyecek bir iş becermiştir.

Ancak Türk burjuvazisinin ABD'yi inandırması pek de kolay olmamıştır. Birçok tezgahlar hazırlama gerekmiş ve bu tezgahları ustalıkla hazırlamıştır. Bir kere ABD'yi inandırmak için dış tehdit varlığı yetmiyordu. Bunun için içte de bir "komünizm tehlikesi" olduğunu göstermek gerekiyordu. ABD'yi inandırmak için teröre mi başlamak gerekiyordu? Türk burjuvazisi hazırdu. Bu amaçla Türkiye'nin üç büyük kenti İstanbul, Ankara ve İzmir'de bizzat devlet eliyle tezgahlanan sağ öğrenci terör eylemleri sahneye kondu. 4 Aralık 1945'te İstanbul'da "Tan Olayı" diye bilinen terör eylemi sahnelendi. "Tan", "Yeni Dünya", "Görüşler" vb. solcu diye bilinen gazete ve dergilerin matbaaları tahrip edildi. İkinci olay yine devlet eliyle ve bu kez 19 Nisan 1947'de İzmir'de sahneye kondu. "Zincirli Hüriyet" gazetesinin matbaası parçalandı. Üçüncü olay ise, Ankara'da sahnelenen "Dil-Tarih Olayı"dır. Devletin kışkırttığı sağ öğrenciler "komünizm hoca istemiyoruz" gerekçesiyle rektörlüğü basıp rektöre zorla istifla dilekçesi imzalatıldılar.

Ve Türk burjuvazisinin ustalıkla tezgahladığı bu sağ terör etkisini tam anlamıyla kaypak bir politika gösterdi. ABD Türkiye'nin tehlikede olduğuna inandı. Marshall Planı'yla himayesine kabul etti, soğuk savaş dönemi de böylece başlatılmış oldu.

Bundan sonra da Türk burjuvazisi gerekli gördüğü yerde terör yöntemine başvurmaktan çekinmedi. Örneğin Türkiye'nin NATO'ya girişi de yine teröre başvurması sayesinde olmuştur. İlk kez 11 Mayıs 1950'de NATO'ya girmek için başvurduğunda bu isteği kabul edilmedi. Bunun üzerine emperyalistlere yaranmak için Kore'ye binlerce asker yolladı. Artık NATO'ya alınabileceğine inanıyor. Ve bu

inançla ikinci kez başvurdu. Fakat yine reddedildi. Türk burjuvazisi çareyi yine terörist karakterini hatırlamakta buldu. İçerde büyük bir baskı ve tutuklama kampanyası başlatıldı. Tekrar NATO'ya başvurdu ve kabul gördü, NATO'ya girdi.

Daha yakın dönemlerde, 1970'lerin başlarında Türk burjuvazisi, Hitler faşizmine taş çıkarcasına daha gelişkin terör yöntemleri uyguladı. Gelişmekte olan ileri gençlik hareketine karşı giriştiği "Balyoz hareketi"na gerekçe olması amacıyla Marmara vapurunu batırılması, Kültür Sarayı'nın yakılması vb. olaylar bu örneklerden sadece birkaçıdır.

Gönümüzde ise komplo ve tezgahlarının boyutlarını artık uluslararası düzeye ulaştırmıştır. Kemalist-faşist rejimin bugün "Terörle mücadele" konusunda kolları sıvayıp başa güreşmesinin ne anlamı geldiği Türk burjuvazisinin bu karakteri ışığında daha kolay görülebilecektir. Ve TC'nin bugünkü konumu 1945'lerden sonraki duruma büyük bir benzerlik arz etmektedir. O zamanki kritik durumdun ve bunaldıktan sonra soğuk savaş kışkırtıcılığı yaparak sıynlabilen Türk burjuvazisi, bugünkü çıkmazından da "terörle mücadele" yaygaralarıyla çıkmaya denemektedir.

II. Dünya Savaşı sonrasında TC, tamamen yalnız ve güçsüzdü. Savaş döneminde izlediği politika tüm müttefiklerinin kendisine sırt çevirmesine neden olmuştur. Ve karşısında, yanbaşında kendisi için en büyük tehlike saydığı sosyalist sistem dimdik ayakta durmaktadır. Kurtuluşu "Sovyet tehdidi" masasında buluyor. Bu masala önce içerdeki solcuların, sonra ABD yönetimini ve daha sonra da dünyayı inandırıyor. Soğuk savaşın özünde anti-Sovyetizm yatmaktadır. Sovyetler'in kendisinden toprak istediğini, boğazları istediğini kanıtlayabilme için Türk burjuvazisi terör de dahil her yola başvuruyor. Batılı dostlarını inandırmak ve yanna çekmek zorundadır. Çünkü sosyalizmin güçlü nefesini her anenseinde hissetmektedir.

Ya peki bugün durum nedir? Şaşılacak ölçüde bir benzerlik var. 12 Eylül rejimi çok kısa sürede KUKM karşısında tam bir çıkmaza saplanmıştı. Cuntanın çağdığı vahaşet başta en yakın komşuları olmak üzere tüm dünyada tepkile ve nefretle karşılanmaktadır. Öylesine bir ucube halindedir ki, Reagan yönetimi dışında hiç kimseden kabul görememektedir. Avrupalı emperyalistler bile bu ucube haliele kendisini bir türlü benimsememektedir. Kısacası II. Dünya Savaşı sonrasında olduğu gibi, yalnız ve çaresizdir. Komşularıyla geçinemekte, aynı ittifaka yer aldığı müttefikleriyle bile savaşacak duruma gelmektedir. Ancak bu kez karşındaki tehlike KUKM ve öncüsü PKK'yi görmektedir. Çıks yolu bu kez soğuk savaş kışkırtıcılığı yerine, "terörle mücadele" oluyor. Her uluslararası toplantının gündemine "terörle mücadele" konusunu getirmeye çalışması boşuna değildir. Soğuk savaşın özünde anti-Sovyetizm vardı, "terörle mücadele"nin özünde anti-PKK olgusu yatmaktadır. "Sovyet tehdidi" masasına dünyayı inandırmak için de yol denemedi. PKK'nin "teröristliği"ni kamtlamak ve buna dünyayı inandırmak için de az çaba sarfetmiyor. Bu alanda epeyce tarihsel deneyime sahip olan Türk burjuvazisinin planlı ve hesaplı-kitaplı hareket ettiği görülmüyor. Önce Papa olayı gündeme getiriliyor. Amaç, Reagan yönetimi ve 12 Eylül rejiminin devlet terörü uygulamalarını haklı göstermek ve dünyayı "terörizm tehlikesi"ne inandırmaktır. Ve tabii ucunun sosyalist sisteme kadar uzatılması da ihmal edilmiyor. Böylece ulusal kurtuluş mücadelesi ve anti-emperyalist güçler terörist olarak kabul ettirildikten sonra, PKK'nin "teröristliği"ni ispatlamak daha da kolaylaşacaktı. 1945'lerden sonra Türk burjuvazisi nasıl kendi elleriyle öğrenci terörünü sahnelediye, yine kendi elleriyle ve bu defa uluslararası boyutlarda terör eylemlerine girişerek ve CIA, SAPO, Hamburg İçişleri Senatörü vb. güçlerle işbirliği yaparak, 1986 yılı başında Palme, 15 Ağustos'ta da Hamburg komplolarını gündeme getirmiştir.

Ne var ki, tarihte bu tür olayların ilki genellikle trajik biçimde sonuçlanırsa da, ikincisi hep komediye dönüşme eğilimindedir. Nitekim soğuk savaş kışkırtıcılığı birçok güç açısından acıklı sonuçlar doğurmuştur -en başta da Türkiye'deki soğuk savaş solcuları için-, fakat PKK "teröristliği"ni kamtlama çabaları tam anlamıyla bir komediye dönüşmüş, kemalist-faşist rejimi bunaldıktan kurtarması bir yana; suç ortakları İsveç yönetimi, Hamburg İçişleri Senatörü vb. güçleri de çıkmaza sokmuştur.

İsveç komplosu bu biçimde ters teperken, ulusal kurtuluş mücadelemizin önder gücü PKK'ye yönelik komplolar zincirinin şimdilik en son halkası olan Hamburg komplosu da tıpkı ilkine, yani Palme'nin öldürülmesi olayında olduğu gibi tezgahlayan güçlerin teşhir olması, zor durumda kalmasından başka bir sonuç vermemiştir. Hatırlanacağı üzere bu kirliliğin yanı sıra, 15 Ağustos'a yaklaşıldığı günlerde faşist TC'nin Güney Kürdistan'a yapacağı hava saldırısının planlandığı bir dönemde ve ona paralel olarak planlanmış ve Hamburg İçişleri Senatörü, Türk Konsoşluğu ve Devrimci İşçi adlı tasfiyecilik eliyle yürürlüğe konulmuştu. Yapılan hesaba göre, hem TC'nin vahşi saldırısına haklılık kazandırılacak, hem de bir yandan dikkatler Kürdistan'da girişilecek olan katliamdan uzaklaştırılacak, diğer yandan da PKK'nin "teröristliği" ispatlanarak teşhir ve tecriti sağlanmış olacaktı.

Fakat işte sonuçta görüldü ki, düşmanın hesapları bir kez daha yanlış çıktı, teşhir olan taraf PKK değil, tam tersine bizzat kendileri oldu. Olayda tutuklanmış bulunan, ancak çok uğraşılmasına rağmen tutukluğunun devamı için herhangi bir kanıt yaratılmayan Faruk Bozkurt, avukatlarıyla birlikte Hamburg'da bir basın toplantısı düzenleyerek olayı tüm yönleriyle açık bir biçimde gözler önüne sermiş ve böylece komploculuk bir kez daha mahkum edilmiştir. Nitekim basın toplantısının ardından tüm gazetelerde yer alan haberlerden de anlaşılmıştır ki, PKK karşısında komplocu yöntemlerle bir yere varlamayacak ve bu silah da eninde sonunda mutlaka ters tepecek sahiplerinin yüreğine saplanacaktır. Sözkonusu basın toplantısının sonuçlarını tümüyle yanıtlayma saygılarımız elvermediğinden ötürü, ne tür bir etki yarattığı konusunda okuyucularımıza karşılaştırmaya ve kıyaslamaya kolaylık olması amacıyla, anti-PKK içerikli düzmece yazılarıyla tanıyan TAZ'ın yazdıklarından örnek vermek yararlı olacaktır. Sözkonusu gazetede, "Türk Gizli İstihbarat Teşkilatının Bir Komplosu mu?" başlığıyla yayımlanan Kai von Appel imzalı yazıda şu görüşlere yer verilmektedir: "... Seçime yarayacak biçimde (bilindiği gibi aynı dönemlerde kompilonun tezgahlandığı Hamburg'da

eyalet seçimleri vardı. bn.), sosyal-demokratların önderliğindeki bir Anayasa Kuruma Teşkilatı'nın, Devlet Kuruma Teşkilatı'nın ve polislin gücünü kamtlamaya çalışan İçişleri Senatörü Pawelczyk için bu büyük polis "başarı" birkaç gün içinde suya düşen bir balona döndü. ... Bu "MIT komplosu" tezi... dava dosyası tarafından da zayıflatılmadı. Tersine! Dosyada çelişkiler ve tuhaflardan geçilmeyordu." (TAZ, 8 Aralık 1986) Bu "çelişki ve tuhaflıklar"ın bir dökümünü yaptıktan sonra yazı, Devlet Kuruma Teşkilatı'nın PKK hakkında hazırladığı raporun içeriğini de şöyle yanıtıyor: "Bombalı eylemler gerçi PKK'nin eylem biçimlerine dahildir, ama örgüt tarafından Kürdistan dışında hiç kullanılmamıştır." (agy.) Ve sözkonusu yazının sonuç bölümünde ise, hakimlerin tutuklama kararını kaldırmakla bir hukuk skandalını önediği itiraf edilmektedir.

Yine basın toplantısının ardından, bir diğer Alman gazetesi Morgen Post da "Aramızda Türkiye'den ajan mı var?" başlığı altında, "Merkez gardaki bir depo için posta aracılığıyla bir anahtar olan her kimsene ne yapar? Tabii ki gidip açıp bakar. 18 yaşındaki Kürt Faruk Bozkurt'un talihsizliği yeteri derecede şüpheli olmamıştı" diyor ve daha sonra şöyle devam ediyor: "4 ay sonra ise olay tabii ki daha da aydınlanmış bulunuyor. Kararı hemen uygulamak üzere perşembe günü 'Hamburg İzahl Mahkemesi' delil yetersizliği ve kişinin olayla ilgisinin bulunmaması üzerine tutuklama kararını kaldırmış bulunuyor." (Morgen Post, 4 Aralık 1986)

İşte düşmanın uzun hazırlıklar sonrasında, devrimci direniş savaşının zayıfladığı bir dönemde ve ona paralel olarak planlanmış ve Hamburg İçişleri Senatörü, Türk Konsoşluğu ve Devrimci İşçi adlı tasfiyecilik eliyle yürürlüğe konulmuştu. Yapılan hesaba göre, hem TC'nin vahşi saldırısına haklılık kazandırılacak, hem de bir yandan dikkatler Kürdistan'da girişilecek olan katliamdan uzaklaştırılacak, diğer yandan da PKK'nin "teröristliği" ispatlanarak teşhir ve tecriti sağlanmış olacaktı.

Fakat işte sonuçta görüldü ki, düşmanın hesapları bir kez daha yanlış çıktı, teşhir olan taraf PKK değil, tam tersine bizzat kendileri oldu. Olayda tutuklanmış bulunan, ancak çok uğraşılmasına rağmen tutukluğunun devamı için herhangi bir kanıt yaratılmayan Faruk Bozkurt, avukatlarıyla birlikte Hamburg'da bir basın toplantısı düzenleyerek olayı tüm yönleriyle açık bir biçimde gözler önüne sermiş ve böylece komploculuk bir kez daha mahkum edilmiştir. Nitekim basın toplantısının ardından tüm gazetelerde yer alan haberlerden de anlaşılmıştır ki, PKK karşısında komplocu yöntemlerle bir yere varlamayacak ve bu silah da eninde sonunda mutlaka ters tepecek sahiplerinin yüreğine saplanacaktır. Sözkonusu basın toplantısının sonuçlarını tümüyle yanıtlayma saygılarımız elvermediğinden ötürü, ne tür bir etki yarattığı konusunda okuyucularımıza karşılaştırmaya ve kıyaslamaya kolaylık olması amacıyla, anti-PKK içerikli düzmece yazılarıyla tanıyan TAZ'ın yazdıklarından örnek vermek yararlı olacaktır. Sözkonusu gazetede, "Türk Gizli İstihbarat Teşkilatının Bir Komplosu mu?" başlığıyla yayımlanan Kai von Appel imzalı yazıda şu görüşlere yer verilmektedir: "... Seçime yarayacak biçimde (bilindiği gibi aynı dönemlerde kompilonun tezgahlandığı Hamburg'da

eyalet seçimleri vardı. bn.), sosyal-demokratların önderliğindeki bir Anayasa Kuruma Teşkilatı'nın, Devlet Kuruma Teşkilatı'nın ve polislin gücünü kamtlamaya çalışan İçişleri Senatörü Pawelczyk için bu büyük polis "başarı" birkaç gün içinde suya düşen bir balona döndü. ... Bu "MIT komplosu" tezi... dava dosyası tarafından da zayıflatılmadı. Tersine! Dosyada çelişkiler ve tuhaflardan geçilmeyordu." (TAZ, 8 Aralık 1986) Bu "çelişki ve tuhaflıklar"ın bir dökümünü yaptıktan sonra yazı, Devlet Kuruma Teşkilatı'nın PKK hakkında hazırladığı raporun içeriğini de şöyle yanıtıyor: "Bombalı eylemler gerçi PKK'nin eylem biçimlerine dahildir, ama örgüt tarafından Kürdistan dışında hiç kullanılmamıştır." (agy.) Ve sözkonusu yazının sonuç bölümünde ise, hakimlerin tutuklama kararını kaldırmakla bir hukuk skandalını önediği itiraf edilmektedir.

Yine basın toplantısının ardından, bir diğer Alman gazetesi Morgen Post da "Aramızda Türkiye'den ajan mı var?" başlığı altında, "Merkez gardaki bir depo için posta aracılığıyla bir anahtar olan her kimsene ne yapar? Tabii ki gidip açıp bakar. 18 yaşındaki Kürt Faruk Bozkurt'un talihsizliği yeteri derecede şüpheli olmamıştı" diyor ve daha sonra şöyle devam ediyor: "4 ay sonra ise olay tabii ki daha da aydınlanmış bulunuyor. Kararı hemen uygulamak üzere perşembe günü 'Hamburg İzahl Mahkemesi' delil yetersizliği ve kişinin olayla ilgisinin bulunmaması üzerine tutuklama kararını kaldırmış bulunuyor." (Morgen Post, 4 Aralık 1986)

İşte düşmanın uzun hazırlıklar sonrasında, devrimci direniş savaşının zayıfladığı bir dönemde ve ona paralel olarak planlanmış ve Hamburg İçişleri Senatörü, Türk Konsoşluğu ve Devrimci İşçi adlı tasfiyecilik eliyle yürürlüğe konulmuştu. Yapılan hesaba göre, hem TC'nin vahşi saldırısına haklılık kazandırılacak, hem de bir yandan dikkatler Kürdistan'da girişilecek olan katliamdan uzaklaştırılacak, diğer yandan da PKK'nin "teröristliği" ispatlanarak teşhir ve tecriti sağlanmış olacaktı.

Fakat işte sonuçta görüldü ki, düşmanın hesapları bir kez daha yanlış çıktı, teşhir olan taraf PKK değil, tam tersine bizzat kendileri oldu. Olayda tutuklanmış bulunan, ancak çok uğraşılmasına rağmen tutukluğunun devamı için herhangi bir kanıt yaratılmayan Faruk Bozkurt, avukatlarıyla birlikte Hamburg'da bir basın toplantısı düzenleyerek olayı tüm yönleriyle açık bir biçimde gözler önüne sermiş ve böylece komploculuk bir kez daha mahkum edilmiştir. Nitekim basın toplantısının ardından tüm gazetelerde yer alan haberlerden de anlaşılmıştır ki, PKK karşısında komplocu yöntemlerle bir yere varlamayacak ve bu silah da eninde sonunda mutlaka ters tepecek sahiplerinin yüreğine saplanacaktır. Sözkonusu basın toplantısının sonuçlarını tümüyle yanıtlayma saygılarımız elvermediğinden ötürü, ne tür bir etki yarattığı konusunda okuyucularımıza karşılaştırmaya ve kıyaslamaya kolaylık olması amacıyla, anti-PKK içerikli düzmece yazılarıyla tanıyan TAZ'ın yazdıklarından örnek vermek yararlı olacaktır. Sözkonusu gazetede, "Türk Gizli İstihbarat Teşkilatının Bir Komplosu mu?" başlığıyla yayımlanan Kai von Appel imzalı yazıda şu görüşlere yer verilmektedir: "... Seçime yarayacak biçimde (bilindiği gibi aynı dönemlerde kompilonun tezgahlandığı Hamburg'da

eyalet seçimleri vardı. bn.), sosyal-demokratların önderliğindeki bir Anayasa Kuruma Teşkilatı'nın, Devlet Kuruma Teşkilatı'nın ve polislin gücünü kamtlamaya çalışan İçişleri Senatörü Pawelczyk için bu büyük polis "başarı" birkaç gün içinde suya düşen bir balona döndü. ... Bu "MIT komplosu" tezi... dava dosyası tarafından da zayıflatılmadı. Tersine! Dosyada çelişkiler ve tuhaflardan geçilmeyordu." (TAZ, 8 Aralık 1986) Bu "çelişki ve tuhaflıklar"ın bir dökümünü yaptıktan sonra yazı, Devlet Kuruma Teşkilatı'nın PKK hakkında hazırladığı raporun içeriğini de şöyle yanıtıyor: "Bombalı eylemler gerçi PKK'nin eylem biçimlerine dahildir, ama örgüt tarafından Kürdistan dışında hiç kullanılmamıştır." (agy.) Ve sözkonusu yazının sonuç bölümünde ise, hakimlerin tutuklama kararını kaldırmakla bir hukuk skandalını önediği itiraf edilmektedir.

Yine basın toplantısının ardından, bir diğer Alman gazetesi Morgen Post da "Aramızda Türkiye'den ajan mı var?" başlığı altında, "Merkez gardaki bir depo için posta aracılığıyla bir anahtar olan her kimsene ne yapar? Tabii ki gidip açıp bakar. 18 yaşındaki Kürt Faruk Bozkurt'un talihsizliği yeteri derecede şüpheli olmamıştı" diyor ve daha sonra şöyle devam ediyor: "4 ay sonra ise olay tabii ki daha da aydınlanmış bulunuyor. Kararı hemen uygulamak üzere perşembe günü 'Hamburg İzahl Mahkemesi' delil yetersizliği ve kişinin olayla ilgisinin bulunmaması üzerine tutuklama kararını kaldırmış bulunuyor." (Morgen Post, 4 Aralık 1986)

İşte düşmanın uzun hazırlıklar sonrasında, devrimci direniş savaşının zayıfladığı bir dönemde ve ona paralel olarak planlanmış ve Hamburg İçişleri Senatörü, Türk Konsoşluğu ve Devrimci İşçi adlı tasfiyecilik eliyle yürürlüğe konulmuştu. Yapılan hesaba göre, hem TC'nin vahşi saldırısına haklılık kazandırılacak, hem de bir yandan dikkatler Kürdistan'da girişilecek olan katliamdan uzaklaştırılacak, diğer yandan da PKK'nin "teröristliği" ispatlanarak teşhir ve tecriti sağlanmış olacaktı.

- PARTİMİZLE VE HALKİMİZE YÖNELİK KOMPLOLARI TEŞHİR VE TECRİT EDİLİMİ
- HER TÜRLÜ KOMPLOVA KARŞI AKTİFÇE SAVAŞALIM!

ULUSAL DİRENİŞ TARİHİMİZDE 1986 YILI ALTIN HARFLERLE YAZILACAK BİR YILDIR

1986 yılını, ulusal direniş savaşımızın Partimizin ve halkımızın açısından kazanımlarla dolu anlamlı bir yılını geride bırakıyoruz. Yaşamakta olduğumuz anda bir yandan da tarihini yapmakta, oluşturmakta direniş insanlığı. Ne var ki sıradan insanlar çoğu zaman bu gerçekliğin farkında değillerdir. Bu tür kişiler bir yana, eylemleriyle bizzat tarihi yapmakta, örnekte olan kişiler bile bu gerçekliği kimi zaman gözardı edebilmektedirler. Yaptıkları işi sıradan, olağan işlerden sanma, kendilerine sıradan bir yaşam tarzı yükleme vb. yanlışlar az görülür durumlardan değildir. Oysa bilinmektedir ki, sıradan bir yaşam, sıradan bir çaba ve fedakarlık tarihin akışını etkilemek, ona yön vermek olanaklı değildir.

Bu anlamda ulusal direniş tarihimizin 1986 yılında takvimden düşen her yaprak anlamlı bir gün, nihai zaferi yaratma yolunda önemli bir gün, özcesi, acılarına, sevinçlerine, umutlarına yoğunlaşmış en derin anlamıyla yaşamış bir gün niteliğindedir. PKK önderliğinde ve ERNK bayrağı altında savaşan Kürdistan halkı her geçen gün daha iyi savaşmasını ve savaşta kazanmasını öğrenerek 1986'ya bir zafer yılı olarak ve ulusal direniş tarihimizde altın harflerle yazılacak bir yıl olarak geride bırakmaktadır.

1986 Yılında Silahlı Direniş Köklemiştir

15 Ağustos Atılımı ile güçlü bir çıkış yaparak düşmanı hiç ummadığı bir anda şaşkına çeviren silahlı direniş mücadelemiz, Erub ve Şemdinli'de çakan kuvvetimizin büyümesiyle bir anda Hakkari ve Botan alanlarını sarmış, oradan da bir yandan kuzeye Van, Diyarbakır, Ağrı, Kars, Bingöl, Elazığ, Dersim alanlarına yayılırken, öte yandan batıya Mardin, Urfa, Adıyaman bölgelerine doğru hızlı bir gelişme kaydetmiştir. 1985 yılı boyunca halkımızın en yiğit ve en fedakar evlatlarının kanları pahasına sergiledikleri görkemli direnişler sayesinde elde edilen kazanımlar temelinde silahlı direniş, 1986 yılı boyunca gelişmesini kesintisiz olarak sürdürdüğü ve tüm Kürdistan sahnada köklemiştir.

1986 Bahar Atılımında, Botan bölgesinde devrimci güçlerin saldırılarıyla başlatılan yoğun eylemlilik, sömürgeci ordu sürülerine ve ajan-milis çeteciliğe etkin darbeler indirerek tüm Kürdistan'a yayılmıştır. Hata ve eksikliklerden giderek sınırlan ve Parti taktiklerini daha etkin bir biçimde uygulayan devrimci kurtuluş kuvvetleri bu süreçte önemli mevziler elde etmiştir. İşte kitlelerin zafere olan inancın ve umudunu pekiştirerek ERNK'yi gerçek anlamına kavuşturduğu gibi, dışta da ulusal direniş hareketinin sesini tüm dünyaya duyuran Bahar Atılımı ile, sömürgecilerle birlikte işbirlikçi, teslimiyetçi ve tasfiyeciler saldırdıkları da yenilgiye uğratarak devrimci direnişin yenilmezliği ispatlanmıştır. Taktik gelişiminin açık bir ifadesi olan bu durum karşısında sömürgeci-faşist Türk devleti, başvurduğu tüm askeri önlemlerin yanı sıra, bir de psikolojik saldırı ve karalama kampanyası başlatmıştır. Bir yandan uçak ve helikopterlerle Kürdistan'ın her yanında ilan ve bildiriler saçarken, öte yandan da sömürgeci burjuva basını padişahın dalkavukları misali, faşizmin tam bir borazanı durumuna getirecek yoğun bir propaganda savaşına girişmiştir. Bununla da yetin-

meyerek aynı dönemde Palme olayında görüldüğü gibi uluslararası komplolar da gündeme getirmiş, ancak hiçbir çabası sonuç vermemiş ve silahlı direniş savaşının sürekliliği önlenememiştir. Bu süreçte ajan-milis çeteler büyük oranda işlemez hale getirilerek çoğu silahsızlandırılmış, faşist ordu sürüleri tam bir acizliğe itilmiş ve devrimci direniş bu temel üzerinde yaz döneminde de gelişmesine devam etmiştir.

1986 yılı boyunca az kayıpla düşmana ağır darbeler indirerek gelişmesini sürdüren silahlı direniş hareketi, 15 Ağustos'un 2. yıldönümünde yeni bir zirveye doğru yükseldi. 12 Ağustos günü Uludere'de faşist-sömürgeci ordu birliklerine indirilen ağır darbe ile, azgın faşist bir özel birlik komutanıyla birlikte yok edilirken, aynı süreçte Dersim, Diyarbakır, Bingöl, Mardin vb. alanlarda da yoğun bir eylemlilik yaşanmıştır. Bu saldırılar düşmanın içine düştüğü çıkmazı daha da derinleştirirken, sömürgeci-faşist Türk devletinin, çaresizliğin bir göstergesi olarak başvurduğu hava saldırısı ise kendi tecritinden başka bir sonuç vermemiş ve mücadelemizin dünya genelinde yaratmış olduğu yankılar çok geniş boyutlara ulaşmıştır. Sivil halka yönelik bu vahşi katliam girişimi dünya ilericileri kamuoyu nezdinde nefretle karşılanırken, ilk kez devletler düzeyinde de bu barbarca girişimler kınanmıştır. Ardından yine ağırlıklı olarak Mar-

güne rağmen düşmanı artık günlerce süren gündüz çarpışmalarında da yenilgiye ve bozguna uğratabileceğini, 16 Nisan 1986'da Gabbar'da, 22 Mayıs günü Çıvav'da, 12 Ağustos'ta Uludere'de açıkça ortaya koymuştur. Bu süreç içerisinde 28 Mart günü Mahsum KORKMAZ (Ağit) gibi yüce bir şehidimiz topırağa düştü. Fakat O'nun, Bahar Atılımıyla başlattığı eylemlilik yıl boyunca kesintisiz sürdürüldü, yoldaşları O'ndan devraldıkları direniş bayrağını daha da yükseltilerde dalgalandırmasını bildiler. 1986 yılı boyunca verdiğimiz 15 kayıp karşısında düşmanın kaybı 500 kişi olmuştur. Bu, 1'e 30 gibi bir üstünlük sağlamanın en açık kanıtıdır.

1986 Yılında Devrimin Zaferi İçin Halka Güçlü Bir Umud Verilmiştir

15 Ağustos 1984 tarihinden itibaren kesintisiz bir şekilde ve gelişerek sürdürülmekte olan silahlı direniş, halkın devrimin yenilmezliğine olan inancını pekiştirmiştir. 1986 yılı başlarında, Newroz sürecinde yaşanan Bahar Atılımı ile ERNK gerçek anlamına ulaşarak ileri gelişmeler sağlamada dayanılacak temel sağlamlaştırılmıştır. Bu temel üzerinde yaygınlaşan savaş, kitlelerin yaşamı haline gelmiş ve bu süreçte öteden beri varolan yurtseverlik olgusu

münü uyguladı. Bunların birçoğu daha 1986 baharında yenilgiye mahkum edilmişse de, düşman uygulamalarını sürdürdü. Devrimcilere destek sunmaktan vazgeçmesi için, kitleler üzerinde estirdiği terörün dozunu giderek artırdı. Halkı yıldırma, korkutma ve bozguna uğratma için vahşi bir zulüm uygulamasına girişti. Geniş çaplı tutuklama ve işkenceler gündeme getirildi; köyler göçe zorlandı, evler yakılıp yıkıldı, köylere giriş-çıkış yasaklandı, öyle ki bazı yörelerde tarlaların ekilmesine bile izin verilmedi. Tüm bu ve benzeri uygulamalara rağmen halk kitlelerinin sunduğu desteği engelleyemeyen sömürgeci-faşist Türk devleti, gelişmesini sürdüren devrimci direniş savaşımız karşısında son kozunu da oynamak zorunda kaldı. Yıllardır Kürdistanlı kitlelerin başlarında "Demokles'in kılıcı" gibi sallayıp durduğu bombardıman uçaklarını da savaşta eşerecek tam bir çaresizlik örneği sergiledi. Fakat bu silahi da ters tepti. Yüzerle sivilin ölümüne neden olan bu vahşet örneği de yine kendi teşhirinden başka bir sonuç vermedi.

Bunların yanı sıra düşman ekonomik ve psikolojik savaş cephelelerinde de yoğun bir kampanya başlatılmaya geçtikim. "Ekonomik kalkınma", "hizmet seferberliği" vb. aldatmacalarla halkın gözünü boyamaya çalıştı. Yine yoğun yalan-karalama kampanyasıyla psikolojik savaşa ağırlık verdi. Kitlelerin kafasını bulandırdı düşüncesini çarpıtmak, devrimci saflarda kuşku, panik yaratmak amacıyla uçaklarla çeşitli propaganda araçları bildirdiler, broşürler ve ilanlar atıldı. Ne var ki, tüm bu yöntemler de sonuçta tersine işledi ve uyuşukları tam bir çıkmaza sürükledi. Vahşet saldırıları dünya ilericileri insanlığın tepki görürken, kendi burjuva muhalefeti bile "İsrailvari yöntemler" diye nitelediği bu çabaların tehlikeli olduğu ve sonuç vermeyeceği yolunda açıklamalar yaptı. Yine, devrimci direnişin gelişerek kiteselleşmesi karşısında düşmanın "bittiler", "dağıldılar", "son çirpışmaları" vb. yalanlarına karşılık kendi burjuva basınında bile "çirpınan kim?" vb. sorular ortaya atılmaya başlandı. Gerçekte çirpınmakta olan düşmanın kendisiydi. Ve '86 yılı pratiği bunu tartışma götürmez biçimde açık seçik ortaya koymuştur. Nitekim halkta devrime ve kurtuluşu olan inancın silinmemesine yer etmiş, bu inanca halk silahlı direnişin maddi ve manevi desteğini her gün daha da arttırmış, kurtuluş güçlerinin saflarına savaşçı vermek de dahil hiçbir desteğini esirgememiştir. Bugün artık aydınlık geleceğine kavuşabilmenin tek yolunu PKK önderliğinde gelişen silahlı direniş hareketine bağlı olduğunu ve bunun dışında hiçbir kurtuluş yolunun bulunmadığını çok iyi görebilen Kürdistan halkı, öncüsünün etrafında kenetlenerek her türlü sömürgeci politikayı aşip bizzat savaşta yer almakta ve soylu direnişler sergileyebilmektedir.

Bütün bunların yanı sıra, kıran kırana bir savaş ortamında ve tüm dünyanın gözleri üzerindeyken Partimizin III. Kongre gerçekliğiyle de '86 yılı pratiğini taçlandırmayı başarmıştır. Uzun süreli bir hazırlık çalışması sonucunda 25-30 Ekim 1986 tarihinde gerçekleştirilen III. Kongre, geçen dört yılın her alanındaki kapsamlı çözümlerini temelinde aldığı güçlü kararlarla düşmana ve bağlaşıklarına vurulan en büyük darbe olurken, halkımızın geleceğini yaratılması yolunda bir

dönüm noktası ve Partimizin gücünün de açık bir belirtisi olmuştur.

1986 Yılında Faşist Türk Sömürgeciliği En Zor Dönemini Yaşar Hale Getirilmiştir

1986 yılı boyunca "bitirdim", "bitiriyorum" teraneleriyle devrimci direnişe saatlik, aylık ömürler biçen sömürgeci-faşist Türk devleti, '86 yılına gelindiğinde artık bu masalları bir yana bırakıp uzun süreli savaşı kabullenerek buna yönelik tedbirler alma yoluna gitmiştir. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz karşısında sonuç alamayacağı anlayış ve bunu itiraf etmek zorunda kalan sömürgeciler, hantal ordu sürülerinin mevcut durumuyla gerilla karşısında iş yapamayacağını da çok iyi bildiklerinden, zaman yitirmeden orduyu yenilenim ve savaş düzenine geçişin hazırlıklarına giriştiler. Bir yandan emperyalist efendilerinden "ordunun modernizasyonu" gerekeceyle yardım ve destek talep ederken, bir yandan da yeni düzenlemelerle 2/3'sini Kürdistan'a yığmış bulunduğu orduda "Cephe komutanlıkları" sistemine geçiyordu. Bunda amaç, gerilla saldırılarına karşı ordu birliklerine hızlı harekete edebilme yeteneğinin kazandırılmasıydı. Ancak düşman bununla yetinmeyerek daha bir dizi önlem geliştirdi. İşbirlikçi-uşak aşiretlerine dayanılarak örgütlenen ajan-milis çetecilik, özellikle '86 Bahar Atılımı sürecinde Botan ve Hakkari alanlarında büyük oranda darbelerle etkisizleştirilmesine rağmen, düşman çeteciliği örgütleme ve "Kürdü Kürde kırdırma" politikasında vazgeçmedi. Adıyaman vb. alanlarda bu çabalarını sürdürdü. Öte yandan kontr-gerilla birlikleri ve "özel tim" uygulamaları yaygınlaştırıldı. Faşist Türk sömürgeciliğinin çökmekte olan ekonomisine milyarlarca liraya mal olsa da, Pentagonlu şefler tarafından eğitilen "özel tim"ler, '86 yılında mücadelemize karşı yayın bir biçimde ve büyük umutlarla sahneye sürüldü. Ne var ki, '86 yılı boyunca girilen her çarpışmada sömürgeci ordu sürüleri ve şartlandırılarak insanlıktan çıkarılmış bir konuma getirilen "özel tim"leri, büyük kayıplar vererek yenilmekten, bozguna uğramaktan kurtulamadılar.

Askeri alanda tam bir yenilgiye uğratan kemalist-faşist rejim, buna paralel olarak siyasal alanda da derin bir çıkmaza sürüklenmiştir. İşte, 12 Eylül rejimi her geçen gün laçkalaşmış, 1980'de pupa-yelken yola çıkarılan faşist Evren yelkenleri indirirken zorunda kalmış; holdingerin temsilcisi Özal ise iplikleri çoktan pazara çıkmış ve bir dahaki seçime kadar bile işbaşında kalıp kalmayacağı tartışılır olmuştur. Alternatif olarak görülen SHP, şimdiden dağılım ve Demirel'ler, Ecevit'ler yeniden sahnede boy göstermiştir. Faşist Türk burjuvazisi, KÜKM'ne karşı yürüttüğü savaşın faturasını da Türkiye proletaryasına ve yoksul halkına ödeterek onları beslenme, sağlık, eğitim vb. tüm insanca yaşam olanaklarından mahrum bırakmış ve adeta nefes alamaz bir konuma getirmiştir. Dışta ise Türk burjuvazisinin diploması adına güttüğü o kaypak, güvenilirden uzak "esnaf politikası"nın işlemeziği her yönüne açığa çıkmıştır. Kaderini ABD emperyalizmi, hatta direkt Reagan yönetimi geleceğini yaratılması yolunda bir

Devamı 27. sayfada



din yöresinde yükselmeye devam eden eylemlilikle NATO'ya ait Mardin Radar Üssü'ne yapılan saldırı, Kızıltepe yöresinde düşmana verdirilen ağır kayıplar, Gercüş ilçesinin ıssal edilmesi vb. gelişmeler 1986'nın bir zafer yılı niteliğini kazanmasında önemli birer gün olarak tarihe geçmiştir.

Silahlı kurtuluş kuvvetlerimiz 1986 yılı boyunca önemli oranda hata ve eksikliklerini gidererek, Parti taktiklerini daha etkin bir tarzda uygulayabilmiş ve bunun sonucunda düşmanın da birçok kez itiraf etmek zorunda kaldığı gibi nitel ve nicel olarak alabildiğine büyümüş ve 1986 sonlarına gelindiğinde, Sonbahar Atılımıyla yaşanan yoğun eylemlilik sürecinde silahlı direniş hareketi Botan, Diyarbakır, Bingöl, Dersim vb. alanlarda gerilla aşamasına yükselmiştir.

1986 yılında baştan sona kesintisiz olarak sürdürülen silahlı mücadele sürecinde, Parti taktiklerinin daha etkin uygulanması, hatalardan anınma yolunda kaydedilen ilerleme, kısaca taktik gelişme düzeyi somut olarak, bu yıl içerisinde devrimci cephe ve düşman cephesinde verilen kayıpların sayısal karşılaştırılmasında, yine bu yıl yaşanan birçok silahlı çatışma pratiklerinde kolaylıkla izlenebilmektedir. Silahlı kurtuluş kuvvetlerimiz, çok büyük sayı ve teknik üstünlük

artık daha güçlü ve bilinçli bir nite-lik kazanmıştır.

Devrimin zafere olan inancı ve umudu artırca halk, buna paralel olarak bilinçli desteğini de arttırmış, silahlı kurtuluş kuvvetlerine sunulan maddi-manevi desteğin artışı yeni atımlara olanak sağlamıştır. Silahlı kurtuluş kuvvetleriyle halk kitlelerinin bu birbirlerini karşılıklı olarak olumlu yönden etkilemesi sonucunda imve kazanan devrimci direniş savaşımız, 1986 sonlarında doruğa ulaşırken, bir yandan silahlı güçler ülkenin Botan, Dersim, Diyarbakır vb. alanlarında gerilla aşamasına, öte yandan da halk kitleleri en son Mardin yöresinde açıkça görüldüğü gibi ayaklanma durumuna gelmiştir.

1986 yılı boyunca sağlanan bu önemli kazanımlar karşısında sömürgeci-faşist Türk devleti tam bir panik içerisinde adeta çirpıncasına her çareye başvurmuştur. Daha 1985 yılında kimileri uygulamaya başlanan "özel savaş" yöntemleri daha da geliştirilerek yaygınca uygulanmaya ve sonuç alınmaya çalışıldı. Bazı alanlarda köyler tamamen boşaltılıp tampon bölgeler oluşturulurken, bir yandan da "stratejik köy" projeleri geliştirilerek uygulama yolunda birtakım adımlar atıldı. Düşman, devrimcilerin halkla ilişkisini koparmak için bildiği ne kadar yöntem varsa tü-

Toplantı Notları...

Baştarafı 13. sayfa

yoktur. Devletimizin yanında ve emrindeyiz. Vereceği emirleri elimizden geldiği kadar yerine getirmeye çalışacağız." Böyle konuşan herkesten sonra, Garnizon Komutanı Binbaşı: "Tamam sadakatımızdan kuşumuz yok. Bunu biliyoruz. Öyleyse ne yapalım? Ne gibi önlemler alalım, bunu söyleyin?" sorusunu yöneltiyordu. Bir konuşmacı: "Siz önem soruyorsunuz. Herkes sadakatını açıkça bildirdiğine göre önlemleri siz getireceksiniz. Bu, devletin ve güvenlik kuvvetlerinin işidir. Halkın görevi uymak ve uygulamaktır. Anladığımız kadaryla Apoculara karşı silahlanmamız ve bunun için görüşümüz isteniyor. Açık ve gizli epey silahlananlar vardır. Böyle olduğu halde yıllardır büyük bir töhmet altındayız. Adımız haine çıkmıştır" dedi. Binbaşı: "Evet silah alıp almayacağımızı öğrenmek istiyoruz. Töhmet konusuna gelince asla böyle bir şey yoktur" dedi. Kaymakam söze karşılık: "Peki mademki bunu biliyorsunuz. Biz hain değiliz diyorsunuz. Öyleyse ispatlamamız gerekir" dedi. Aynı sözcü: "Bu zana altında olduğumuz açıkça belirdi. Hain olmadığımızı ispatlamaya gelince, bunun yolu denemdir. Şimdiye kadar bir deneme yapılmadı. Hep farzedilmiş ve söylenmiştir. Bu da güvenizliğin belirtisinden öteye gitmiyor. Deneme yapılsa her şey anlaşılır. Bunun aksinin de ispatlanması gerekir" dedi. Başka bir konuşmacı söz aldı ve: "Efendim, bunun ispatı yapılmıştır. 100'den fazla yalnız Çukurcalı yakalandı. Adalet huzurunda, hem de Sıkıyönetim Mahkemelerinde yargılandı. Siyaset ve

eylemlere katılmaktan tek bir kişi suçlu bulunmadı. Bu ispat değil de nedir?" dedi. Toplantıda sert tartışmalar havası oluşmuştu. Ancak, bu havanın askerlerin hoşuna gitmediği seziliyordu.

Binbaşı söz aldı. Teşekkür etti. Toplantının çok yararlı olduğunu, dolayısıyla memnun olduğunu söyledi. Burada konuşulanların dışarı çıkmamasını rica etti. Bir hafta sonra genişletilmiş bir toplantı daha yapılacağını bildirdi ve toplantıya son verdi.

ÜÇÜNCÜ TOPLANTI Yapılan konuşmalar:

Toplantıyı Sy. J. Tb. Komutanı ve Garnizon Komutanı Binbaşı açtı. Özetle şunları söyledi: "Sizce de bildiği gibi halk arasında Apocu adıyla bilinen bir grup terörist sık sık bölgemize girmekte, bizi uğraştırıp rahatsız etmektedir. Bunlar dış düşmanlarımız tarafından desteklenip kışkırtılıyorlar. Bunların hareketi yurdumuzda gözü olan düşmanlarımızın emellerine alet olmaktan ve hizmet etmekten başka bir şey değildir. Dış düşmanlarımız Haçlı Seferlerini bu şekilde sürdürüyorlar. Fakat düşmanlarımız bu emellerine ulaşamayacaklardır. İstekleri kursaklarında kalacaktır. Devletimiz bütün düşmanlarımızın üstesinden gelebilecek güçtedir. Bu böyle bilinmelidir. Apocular çökertilmiştir. Ne yapacaklarını bilmez duruma gelmişlerdir. Sağa, sola dağılmışlar. Bunlardan bir grup sınırlarımıza yakın yerlere kaçmışlardır. Buralarda tutunmaya çalışıyorlar. Şunu da

açıkça belirtirim ki, bunların bölgeniz halkından destek gördükleri kesinlikle anlaşılmalıdır. Ancak, bu halkın tümü, ya da çoğunluğu bunları destekliyor demek değildir. Bunlar başta halkın konuksever ve insancıl oluştundan yararlanmışlardır. Halkın çoğunluğu bilmeyerek bu yoldan destek veriyor. Bir kısmı da bildiği halde zorlandığı için, yani korkudan destek veriyor. Bilecek ve isteyerek destekleyenler çok azdır. Her ne kadar böyle olsa da bunlar halk arasına girebiliyorlar, barınabiliyorlar, bazı isteklerini bulabiliyorlar. Toplantımızın amacı halkımızı durumdan haberdar etmek, bunları bölgemizden çıkarmak için halkın bunlardan desteğini çekerek güvenlik kuvvetlerine yardım olmasını sağlamak, el birliği ile bu belayı başımızdan atmaktır. Tekrar söyleyeyim ki, biz her an bunları yok edebilecek gücteyiz. Girdikleri köyü, kasabayı anında yerden ve havadan bombardıman eder, anında yok edebiliriz. Ama o zaman ne olacak? Üç-beş teröristle birlikte yüzlerce vatandaşımız da mahoullac. İşte bizi bağlayan, güç duruma düşüren budur. Bunun için halkla birlikte önem almak istiyoruz. Benim söyleyeceğimizi bu kadar. Şimdi Belediye Başkanınızle konuşacak. Sözü kendisine bırakıyorum" dedi.

Başkan yavaş bir sesle konuşmaya başladı. Ne dediğini kimse anlamıyordu. Salondan, "Duyuyoruz" sesleri geldi. Ön tarafta oturanlar başkının şu sözlerini duyduklar: "Binbaşım durumu açıkladık. Siz de ona göre isteklerinizi, görüşlerinizi söyleyin." Bundan sonra konuşma sırası davetilerle verildi. Söz alan herkes devlete sadık olduğunu bildirdi. Silah alıp almayacakları sorulduğunda "Ala-

cağız" denildi. "Ne kadar istiyorsunuz?" sorusuna da, "Her eve bir tane" deniliyordu. Narlı köyü sözcüsü 50 adet istedi. Andaç köyü sözcüsü silah istemediğini ve almayacağını bildirdi. Şimdi her eve bir silah verilemeyeceği ile çok sayıda silah kadrosunun geldiği, bunlarla silahlı sayısının artırılması düşünüldüğü belirtildi. Bundan aylıklı silahlılar kastediliyordu. Her eve bir silah verilmesi için çalışılacak denildi. Apocuların etkisiz hale getirilmesi için alınacak önlemler soruldu. Şu önlemlerin alınması önerildi:

"A) Devlete yapılacak işler:
1- Köy yollarının her mevsimde işler duruma getirilmesi, yolu olmayan köy ve mezralara yol yapılması.

2- En azından her muhtarlık merkezi köylerde en kısa zamanda güvenlik kuvvetleriyle ve civar köylerle haberleşmeyi sağlayacak telefon ya da telsiz gibi bir haberleşme aracının ve bir haberleşme merkezinin bulundurulması. Telsiz en iyi araçtır. Kurye ile yapılan haberleşme şimdiye kadar olduğu gibi soruna çözüm getirmez.

3- Her yerleşim biriminde yaşayan halkın kendi savunmasına yetecek sayıda silah bulundurulması, milis birlikleri oluşturulması.

4- İster sivil, ister asker görevlilerin halkla ilişkilerinde ahlak ve edep kurallarına göre davranmaları, onur kırıcı, ürkütücü ve nefret uyandırıcı davranışlardan sakınmaları, bunun için görev veren makamlarca gerekli talimatın verilmesi.

5- Özellikle Hakkari il merkezinde kimlik kontrolü yapan polislerin, kimliğinde Çukurca sözcüğü yazılı kimselerin yüzlerine ters ters bakarak kafa salladıkları, sadece Çukurcalı oldukları için, karakola

götürülüp bir süre beklendikten sonra salverdikleri, böylece işlerini aksattıkları ve tedirgin ettikleri söylentileri yaygındır. Bu doğru ise, bu gibi davranışların yaklaşıncı değil, uzaklaştırıcı olduğu yetkililerce polise hatırlatılmalı.

B) Halka yapılacak işler:
1- Her şeyden önce halkın birlik olması, tarla sınırı, mera anlaşmazlıkları, kız kaçırma, köpek ve çocuk dövüşleri yüzünden aralarında meydana gelen anlaşmazlıklar, dargınlıkların bir kenara itilmesi.

2- Halkın el birliği ve ağır birliği ile kendilerini yana olmadıklarını açıkça Apoculara bildirmesi.

3- Köylere giren ve halkça tanınmayan ve şüphe edilen kimselerin güvenlik kuvvetlerine bildirilmesi, hatta yakanarak teslim edilmesi. Bunu yaparken hakaret edilmemesi ve tartaklama gibi bir davranışta bulunulmaması. Bu kimseler tüccar, seyyar satıcı, şeyh, seyid, hoca her kim olursa olsun, silahlı veya silahsız olsun bu gibilerin kesinlikle barındırılmaması.

4- Apocu veya sempatanları varsa olabildiği kadar caydırılması, caymayanların güvenlik kuvvetlerine bildirilmesi ve yakanmalarını için yardımcı olunması.

5- Şahsın kin ve garazlarından dolayı halkın birbirlerini Apoculukla suçlamaması, yani birbirlerine iftira edilmemesi."

Binbaşı, "Polisin davranışı gerçekten önemli bir konudur. Kaymakam bey üzerinde duracak. Biz de kendi yönümüzden ilgileneceğiz" dedi. Devamlı, "Bu toplantı büyük bir olaydır. Çok anlamlıdır. Anamlı olduğu kadar da yararlı oldu. Bu toplantıya katıldığımız için hepimize teşekkür ederim, saygılarımı sunarım" dedi ve toplantıya son verdi.

Emperyalizmin Yoğunlaşan Baskıları...

Baştarafı 11. sayfa

termektedir. Eğer Suriye yönetimi, mevcut tutumunu sosyalizmin ve bölgedeki devrimci-ilerici hareketlerin gücüne daha çok birleştirirlerse, eğer sosyalizm ve bölge güçleri Suriye yönetimini direniş temelinde daha çok destekler ve dayanışmalarını güçlendirirlerse, bu durum mevcut Suriye yönetimini ilerletecek ve bölgesel gelişmelerde daha etkin bir rol oynamaya konumuna getirecektir. Bunun da dünya ve bölge halklarının ve devrimlerinin çıkına olacağı açıktır.

Burada, bölge çapında artan emperyalist ve gerici saldırganlık karşısında bölgenin devrimci, ilerici, yurtsever güçlerine düşen temel görevlerin neler olduğu sorunu gündeme gelecektir. Bir başka deyişle, özde Suriye'ye, benke ise tüm bölge halklarına ve ilerici güçlerine yönelik artan saldırılar karşısında, halkların ve ilerici güçlerin tutumunu ne olmak zorundadır? Hem belirtmek gerekir ki, emperyalizmin ve işbirlikçi-gericiliğin saldırılarına karşı mevcut Suriye yönetiminin direniş tutumunu desteklemek, onunla aktif dayanışma içine girmek ve direniş tutumunu sürdürdüğü bu dayanışmayı daha da geliştirmek, bugün bölge güçleri için ilerici ve yurtsever olabilmenin adeta ölçütü durumundadır. Bölge halkları tarafından Suriye yönetiminin bu tutumunu ancak selamlanabilir ve onunla dayanışma içine olunabilir. Ve bu durumun gerçekleşmesi ve pratik anlamı olabilmesi için, bölgenin tüm devrimci, ilerici güçlerinin emperyalizme ve işbirlikçi-gericiliğe karşı direniş geliştirmesi, bölge çapında direniş güçlerinin daha güçlü ittifak ve dayanışma içine girmesi ve giderek bölge çapında anti-emperyalist bir cepheye ulaşılması için aktif çaba harcanması zorunludur. Bunlar, kendine

devrimci, ilerici diyen tüm güçlerin bugün vazgeçilmez görevleri durumundadır. Dünya sosyalizm ve devrim güçlerinin de görevlerini gerçekten yerine getirebilmeleri için Ortadoğu çapında bu tür gelişmeleri teşvik etmeleri ve bu tür çabalara aktif destek sunmaları gerekir. Suriye yönetiminin direniş tutumunun desteklenmesi, onun uzun süreli bir direnişe yöneltilmesi ve direniş mücadelesi içinde ortaya çıkacak yetersizliklerinin aşılması bölge halklarının kurtuluş mücadelesinin kesinleşmesi olarak ilerletilmesi ancak bununla mümkün olur.

Bölge çapında ortaya çıkan bu gelişmelerde Kürdistan'ın ve PKK önderliğindeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ciddi ve belirgin yeri vardır. Özellikle 1970'lerin sonlarından itibaren bu durum sürekli gelişmiş ve bugün önemli bir noktaya ulaşmıştır. Emperyalist ve gerici saldırganlık içinde Türk faşizminin yeri ve rolü dikkate alınırsa bu durum daha açık olarak görülecektir. 1986 yılında bölge çapında artan saldırganlıkta, Suriye, İran, Libya gibi bölge yönelen emperyalist baskı ve saldırılarda Kürdistan'daki ulusal kurtuluş güçlerinin emperyalizmi için yarattığı tehlike önemli bir yer vardır ve bu saldırılar PKK'ye ve ulusal kurtuluş hareketine yöneltilen baskı ve kompolarla açık bir paralellik içinde geliştirilmektedir.

Kürdistan'ın mevcut sömürge ve parçalanmış konumunun bölge çapında gericiliğin beslediği en önemli bir kaynak olduğu bugün tartışmasız bir gerçekliktir. Bunun tersi olarak, bağımsız, birleşik ve özgür Kürdistan'a giden yolun da

bölge çapında devrimci, ilerici gelişmeler ortaya çıkaracak, bölge halklarının kurtuluşlarının yolunu açacak en önemli bir kuvvet olduğu açıktır. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesiyle Kürdistan bu sürece girmiş ve cephe hareketinin geliştirilmesi ve gerilla savaşının oturtulmasıyla bu süreç hızlandırılarak bölgedeki gelişmeler içinde önemli bir yere ve role sahip hale gelmiştir. Artık bölge çapındaki devrimci, ilerici gelişmelerde Kürdistan'ın belirgin bir yeri olacak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi bölge çapında halkların kurtuluş hareketlerini ve emperyalizme karşı direnişleri geliştirir, ilerleten bir rol oynayacaktır. PKK, başlatmış olduğu Kürdistan'ın devrimci yarattığını zafer yolunda ilerleterek, Kürdistan'ı bölge çapında emperyalizme ve gericiliğe karşı direnişin en sıcak alanı ve en sağlam bir mevzi haline getirecektir. Şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da başta Suriye olmak üzere bölgedeki bütün direniş güçlerini en aktif bir biçimde destekleyecek, bu güçlerle en sağlam ilişki ve dayanışma içinde olacak, emperyalizme ve gericiliğe karşı bölge direniş güçlerinin cepheleştirmelerini yaratabileceği için tüm gücüyle çalışacaktır. Kürdistan'ın her alanında gerçekleşen halkın ve devrimci direniş köklerini destekleyecek ve bunu bölge çapında yayarak bölgedeki ilerici, yurtsever direniş yetersizliklerini aşacak, tıkanmaları çözecek ve halkların nihai kurtuluşu ulaşmak için mücadele yollarını ve güçlerini geliştirecektir. Bütün bunlarla PKK, emperyalizme ve gericiliğe karşı bölgesel direniş Kürdistan'a rolünü tam olarak oynatmış ve bölge halklarına ve direniş güçlerine karşı görevlerini yerine getirmiş olacaktır.

- Kahrolsun Emperyalizm ve Bölge Gericiliği!
- Yaşasın Bölge Halklarının Direniş Birliği ve Dayanışması!

Ulusal Direniş Tarihimizde 1986 Yılı...

Baştarafı 25. sayfa

mine bağlayan TC, Reagan sarsıldı kendisi de giderek batıya saplanmaktadır. Şimdiki Irak dışındaki tüm komşularıyla ilişkileri her geçen gün otuzulmakta, çelişkiler derinleşmekte, tüm hakkabazlıca karşı Avrupa kapılarından geri çevrilmekte ve tecrit olup yalnızlığa sürüklenirken en doğal müttefikleri olan İsrail ile giderek yakınlaşmakta; öde zaten var olan bu yakınlığı biçimde de -diplomatik ilişki seviyesini yükseltmeye hazırlanarak- yavaş yavaş su yüzüne çıkmaktadır. Kısacası her alanda olduğu gibi bu alanda da politikası işleme kılınmış, iflas ve çöküş kaçınılmaz olmuştur.

1986 yılında kemalist-faşist rejimle birlikte sosyal-şoven, reformist ve ilkel milliyetçi politikalar da yenilgi uğratılmış ve bu yılda devrimci direniş, Türkiye'de solculuk adına yapılanların ne anlama geldiğini de ortaya çıkarmıştır. Kürdistan'da yürüttüğü savaşın ağır faturasını Türkiye halkına, işçi sınıfına ödeten faşist Türk burjuvazisinin, sol adına nasıl desteklendiği gözler önüne serilmiş, tasfiyecisi sol'un maskesi düşürülmüş ve kimin hizmetinde olduğu açığa çıkarılmıştır.

1986 Baharıyla birlikte devrimci direniş yöneltilen topyekün saldırıda, bu güçler de TC'nin paralelinde yerlerini almışlardır. Fakat çok geçmeden direnişin engel tanımayan görkemli gelişmesi karşısında rejimle birlikte bunların da solukları tükenmiştir. Sol Birlik, I-KDP vb.'leri bu politikalarının işlemeziğini anlayıp kendi sorunlarıyla uğraşır duruma gelmişlerdir. Yine, bu dönem her alanda bir ayışma ve netleşmenin yaşandığı ara tabakaların cabalarının sonuçsuz kaldığı, sosyal-şoven, ilkel milliyetçi ve reformist saldırıların boşa

çıkarılarak başansız kılındığı, yenilgilerin açık olarak ortaya çıkarıldığı, şimdiki dağılırken, bazılarının yeni değerlendirmelere girdiği, kısıacası tasfiyeciliğin tasfiye edildiği bir dönem olmuştur. Böylece devrimci direniş, Türkiye devriminin önünün açılmasında da olumlu rolünü oynamış ve yolu bir sürü engelden temizlemiştir.

1986 Yılı Gelişmeleri 1987'deki Büyük Atılım İçin Güçlü Bir Temel Olmuştur

1986 devrimci direniş ile savaş Kürdistan sathına oturulmuş ve silahlı mücadelesinin kesinleşmesi olarak sürdürüleceği anlaşılmalıdır. Aynı zamanda PKK'nin devrimci savaş çizgisinin kesin pratik olgu haline gelmesi, faşist Türk ordusunun ilk kez egemenliğini paylaşmak zorunda kalması, sömürgeci otorite yerine yer yer devrimci, ulusal kurtuluşçu otoritenin hakim kılması gerçekleştirilmiştir. 1986 yılının kazanımları, 1987'de sağlanacak büyük gelişmeler için güçlü bir temel teşkil etmiştir. Öte yandan silahlı mücadelenin daha da etkinleşmesi, kurtuluş güçlerinin daha iyi savaşmasını öğrenmiş olmaları, daha geniş kitlelerin örgütlendirilmesi vb. olumlu gelişmeler 1987 yılında mücadelenin sıramalı gelişmeler kaydetmesine olanak ve zemin hazırlamıştır.

Devrimci Direniş Hareketi, bu güçlü temel üzerinde '86 yılının olumlu mirasını devralarak, PKK'nin doğru devrimci çizgisinde '87'de de güçlü atımlar gerçekleştirecek ve kurtuluşu daha da yakınlatacak.

PKK III. KONGRE GERÇEĞİ, 12 EYLÜL FAŞİST REJİMİNE VE HER TÜRLÜ TASFIYECİLİĞE KARŞI KESİN BİR ZAFERDİR!

Partimizin III. Kongresi, uzun süren yoğun bir hazırlık çalışması sonucunda 25-30 Ekim 1986 tarihinde yapıldı. Yeterli bileşimi, zengin içeriği ve kapsamlı gündemi, geçmiş ve geleceğe ilişkin çözümlerini değerlendirmeleri ve aldığı cesareti kararlarıyla dolgun, başarılı ve tarihi bir çalışma oldu.

Kongre, 12 Eylül rejiminin içte ve dışta her türlü engelleyici çabasına rağmen, bu rejime karşı yürütülen aktif devrimci savaş koşullarında başarıyla gerçekleştirildi. Kongremizin yapılmaya süren hazırlık çalışmaları üzerinde zamanında yapılacak ve devrimci faaliyetin bütün sorunlarını gündemleştirmiş olması, faşist-sömürgeci rejimin zayıflıklarının ve Partimizin ise güç ve olanaklarının en açık göstergesi oldu.

PKK III. Kongresi: dünya, bölge ve Kürdistan koşullarını esaslı bir değerlendirmeden geçirdi. Dünya çapında emperyalizmin artan savaş kıskırtıcılığı, nükleer savaş ve yıldız savaşları tehdidi ile, bunlara karşı sosyalist sistemin yürüttüğü mücadelelerin yetersizlikleri üzerinde durdu. Sosyalizmin geçmişin yetersizliklerini aşma doğrultusundaki çabalarını olumlu bularak, bunun ancak dünya devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerinin aktif desteklenmesi ve emperyalizme karşı bu cepheden güçlü bir savaşı geliştirilmesi ile mümkün olacağını belirtti. Kongre, karşıt güçler arasındaki çelişki ve çatışmaların savaş düzeyinde geliştiği Ortadoğu'nun durumu üzerinde de önemle durdu. Emperyalizm ve işbirlikçi gericiğin bölge çapında parçalanmış çıkar sistemlerini yeniden kurmak ve yaşatmak için artan komplolar, tehdit ve saldırılarına karşı, halkların ve devrimci ilerici güçlerin de tek tek ve ortak direnişlerinin çok daha güçlendirilmesi gerektiğini belirtti.

Emperyalist sistemin en gerici iktidar odakları tarafından başlımlı ülkeler içinde bunalımdan çıkışın örnek ülkesi olarak gösterilen Türkiye gerçeğini, tarihsel ve güncel gelişimi içinde yeniden değerlendiren Kongre, rejimin bütünselliğini koruyamadığını, gerileme ve alternatif arama sürecinde olduğunu belirtti. Bu durumun esas olarak Partimizin önderlik ettiği ve gittikçe gelişen ulusal direniş mücadelemizin kaynaklandığını, özellikle faşist orduyun efsanevi otoritesine vurulan dabelerin burjuvaziyi yeniden sivil-siyasal topluma arıyışlarına ittiğini gösterdi. Özünde bunun, önumüzdeki dönemde giderek derinleşecek askeri-faşist kılığın teşhir ve tecriti karşısında alternatifsiz yakanlanmamak, reformist-liberal görünümlü bazı düzen partileri eliyle devrime kayışı engellemek endişesinden ileri geldiğini vurguladı.

Mücadelenin bütün sorunlarını tartışarak çözümler getiren Kongre, geçmişin ayrıntılı değerlendirmesini yapıp, sağlanan gelişmeleri, bunların dayattığı yeni görevleri ve bu görevlerin yerine getirilmesinin önünde engel oluşturan yanlış anlayış ve yaklaşımları açıkça ortaya koydu.

Kongre'de bütün Parti faaliyetlerinin geçmiş pratiği sosyalist eleştiri süzgecinden geçirilerek, uygulamada görülen hata ve yetersizliklere rağmen önemli gelişmeler ortaya çıkarıldığını belirtildi. Yaşanan olumlu ve olumsuz pratiklerin, Partimizin devrimci çizgisinin doğruluğunu bir kez daha kanıtlandığı, yürütülen mücadele ve oturtulan savaşa Partimizin iktidarı paylaşır hale gelmeye başladığı vurgulandı. Türkiye'deki devrimci adına ortaya çıkan bütün güçlerin tasfiye olarak hiçbir varlık gösteremediği bir dönemde, Türk faşizminin yürüttüğü özel savaşına karşı Partimizin Türkiye ve Kürdistan'da direnen ve devrimci mücadeleye sağlanan tek güç olmasının büyük önemi açıkça ifade edildi. Partimizin, Türkiye'deki devrimci gelişmelerin ve Kürdistan bütünlüğünde ulusal birliğin yolunu açan, bölgesel gelişmeleri yakından etkilemeye ve uluslararası alanda Kürdistan ulusal kurtuluş sorununun temsilciliğini yapmaya başlayan bir güç haline gelmiş olmasına dikkat çekildi. Bu gelişmelerden hareket eden Kongre, tüm bu alanlarda hareketin ve mücadelesinin hızla ilerletilmesi görevlerini ve gelişme perspektiflerini belirtti.

PKK III. Kongresi, sağlanan gelişmelere rağmen, bunların aslında çok yetersiz gelişmeler olduğunu vurgulayarak, geçen dönem pratiğinde gelişmeleri zayıf bırakan ve ağır kayıplara yol açan hataların ve kaynakların cesaretili bir açılımını yaptı. Parti taktiğinin pratikte doğru ve yeterli bir uygulamasının yapılmadığını, bu duruma yol açan nedenlerin pratikte çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkan ve tasfiyeciler bir rol oynayan liberal, sektör, tutucu, bireyci, kendiligidenci, basmakalıplı ve dar pratikçi çalışma tarzı, anlayış ve davranışlar olduğunu açık bir biçimde ortaya koydu. Bunların Parti içindeki küçük-burjuva belirtiler olduğunu izah eden Kongre, kaynaklarını ve giderilme yöntemlerini göstererek bu tür anlayış ve tutumları mahkum etti. Tüm Parti kadro ve çalışanlarını Parti çizgisini daha iyi özümsemeye, Parti ölçülerini daha yetkin uygulayıcıları olmaya, Kongre'nin yaptığı eleştiri ve belirlemeler temelinde kendilerini yenileyerek örgütlülüğü ve birliği çok daha gelişmiş bir Partinin yaratılmasına aktif katılım sağlamaya çağırıldı.

Sosyal ve siyasal koşulların ülke ve bölge çapında daha da elverişli hale geldiğini belirleyen Kongre, en önemli olarak ülkede ordu denetiminin ve sömürgeci otoritenin önemli oranda zayıfladığını yeni bir olgu olarak kavranması ve silah mücadelemizin bu gerçeği gözönüne getirilerek geliştirilmesi gerektiğini ortaya koydu. Partimizin öngördüğü silah mücadelesi taktiğinin geçmişte sınırlı bir uygulamasının bile yol açtığı önemli gelişmelerin bu taktiğin doğruluğunu kanıtlanarak kalmayıp, devrimci gelişmelerin sağlanmasında temel belirleyici etken olduğunu gösterdi. Buradan hareketle, önumüzdeki dönem için taktik gelişmenin silahlı propaganda evresinden gerilla ordusunun kuruluşuna geçilmesi, bunun

aynı zamanda Halk Kurtuluş Ordusunun kuruluşu ve inşasıyla gerçekleşmesi resmen başlatılması demek olduğunu belirtti.

Kitle çalışması ve Partinin kitle ilişkilerinin durumunda da ayrıntılı olarak değerlendirilen Kongre, geçen dönemde Partiyi kitlelerin gerisinde bırakan, ya da kitlelerden kopartan hatalı anlayışları belirledi. Geniş kitle potansiyelini örgütlenmeyecek hareketlere büyük zararlar veren bu tür hatalı anlayışları mahkum edip, Partinin devrimci kitle çizgisinin pratikte doğru ve tam uygulamasının gerektiğini vurguladı. Kitlelerin içinde bulunduğu kötü yaşam koşullarını ve mücadeleye katılmadıkları istekliliklerini dikkate alan Kongre, önumüzdeki dönemde silah mücadelesinin geliştirilmesine bağlı olarak çeşitli sınıf ve tabakalardan halk kitleleri içinde aktif, etkin ve yaygın bir propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmasının yapılmasını, çeşitli kesimlerin ulusal kurtuluş kitle birlikleri içinde örgütlenmesinin yaratılmasını, Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin ülke içinde ve dışında en geniş halk kitlelerini kucaklayan bir örgütlülüğe kavuşturulmasını, başarılı olması gereken en temel görev olarak kararlaştırdı.

Kongre, Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni örgütlenme çalışmasının önemli parçası olarak ilişki ve ittifaklar sorununu da ayrıntılı bir biçimde değerlendirdi. Geçen dönemde yapılan çalışmalarla belli gelişmelerin sağlanmış olduğunu belirleyerek, bu çalışmalarda görülen esnek olamama ve dirayette zayıflık gibi hatalı anlayış ve tutumları ortaya çıkardı ve mahkum etti. Hareketin gelişiminin bu alandaki çalışmalar için önemli bir zemin yaratmasına dikkati çeken Kongre, önumüzdeki dönemde ulusal kurtuluş stratejisi doğrultusunda çeşitli güçlerle ilişki ve ittifakların geliştirilmesinin ve düşman güçler arasındaki çelişkilere yararlanmanın gerekli ve önemli olduğunu belirtti.

Ulusal Kurtuluş Devrimimizin en başta gelen stratejik müttefikleri olan Türkiye halkı ve devrimci-demokratik hareketi ile ilişkiler sorununu ele alan Kongre, bu konuda da kapsamlı bir durum değerlendirmesi yaptı. Devrimci-demokratik hareketin emgen olan reformist anlayışların aşılmasının 12 Eylül faşizmine karşı yenilginin temel nedeni olduğunu belirterek, günümüzde bu güçlerin yaygın bir tasfiyecilikle birlikte 12 Eylül anlayışını temelinde geliştirilen "sivil toplum" maskeli liberal görünümlü düzen partilerine kuyrukçuluk etmekte kurtulamadıklarını da gösterdi. PKK önderliğindeki direniş hareketine yönelttikleri teşhir ve tecrit çabalarının bu özerliğin gizlemek maksadından kaynaklandığını vurguladı. Partimizin faşist rejime karşı başarılı çıkışının bunların bu çabalarını boşa çıkarmakla kalmadığını, tasfiyeciliğin tasfiyesini önemli oranda gerçekleştirecek, reformizmin yerine devrimci yönetimin ve güvenilir temel kurtuluş akımının halklar nezdinde canlı tutulmasının sağlandığını ortaya koydu. FKBDCE esprisiyle halklarımızın ortak direniş cephesinin yeniden daha güçlü bir biçimde geliştirilmesi gerektiğini ve bu konuda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadalesine dayanarak, Türkiye Devrimci-Demokratik Hareketinin güçlü bir çıkış yapabileceğini inançla belirtti.

İran-Irak savaşının Güney Kürdistan'da devrimci gelişmeler için sağlam bir objektif zemin açtığına dikkati çeken Kongre, bu zeminde mücadele eden güçlerin eski yaklaşım ve hastalıklarından kurtulamaması olmalarının bir gerileme nedeni olduğu biçimindeki eski belirlemelerin doğruluğunun bir kez daha kanıtlanmış olduğunu vurguladı. Bu durumun aşılmasına ilişkin görüşlerinde ısrarla, mevcut elverişli koşullarda ulusal kurtuluş mücadelesini güçlendirmek için Parti ağırlıklı ortaya koyacağı, gerek cephe ve gerekse Kongre platformunu dayatarak ve bu temelde ilişkiler çekererek, bölgeleli sömürgeci politikaları boşa çıkarıp gelişmeler öncü görevini sürdürme gereğini tekrar belirtti.

Kongre, başta İran devrimi, Suriye ve Libya'nın emperyalizme karşı tavırları taktik düzeyde de olsa ittifakın daha da geliştirilmesi gereğini ortaya koydu. İlişkileri stratejik düzeye çıkarmanın önem taşıdığını, bunun için sabırlı ve geniş açılı yaklaşımın önemini belirtti. Ortak bir anti-emperyalist cephe, Partimizin bölge çapında hatırı sayılır bir etkiye yol açmakla kalmayıp, gelişmelerin halk devrimleri yönünde derinleşmesinde çözümlü güçlerden biri olduğu pratikte de kanıtlandığını vurguladı.

Sosyalist ülkelerde gerçekleşen sosyalizmin sorunlarına dikkati çeken Kongre, özellikle SBKP 27. Kongresi'ne dile getirilen eleştirilerin cesaret verici olduğunu belirtmekle birlikte, henüz pratikte yapılması gereken çok şey olduğunu vurgulayarak, sadece iç ekonomik ve siyasi durum düzeltilmesiyle yetinilmeyip, dış politika da tutanma ve eskik yaklaşımların aşılmasının büyük öneme dikkat çekti. Dünya sosyalist devriminde reformcu yaklaşımların bütünüyle reddetmekle birlikte, belirleyici olmanın devrimci yöntem olduğunu, reformların ancak devrimin gelişmesine bağlı olarak ele alınabileceğini tartışan Partimiz, kendi örneğinde günümüz için Marksizm-Leninizm'in yaratıcı bir uygulamasını sergilemekten kvanç duyduğunu, bu temelde sosyalist ülkelerle ilişkilerin geliştirilmesi gereğini belirtti. Yine Kongremiz, Avrupa'nın ve dünyanın diğer alanlarını devrimci, demokrat, anti-faşist güçleriyle ve ulusal kurtuluş hareketleriyle, imkan yaratıldığı ölçüde, devrimimizi ve halkımızı tanıtmak ve destek sağlamak anlayışına bağlı olarak ilişki-

rin geliştirilmesinin önemli ve gerekli olduğunu vurguladı.

Açık ki, tüm bu çalışmaların Partimiz örgütleyecek, yönetecek ve yerine getirecektir. Bu açıdan, Parti III. Kongresi, en temel bir görev olarak, Parti örgütlenmesinin durumunu, bu konudaki geçmiş pratiği, Parti içi sorunları ve Partinin belirlenen bu görevlere uygun olarak örgütlenmesinin sorununu ele alıp tartıştı. Partinin örgütsel gelişimini ve Parti pratiğini sabote ederek Parti çizgisini işleme kilmaya ve tasfiye etmeye çalışan feodal ve küçük-burjuva anlayış ve tutumları tasfiye etti. Yine Partinin iç örgütlenmesini ve Parti içi yaşamı bozan, Partinin yönetim ve yürütme gücünü zayıflatan bürokratik, bireyci, tepkici, dağıtıcı, dar sorumluluk, çaba azlığı gibi anlayış ve çalışma tarzını, bunların proletarya dışı sınıf alışkanlıklarının Parti içine yansımaları olduğunu belirleyerek mahkum etti. Parti içinden bu tür anlayış ve tutumların temizlenmesi için topyekün bir eğitim ve mücadele seferberliği başlattı. Önumüzdeki dönemde Parti görevlerini daha kapsamlı ve ağır olduğunu vurgulayarak, Partinin öncülük görevlerini başarıyla yerine getirmesinin mutlak zorunlu ve tarihi öneme sahip bulunduğunu belirtti. Bu doğrultuda kadrolaşmanın ve Partinin örgütsel yapısının geliştirilmesinin en önde gelen devrimci görev olduğunu önemle vurguladı. Kararlaştırılan tüm görevleri başaracak güçte bir Parti merkezinin yaratılmasını, Partinin bölge ve alt komite ve temsilcilerinin yeterli düzeylerde örgütlenirlik için ülkenin tüm alanlarına yayılmasını, örgütlenirlikmiş bir tek alan bile bırakılmaması anlayışının esas alınıp uygulanmasını karar altına aldı.

Partinin teorik gelişimini ve ideolojik mücadele pratiğini de değerlendiren Kongre, bu alanda esas olarak pratik çalışmanın önünü aydınlatan bir gelişmenin yaşandığını tespit etti. Ancak her devrimci pratik gelişmenin daha derin ve ayrıntılı teorik çözümlere ihtiyaç duyduğunu belirterek, önumüzdeki dönemde mücadelesinin artan sorunlarına zamanında ayrıntılı çözümler getirecek, her dönemde politik, örgütsel ve eylemsel görevleri ve bunları yerine getirme yöntemlerini belirleyecek, mücadelesinin ihtiyaç duyduğu her şeyi araştırıp inceleyerek aydınlatacak bir teorik çalışmanın yapılmasını kararlaştırdı. Parti yayın organlarının daha da geliştirilmesini ve özellikle kitlelere yönelik organlar çıkarılmasını, bunları en geniş kitlelere ulaştırma görevinin mutlaka başarılmasını, yeterli, etkin ve sonuç alıcı bir ideolojik mücadele yürütülmesini gerekli gördü.

Çalışmanın çeşitli ve geniş olarak hazırlanmış raporlara dayandırarak sürdürülen Kongre, önumüzdeki dönemde Partinin yürüteceği tüm faaliyetleri, bunların hedeflerini, kapsamını ve derinliğini belirleyen, uygulama esaslarını gösteren bir çalışma planı hazırlayarak kabul etti.

Kongre, en yoğun olarak altı yıldan beri faşist-sömürgeci zindanlarda uygulanan vahşi ve barbar zulme karşı binlerce Parti kadrosu ve savaşıçı tarafından sürdürülen kahramanca direniş, Parti çizgisinin doğru ve yeterli bir uygulanması ve mücadelede zafer kazanması olarak selamladı. Direniş şehitlerinin kahramanlığını, örnek alınacak tek Parti ölüsü olarak değerlendirdi ve bütün şehitlerinin ulusal kurtuluş mücadelemizin manevi komutanları olduklarını bir kez daha belirtti.

Kongre'de gerçekleştirilen en önemli bir çalışma da, yaşanan özelleştirme süreci oldu. Partinin aylarca önce başlatıp geliştirdiği eleştiri ve özelleştirme çalışmaları Kongre platformunda en yüksek noktasına ulaştı. Partinin çağrısına sorumlu bir katılımı karşılık veren Parti kadroları, aylarca sürdürdüğüleri araştırma, inceleme ve tartışma ortamında kendilerini eğitip yenileyerek Parti çizgisini ve ölçülerini iyice özümseyen kadrolar haline gelmek için yoğun bir çalışma yürüttüler ve kapsamlı ve gelişkin yazılı-sözlü özelleştirme ulaşıları. Bu çalışma, Parti açısından bir düzeltme, yenileme ve Parti çizgisinde en sağlam bir birliği yaratma hareketi oldu. Bu çalışmaların zirvesini oluşturan Kongre, Partinin ve mücadelesinin geleceği açısından yapılan çalışmaların belirlenim öneminde ve Kongre sonrası pratik çalışmada da geliştirilerek sürdürülmesine işaret etti.

Kongre çalışmalarını sürecinde kendi çizgisinde birliğini daha da pekiştireceği bir partiyeye ulaşılarak, direnişte kendini kanıtlamış yeni kadrolardan ve özelleştirilerek temelinde eski kadrolardan oluşan genişletilmiş bir Merkez Komitenin seçimiyle Kongre çalışmalarını son buldu.

PKK III. Kongresi, proletarya dışı sınıflardan kaynaklanan her türlü eğilim belirtilerine karşı Parti çizgisinin zafarını bir kez daha yaratan, her türlü yetersizliğe karşı Partinin yaratıcı ve geliştirici gücünü gösteren, yerleşmiş direniş temelinde devrimde zaferi kesinleştiren bir zirve oldu. Bu nitelikler, ortaya çıkardığı materyaller yayınlandığında, yapmış olduğu çalışmaların gelişliği ve derinliğinde açıkça görülebilecektir. Yine bu çalışmaların tarihliliği, önumüzdeki dönemde yürütülecek devrimci çalışmada ve ortaya çıkacak gelişmelerde kendini gösterecektir. 12 Eylül faşist rejimine ve her türlü tasfiyeciliğe karşı açık bir zafer kazanan Parti III. Kongresi, Partinin gelişiminde, Kürdistan halkının geleceğinin yaratılmasında ve ulusal kurtuluş devriminin zafer yolunda ilerletilmesi sonucu alıcı bir dönüm noktası olarak tarihe geçecektir.

— YAŞASIN PKK III. KONGRESİ!

— KONGRE ÇİZGİSİNDE ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN VE HALK ORDUSUNUN İNŞASI İÇİN GÖREV BAŞINA!

— KAHROLSUN FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİ, EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

PKK-MK